

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

JOHANNA LINDSEY

KADERİN İKİ KİYİSİ

Kuzenlerinin en ıslah olmazları kadar vahşi ve gözü kara olan Amy Malory, evlenme yaşma gelmiş ve gözünü damat adaylarının en uygunsuzuna, James Amca'yı yıllar önce korsan olduğu gerekçesiyle neredeyse astıracak olan, bağınaz bir Amerikalı gemi kaptanına dikmişti. Warren Anderson, can düşmanının güzel yeğeninin küstah hamleleri yüzünden şaşkınlığa düşmüştü. Ona karşı koymaya kararlı olsa da, bu büyüleyici ve cilveli kız için yanıp tutuşuyordu. Acaba heyecan dolu kalbi, aileler arasındaki küllenmiş kan davasını yeniden alevlendirecek tehlikeli bir aşka teslim olacak mıydı?

ISBN 978-605-173-078-3

9 786051 730783

₺20

[instagram.com/EpsilonYayinevi](https://www.instagram.com/EpsilonYayinevi)

[facebook.com/EpsilonYayinevi](https://www.facebook.com/EpsilonYayinevi)

twitter.com/EpsilonYayinevi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>
www.epsilonyayinevi.com
online alıveriş: kitap365.com

KADERİN İKİ KIYISI

Johanna Lindsey

*Çeviri
Nergis Karababa*

epsilon®

KADERİN İKİ KIYISI

Orijinal adı: The Magic of You

Yazarı: Johanna Lindsey

Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen

Çeviri: Nergis Karababa

Editör: Elif Dinçer

Düzenleme ve Kapak Tasarımı: Dilara Kavaklıoğlu

1. Baskı: Ocak 2016

ISBN: 978-605-173-078-3

YAYINEVİ SERTİFİKA NO : 12280

© 1993 Johanna Lindsey

Türkçe Yayın Hakkı: Akcalı Ajans aracılığı ile
© Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Baskı ve Cilt: Kitap Matbaacılık
Davutpaşa Cad. No: 123 Kat: 1 Topkapı / İstanbul
Tel : (0212) 482 99 10 (pbx)
Fax : (0212) 482 99 78
Sertifika No: 16053

Yayımlayan:

Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.
Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi 18/4-5 Taksim / İstanbul
Tel: (0212) 252 38 21 (pbx) Faks: (0212) 252 63 98
İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

Birinci Bölüm

Londra, 1819

Tavernada çalışan kadın durup durup içini çekiyordu çünkü bütün çabalarına rağmen dış görünüşlerinden soy-lu olduğu belli olan üç genç adamdan hiçbirisi ondan içki dışında bir şey istememişti. Hâlbuki onlara sunabileceği başka şeyleri de vardı. Yine de içlerinden birinin, özellikle de altın saçlar ile şehvetli yeşil gözlere sahip olanın fikrini değiştireceğini umarak masalarının yanında dolanıyordu. O gözler, bir kez genç adamın vücuduna dokunabilirse kadına muazzam zevkler yaşatma vaadiyle doluydu. Adı Derek'ti. Ona böyle seslenildiğini duymuş ve o kapıdan içeri girerken kalbi teklemişti. Hayatında bu kadar yakışıklı bir erkek görmemişti. Ta ki onun arkasından içeri giren iki adamdan küçük olanı görene dek.

Adamın bu kadar genç olması gerçekten üzücüydü çünkü erkeklerle olan deneyimlerinden öğrendiğine göre yaşı, kendisini tatmin etmeye yetmeyecekti. Yine de gözlerindeki şeytani pırıltılar, genç yaşına rağmen bir kadını nasıl memnun edeceğini bilip bilmediği konusunda insanın kafasında bir soru işareti oluşturunuyordu. Aslında yanında oturan ve yaşça ondan büyük olan iki erkekten daha yapılıydı, daha geniş omuzlara sahipti ve gece yarısı gibi koyu saçları ve kobalt mavisi gözleri vardı. Adam o kadar çekiciydi ki, kadın onun bu konuda yetenekli olup olmadığını öğrenmeye oldukça istekliyd.

Grubun en yaşlı üyesi gibi görünen diğer adam, gerçeği söylemek gerekirse diğer ikisi kadar yakışıklı değildi. Buna rağmen görünüşü düzgündü, yalnızca arkadaşları görenlerin kalbini tektetirken o pek dikkat çekmiyordu. Genç kız bir kez daha iç geçirdi. Onlara bakarken ağzı sulanarak bekliyor, fikirlerini değiştirmelerini umuyordu fakat adamlar içki ve kendi aralarında sürdürdükleri sohbet dışında bir şeyle ilgileniyor gibi görünmüyorlardı.

Bu şehvet dolu düşüncelerden bihaber olan üç adam, kendilerini yakından izleyen bakışlar altında sohbetlerinin hoş konusunu bir anda değiştirdiler.

“Bunu nasıl yapıyor, Derek?” diyerek yakındı Percy. Dili hafifçe dolanıyordu. Üçlünün en küçüğü ve Derek’in kuzeni olan Jeremy’den bahsediyordu. “Kadehler dolusu şey içti ama yine de hiçbir şey olmamış gibi oturabiliyor.”

Malory ailesinin iki kuzeni birbirine bakarak sırttılar. Percy, Jeremy’nin içki ve kadınlarla ilgili bildiği her şeyi bir grup korsandan öğrendiğini bilmiyordu. Bu ve Jeremy’nin Şahin lakaplı babasının o günlerde aynı korsanların lideri olduğu, aile dışında kimsenin bilmediği bir gerçektir. Percival Alden, ya da arkadaşlarının ona seslendiği şekilde Percy, bunu asla bilmeyecekti çünkü kendisine verilen sırları saklamasını beceremezdi.

“Amcam James, içkisine su karıştırmamı söylemişti,” dedi Derek. Yalan söylerken yüz ifadesi biraz olsun değişmemiştir. “Aksi takdirde bu genç adam benimle dışarı çıkmazdı.”

“Tanrım! Ne korkunç!” Percy’nin ses tonu değişmiş, genç adamın kederini paylaşır olmuş, aynı zamanda on sekiz yaşındaki bu çocuğun kendisinden fazla içki içmediğini öğrendiği için de rahatlamıştı.

Percy, yirmi sekiz yaşındaydı ve grubun en büyüğüydü. İçkiye, yanında oturan diğer iki adamdan daha dayanıklı olması gerektiğini düşünüyordu. Elbette yirmi beş yaşındaki Derek içki konusunda her zaman onu utandırmıştı. Ama genç Jeremy ikisini de geride bırakmıştı, en azından Percy öyle düşünmüştü. Oğlunu bu kadar yakından gözetleyen, bu da yetmezmiş gibi aile üyelerini de kullanarak çocuğunun eğlencesini kısıtlayan bir babaya sahip olmak inanılmaz derecede acınası bir durumdu.

Fakat Jeremy gecenin bir vakti koluna giren bir fahişeyle birlikte gözden kaybolduğunda Derek ağzını açıp tek kelime etmemişti. Yani genç adamın eğlencesi tam anlamıyla kısıtlı değildi. Şimdi düşününce Percy, Derek genç kuzenini kanatlarının altın aldığından beri Jeremy’nin isteksiz bir kadınla karşılaştığını hatırlayamıyordu. Gittikleri yer ister bir taverna, isterse pahalı bir genelev ya da sosyetenin bir araya geldiği nezih bir ortam olsun, onun için hiç fark etmiyordu. Kadınlar söz konusu olduğunda onun kadar şanslısını tanımıyordu. Fahişelerden leydilere kadar genç ya da olgun hiçbir kadın, Malory ailesinin en genç erkeğine karşı koyamıyordu.

Jeremy bu konuda babası James ve amcası Anthony Malory’ye çekmişti. Bu iki Malory kardeş, zamanında, yaşadıkları aşk ilişkilerinin yarattığı skandallarla bütün kasabayı ateşe vermişlerdi. Büyük kardeşin tek oğlu olan Derek

de söz konusu kadınlar olunca bir o kadar şanslıydı fakat o birlikte olacağı kadınlar konusunda daha ihtiyatlı ve zekice davranıyordu. Bu sayede bu yaşına gelene dek adı yalnızca birkaç skandalla anılmıştı.

Kafasında bu düşüncüyü tartan Percy yakınlardaki servis yapan kızı çağırdı ve kulağına bir şeyler fısıldadı. Onu dikkatle izleyen iki kuzen, Percy'nin ne yaptığını çok iyi biliyorlardı. Percy bir sonraki içkileri ısmarlıyor ve gizliden gizliye genç kıza Jeremy'nin bundan sonraki içkisine su koymamasını tembihliyordu. İki kuzen kahkaha atmamak için kendilerini zor tuttular. Ama genç kızın kaşlarını çatıldığını ve masalarına servis ettiği hiçbir içkide bir damla bile su olmadığını söylemek üzere olduğunu fark eden Derek kızın bakışlarını yakalayıp başını iki yana salladı ve ona göz kırptı. Genç kız bu hareketle masada bir şeyler döndüğünü ve genç adamların biraz eğlendiğini fark etti. Zekiydi, yanlarından ayrılırken sırtıyordu.

Servis yapan kızın istediği biçimde olmasa bile, Derek onu memnun etmesi gerektiğini düşündü. Kapıdan girdiği andan itibaren bütün çekiciliğini Derek'in üzerinde kullanmıştı fakat gecenin ilerleyen saatlerinde bir randevusu olan Derek ona hiçbir şekilde ümit vermemişti.

Bu tavernaya sık sık gelirlerdi fakat bu kız yeniydi ve mutlaka onunla bir gece geçirecekti. Eğer uzun süre burada çalışırsa üçü de bunu yapacaktı fakat bu gece olmazdı çünkü üçü de Shepford'ların, sezon açılışı için akşamüzeri düzenlediği baloda bu konuda bir şeyler yapmıştı.

Jeremy ve Derek'in bu baloya katılması gerekiyordu çünkü en küçük kuzenleri Amy bu baloyla resmi olarak sosyeteye tanıtılmıştı. On altı yaşından beri birkaç kişiyle görüşmesine izin verilmişti ama bu onun ilk balosuydu ve daha önce hiç bu kadar süslenmemişti. Minik kuzenleri o akşam güzelliğiyle hepsini büyülemişti, en azından aile-

deki erkekleri. Ve bütün Malory ailesi oradaydı. Kahrolası şeytan, sevimli ve haylaz Amy'yi ne zaman böylesine nefes kesici bir güzelliğe dönüştürmüştü?

Bu, Percy'yi barmen kızla yaptığı ufak konuşmadan koparmak için çok iyi bir soruydu. Derek, uzun yıllardan beri dostu olan bu adamı çok iyi tanıyor ve Percy'nin yaptığı her şeyi anında ağzından kaçıracağını çok iyi biliyordu. O kendi sırrını bile saklayamazdı.

Bunu bilen Derek, Percy'nin dikkatini dağıtmak için konuyu Jeremy'ye açtı. "Erkek kardeşleri yanında yokken Amy'ye en son sen eşlik ediyordun. Küçük haylazın bir gecede serpilip geliştiğini bize neden söylemedin?"

Jeremy omzunu silkti. "Bir gecede olduğunu söyleyen kim? Charlotte Hala'nın Amy'nin giymesinde ısrar ettiği elbiseler bazı şeyleri saklasa bile, orada bir süredir bir şeyler var. Bunu görebilmek için ona bir kez bile dikkatle bakmak yeter." Derek kahkaha atarken neredeyse boğuluyordu. "Tanrım! O senin kuzenin! Kuzeninde böyle şeyleri görmemen, fark etmemen gerekir."

"Öyle mi?" Jeremy bir hayli şaşırılmıştı. "Kahretsin! Bu kural nerede yazıyor?"

"Büyük ihtimalle babanın kitabında," diye yanıtladı Derek keskin bir yüz ifadesiyle.

Bunun üzerine Jeremy içini çekti. "Sanırım. Regan'a ne zaman onun gerekli gördüğünden biraz fazla iltifat etsem hemen söylenmeye başladı."

Regan da kuzenlerden bir tanesiydi ve Malory kardeşler, onun büyütülmesinde rol oynamışlardı. Yine de ona Regan diye seslenen yalnızca Jeremy ve babasıydı. Ona böyle seslenilmesi ne Derek'i, ne de babası ile iki amcasını rahatsız ediyordu. Genç kızın ismi gerçekte Regina olmasına

rağmen ailenin geri kalanı ona Reggie diye sesleniyordu ve yedi sene önce Derek'in en yakın arkadaşı Nicholas Eden'la evlenmişti.

"Ama Amy'yle ilgilendiğimi söylemedim," diye açıkladı Jeremy. "Yalnızca dolması gereken yerlerinin dolduğunu fark ettim, o kadar."

"Ben de fark ettim," dedi Percy beklenmedik bir şekilde. "Onun sosyeteye takdim edileceği günü bekliyordum. Onu baştan çıkarmak için bunca zaman bekledim."

İki kuzen bunu duyar duymaz koruyucu bir tavırla oturdıkları yerde doğruldular. Bu hareketleri tam olarak babalarına benziyordu ve bu oldukça garipti. "Neden böyle aptalca bir şey yapmak isteyesin ki? Amcam ona gözü gibi bakıyor, bundan hiç şüphen olmasın. Gerçekten de Anthony ve James Malory'nin boynunu kırmasını mı istiyorsun? Babamdan söz etmiyorum bile!" diyen Derek olmuştu.

Percy'nin yüzü soldu. "Ah Tanrım hayır! Aslında bunu düşünmemiştim."

"O halde bir düşün."

"Ama ben onların yalnızca Nick'in karısı Reggie'yle o denli ilgilendiklerini sanıyordum. Amy'nin ablası Clare ve Diana ile vakit kaybetmemişlerdi."

"Clare senin gibi adi herifleri kendine çekmiyordu Percy. Bu yüzden onun için endişe etmemize gerek de yoktu. Ayrıca Edward Amcam, Diana'nın ilk seçimini onaylamıştı. Bu yüzden sosyeteye tanıtıldıktan kısa bir süre sonra evlendi. Onların, kendileriyle ilgilenen babaları vardı ve amcaları bu yüzden işlerine karışmadı ama Reggie'nin onunla ilgilenecek bir babası yok."

Bunu duyan Percy neşelenmişti. “O halde pekâlâ, gidip Edward’ın onayını alacağım ve bitecek, öyle değil mi?”

“Buna güvenme. Amy, Tony ve James için en az Reggie kadar kıymetli ve onu yakından izleyeceklerdir. Tıpkı Reggie Nick’le evlenmeden önce yaptıkları gibi. Alışkanlıklar kolay kolay ölmez, bilirsin.” Derek aniden sırtarak bakışlarını Jeremy’ye çevirdi. “Tanrım, bu geceki yüzlerini gördün mü? Amy ikisini de şaşkına çevirdi. Babanı daha önce dili tutulmuş bir halde görmemiştim.”

Jeremy kıkırdadı. “Ben görmüştüm ama haklısın. Sanırım onu Amy konusunda uyarmalıyım.”

“Beni de tabii,” diye tekrarladı Derek.

Jeremy babasınıninkine benzeyen bir tavırla kaşını kaldırdı ve açıkça “Amy’nin büyüdüğünü fark edemeyecek kadar mankafa olduğunu düşünmemiştim. Babam, kendisini sürekli meşgul edip aklını karıştıran karısını mazeret olarak gösterebilir. Peki ya senin mazeretin ne?”

“Yumurcağı nadiren görüyorum,” dedi Derek kendini savunarak. Okuldan döndüğünde yanında olması için seni çağırıyor, beni değil.”

Yaklaşmakta olan tartışmanın farkına varan Percy, ortaya bir şey atması gerektiğini düşündü. “Gerekirse bu görevi ben devralabilirim.”

“Kes sesini Percy,” dedi iki kuzen aynı anda.

Derek, az önce Percy’yi, Amy’ye karşı duyduğu beklenmedik ilgiden caydırmaya çalıştıklarını hatırlayan ilk kişi olmuştu ve hızla konuyu değiştirerek Percy’nin aklını dağıtmaya çalıştı. “Ama James Amca Amy’deki değişimi görürnce nasıl da şaşırıp kaldı, öyle değil mi?” diye sordu.

Jeremy, Derek'in ne yapmaya çalıştığını anlamıştı. "Aynen öyle. Babamın, Tony'ye 'İşte yine başlıyoruz,' demeden hemen önce iç çektiğini işittim."

"Peki Tony Amca buna ne cevap verdi?"

Jeremy şahit olduğu olayı hatırlayarak kıkırdadı. "Senin de tahmin edeceğin şeyi. 'Bunu sana bırakıyorum yaşlı dostum, çünkü geceleri yatağında uyumak dışında bir şey yaptığın yok.'"

Percy bunu komik bulmuş ve gülmüştü. Diğer yandan Derek ise kızarmıştı. İkisi de bu sözlerde gizlenen anlamı hemen yakalamıştı çünkü James Malory'nin genç karısı Georgina hamileydi ve kısa süre içinde bebeğini kucasına alacaktı. Jeremy, Derek'e George'un doktorunun James'i, ellerini bir süre karısına sürmemesi konusunda uyardığını söylemişti. Derek bunu duyunca da kızarmıştı ne de olsa amcasının yeni karısıyla rıhtımdaki bir tavernanın kapısında tanışmıştı. Georgina, amcasının kollarına koşuyor ve amcası da gözlerinde onu yatağına atmak için her şeyi yapacak bir ifadeyle ona bakıyordu.

Jeremy tam o anda Derek'e yaklaşıp, amcasının kollarına alıp baştan çıkarmaya çalıştığı kadının yeni karısı olduğunu söylemişti.

Fakat bahsi geçen konu Percy'nin dikkatini çekmiş ve genç adam oturduğu yerde doğrulmuştu. "Sanırım babamın adı bu yüzden bahis defterinin arkasında yazıyor, ha?" diye sordu Jeremy'ye.

Genç adam vakit kaybetmeden cevap verdi. "Onun hiçbir bahse para yatırdığını duymadım."

"Bahis oynayan olarak değil," diyerek düzeltti Percy. "İnsanlar onun üzerine iddiaya giriyorlar. Hafta sona ermeden ya en az üç kavga başlatacak ya da buna doğrudan sebep olacak diye."

Bunu duyan Jeremy kahkaha atmaya başladı. Derek ise kızmıştı. “Bu hiç de komik değil Jeremy. James Amca kavga ettiğinde zavallı kurbanda yürüyecek hal bırakmıyor. Bunu arkadaşım Nick ilk elden biliyor çünkü baban onu öyle bir benzetmişti ki bir hafta yataktan çıkamamıştı ve neredeyse Reggie’yle olan düğününü kaçıyordu.”

Jeremy bir anda kendine gelmişti çünkü Nick bu yenilgi için babasını hapse attırmıştı ve o dönem sinirler oldukça gerilmişti.

İki kuzen için hoş olmayan anılar çağrıştırdığından habersiz olan Percy, soru sormaya devam ediyordu. “Senin baban işte bu yüzden sinirli, öyle değil mi? Çünkü o ve Georgia, bilirsin işte, şey olmuyor...”

“Aslına bakarsan,” diye cevap verdi Jeremy, “konunun bununla alakası yok Percy. Babam bir süre geri çekilmesi gerektiğini biliyordu ama kardeşi Tony de iki ay önce aynı şeyleri yaşamadı mı? Hayır, onun etrafındaki insanlara ateş püskürmesinin sebebi Georgia’nın ağabeylerinden aldığı mektup oldu. Görünüşe göre herkes doğum için yola çıkmış ve her an gelebilirler.”

“Tanrım!” dediler Derek ve Percy aynı anda.

“Dün sebepsiz yere kafamı uçurmaya çalışmasının sebebi şimdi anlaşılıyor,” diye ekledi Derek.

“Karisının ailesinden James Malory kadar nefret eden bir adam görmedim,” dedi Percy. “O Amerikalılardan hiç hoşlanmıyor.”

Derek konuşmaya devam etti. “Onları Nick’ten bile daha az seviyor. Ki Nick’ten de hiç hoşlanmazdı.”

“Aynen öyle,” dedi Jeremy. “George’un elinden gelen tek şey, aynı odada oldukları sürece birbirlerinin boğazına yapışmalarını önlemek.”

Hepsi olayı biraz abartıyor, vakit geçiriyordu. İşin aslı, James, karısının ailesi Amerika'ya dönmeden önce onlarla yarı yarıya barış sağlamıştı ama bundan hiç hoşlanmamış ve bunu yalnızca Georgia'nın huzuru ve onları bir daha görmeyeceğini düşündüğü için yapmıştı.

Aslında bahsi geçen Amerikalılar o kadar da kötü insanlar değillerdi. Derek ve Jeremy, misafirler Londra'dayken iki genç Anderson'la sohbet bile etmiş, çok da iyi anlaşmışlardı. En azından tasasız Drew Anderson'la. Boyd, ailenin en küçüğü, o kadar ciddi ki, diğerleri kadar eğlenememişti. Fakat Derek'in özellikle karşı olduğu, sevmediği ve asla da sevmeyeceği tek bir kardeş vardı. O, geçen sene James Amerika'da onların merhametine kalmışken, onun asılması gerektiğini düşünen kişiydi.

“Önümüzdeki ay sizin evinizde yaşayanlardan biri olmayacağım için çok şanslıyım!” dedi Derek Jeremy'ye.

Jeremy kuzenine bakarak sırtıttı. “Ah, ben pek emin değilim. Bana soracak olursan çok ilginç olacak. Ben bir saniiyesini bile kaçırmak istemiyorum.”

İkinci Bölüm

Londra'nın diğer ucundaki Berkeley Meydanı'nda yeni satın aldıkları evde oturan Georgina ve James Malory, Georgina'nın yaklaşımakta olan kardeşlerinden bahsetmeyi bir kenara bırakmışlardı. En azından önlerindeki 15 gün boyunca. Çünkü bu konuda anlaşıyor ve hiçbir zaman da anlaşabilecek gibi görünmüyorlardı. Yine de Georgina, kocasının bu aşırı hassasiyetini anlayabiliyordu. Sonuçta kardeşleri onu dövmüş ve ardından da bir hücreye kapatmışlardı. İçlerinden en sinirli olan Warren, elinden gelse James'in, Skylark şirketinin iki gemisine saldıran korsan oluşunu sebep göstererek onu seve seve asardı, ki bu tamamen doğrudu.

Warren ise bunu yalnızca bir mazeret olarak kullanıyordu. Onun James'in hayatına son verme isteğinin asıl sebebi, adamın Georgina'nın şerefine leke düşürmesi ve bunu yaşadıkları yer olan Bridgeport, Connecticut'un neredeyse yarısının katıldığı bir toplantıda herkese duyurmasıydı.

Evet, kocası ve kardeşleri arasında süregelen düşmanlığı sebebi büyük oranda Warren'dı ama James de tamamen haklı sayılmazdı. O zehir zemberek diliyle konuşmuş ve kardeşlerini tahrik etmişti. Georgina, James'le birlikte İngiltere'ye döndüğünde adamın bütün bunları kasten yaptığını fark etmişti. James'in amacı, Georgina'nın ağabeylerini, ikisini bir an evvel evlendirmeleri için zorlamaktı ve başarılı olmuştu. Fakat bu evlilik bile asılmasıyla ilgili konuşmaların sonunu getirmemişti, en azından Warren için.

Georgina, Warren'ın da haklı olduğu yönler olduğunun farkındaydı. Kardeşlerinin 1812 yılındaki savaştan çok önce bile İngilizlerden nefret edip onları hor gördüğünü biliyordu çünkü İngilizlerin Avrupa'yı ablukaya almaları üzerine Skylark var olan birçok ticaret hattını kaybetmişti. Bunun yanında İngilizler, sırf canları istiyor diye asker kaçaklarını aramak için sayısız Skylark gemisini durdurmuş ve bu gemilere çıkmışlardı. Warren'ın sol yanağında, gemiye zorla çıkıp mürettebatına el koymaya çalışan bir İngiliz'i durdurmak üzere giriştiği kavga sırasında aldığı ufak bir yara izi vardı.

Hayır, kardeşleri İngilizleri sevmezdi ve savaş da bu duygularını körüklemişti. Bir İngiliz vikontu, Londra'nın kötü şöhretli çapkını ve eski bir korsan olan James Malory'nin kız kardeşleri için yeterince iyi olmadığını düşünmeleri anlaşılır bir şeydi. Georgina, kocasını delice sevmiyor olsaydı, onu asla James'in ellerine bırakmaz ve Londra'ya gitmelerine izin vermezlerdi. Ve James bunu biliyor, karısının kardeşleriyle hiçbir zaman dostane bir ilişki içinde olamayacağını düşünüyordu.

Ama Georgina ve James bu akşam bu konuda konuşmayacaklardı. Bu çok hassas bir konuydu ve hem Georgina hem de James hassas konuları yatak odalarının dışında tutmayı öğrenmişlerdi. Bunun sebebi yatak odalarında ya da farklı bir odada hararetli bir tartışmaya giremeyecek ol-

maları değildi fakat yatak odasında güzel konular hakkında yaptıkları tartışmaların sonu akıllarını başlarından alan bir şeylerle sonuçlanıyordu.

Az önce bir kez daha akılları başlarından gitmiş ve bundan son derece hoşlanmışlardı. James, Georgina'yı hâlâ kollarının arasında tutuyor ve bir kez daha dikkatlerinin dağılacığına dair vaatlerde bulunan yerlerini ısıırıyordu. Georgina bunu komik buluyordu. Aslında bunun çok ama çok komik olduğunu düşünüyordu çünkü zamanın en sorunlu tipleri olan James ve kardeşi Anthony'ye, hamileliklerinin ileri aşamalarında karılarından uzak durmaları tembihlenmişti. İkisi de bunu oldukça komik bulmuş ve aileleri ve arkadaşlarının doktorun önerisine uyduklarını düşünmelerini sağlamış, yine kendi bildiklerini okumuşlar ve bu mahrumiyetten nefret etmişlerdi.

James'in oğlu Jeremy bile gerçeği bilmiyordu. Hatta babasına destek olmak için "Hadi be! İki liman arasında denizde geçirdiğimiz vakit bile daha uzundu. İki hafta ne ki?" gibi şeyler söylüyordu.

İşin komik yanı, babasının ayak izlerini takip eden Jeremy, onun bu kuralı çiğneyeceğini bilecek kadar babasını tanımıyor oluşuydu. Tensel zevklerle ilgili her şeyin uzmanı olan James ve Anthony Malory'nin bir yolunu bulup doktor diktelerinin etrafından dolaşacaklarını ve hem kendilerini hem de karılarını uygun bir şekilde tatmin edeceklerini bilmesi gerekirdi.

James bu oyundan inanılmaz zevk alıyor, yine de tıpkı Anthony gibi inanılmaz bir hassasiyet sergiliyordu. En azından Amerika'dan şu lanet olası mektup gelene kadar. Şimdi James'in kötü ruh halini düzeltebilecek bir oyun yoktu ve buna kimse alışık değildi. Keskin dili kişi gözetmeksizin ve kesin bir incelikle insanları yaralayabiliyordu. Georgina da birkaç şey işitmişti ama o çok önce bunların öcünü

almanın bir yolunu bulmuştu. Buna tam anlamıyla öç almak denmezdi ama kocası üzüntüden deliye dönüyordu.

James şu an üzgün değildi. Karısının yaklaşmakta olan ve güzel ruh halini tam anlamıyla değiştirebilecek ağabeylerini bile düşünmüyordu. James, minik karısı Georgina ona uzanabileceği kadar yakınındayken dünyanın en mesut erkeğiydi ve Georgina şu anda tam olarak onun erişimine açık bir haldeydi. Elleri, dudakları gibi tembelce karısının üzerinde dolaşüyor, o sırada akşamı ve katıldıkları baloyu düşünüyordu.

Bu, evlenmeden önce hiçbir şekilde katılmayacağı bir baloydu. Yine de bazı şeyleri ödemesi gerektiğini biliyordu. Anthony ve kendisinin ağabeylerine seslendiği üzere ‘yaşlılar’, katılması konusunda son derece ısrarcı davranmışlardı. Gerçi bu hiçbir zaman işe yaramazdı çünkü ağabeylerinin zorlamalarına asla boyun eğlemişti ve bunu şimdi de yapmaya niyeti yoktu. Ama Georgina da gitmek istemiş ve James için bu yeterli olmuştu. Karısını mutlu etmek için her şeyi yapardı.

Aslında baloda eğlenmişti. Anthony’nin kem küm etmesini ve yeğeni Amy’yle dans etmeye çalışan aşağılık delikanlılarla ilgili küçümseyici şeyler söylemesini büyük bir zevkle izlemişti. Özellikle de Anthony ona “Reggie’nin sosyeteye takdiminde orada olmadığın için bunu sana bırakıyorum yaşlı adam. Bence yeterince adil. Sonuçta Reggie bana bir ömür boyu yetecek kadar korku yaşattı, hele de o kaba Eden’a âşık olduğu vakit. Onu vurmama bile izin vermedi. Dahası artık çok geç, çünkü evlendiler,” dedikten sonra.

James’in, Reggie’nin kocası Nicholas’tan nefret etmesinin başka sebepleri de vardı ama bu tamamen farklı bir hikâyeydi. Reggie, sırf amcaları James ve Anthony’ye benziyor diye ona âşık olduğunu söylemişti ve bu işleri daha

da kötüleştiriyordu çünkü o ikisine benzeyen birisi Reggie için iyi olamazdı. Nicholas evliliklerinin ilk yılında işleri berbat etmesine rağmen, ne James ne de Anthony onun Reggie'ye karşı tek bir kötü davranışını görmemişti, en azından şimdilik. Şimdilerde mükemmel bir koca olup çıkmıştı. O adi heriften asla hoşlanmamaları ise sadece prensip meselesiydi.

Şimdi diğer yeğenleri de sosyeteye tanıtılmıştı. Üstelik James ve Anthony, iki yaşında ailesini kaybeden Reggie'yi büyütmüş, Eddie'nin kızları büyürken onlara karışmamıştı ama Eddie'nin en küçük kızı kömür karası saçları ve kobalt mavisi gözleriyle Reggie'ye o kadar benziyordu ki, görenler onları kardeş sanıyordu. Bu büyük bir farklılıktı. Bu durum, Anthony ne kadar inkâr etmeye çalışırsa çalışsın, kesinlikle adamın korumacı içgüdülerini harekete geçirmişti. James de Amy'nin dikkatini çekmek için genç kızın önünde yerlere yuvarlanan toy ve adi erkeklerle bakarken hissettiği şeylerden hoşlanmamıştı. Aslında Georgina'nın kendisine Anthony ve Roslynn'in minik Judith'leri gibi inanılmaz derecede kıymetli bir kız çocuğu vermesine dair düşünceleri bu akşam değişmişti.

“Uyanık mısın George?” diye sordu James tembel bir ses tonuyla.

“Hem ben hem de bebek uyanığız.”

James oturduğu yerde doğruldu ve karısına masaj yapmak için ellerini onun geniş karnına doğru götürdü. Bebekleri tekme attığında bunu doğruca avucunun içinde hissetmişti. Georgina ve James'in bakışları buluştu ve birbirlerine bakarak sırttılar. Bebeğinin, karısının içinde hareket ettiğini hissetmek James'i her zaman mutlu ediyor, ruhunu yeniliyordu.

“Bu çok kuvvetli bir tekme değildi,” dedi Georgina kocasına.

James’in gülümsemesi daha da genişledi. “O halde oğlumuz erken yaşta sahalara çıkabilecek.”

“Oğlumuz mu? Bir kızımız olsun istediğini sanıyordum.”

“Bu gecedен sonra fikrimi değiştirdim. Kızları için endişelenmeyi Tony ve Eddie’ye bırakacağım,” diyerek homurdandı.

Kocasını, aklındakinin ne olduğunu bilecek kadar iyi tanıyan Georgina gülümsedi. “Amy bu gece inanılmaz güzeldi, öyle değil mi?”

James bu soruya cevap vermedi, bunun yerine “Bilmek istediğim, son zamanlarda evde daha çok vakit geçirmesine rağmen bunu nasıl olup da fark edemediğim,” dedi.

“Amy’nin ne kadar güzel olduğunu görmemiş değilsin. Yalnızca ne kadar güzel olduğunu fark etmedin,” dedi Georgina imalı bir şekilde. “Onun amcası olarak belli yerlerinin dolgunlaştığını fark etmemen gerekiyordu, özellikle de Charlotte onu çocuksu, yüksek boyunlu elbiselerin içinde hapsederken.”

James’in gözleri bir diğer düşünceyle kocaman açıldı. “Ah Tanrım! Sence Jeremy bunu görmemiştir, öyle değil mi? Ona eşlik etme konusunda bu denli anlayışlı olmasının sebebi bu olamaz, değil mi?”

Georgina bir anda kahkahalara boğulmuştu. Kocasına vurmaya çalıştı fakat geniş karnı yüzünden başarılı olamadı. “Sen inanılmaz birisin James. O sevimli çocuğa neden sürekli zampara muamelesi yapıyorsun? Yalnızca on sekiz yaşında. Tanrı aşkına.”

James, karısının bir zamanlar nefret ettiği bir şekilde tek kaşını kaldırdı. Ama bu hareketi Georgina'ya son derece tatlı geliyordu. "Sevimli mi?" diye sordu. "Benim oğlum mu sevimli? On sekizden otuza kadar geçen süre oldukça hızlıdır."

Georgina, Jeremy'nin olduğundan daha büyük gösterdiğinin farkındaydı. Amcası Tony'nin uzun boyunu almıştı ve bu sayede babasından bile birkaç santim uzundu. James'ten de geniş omuzlarını almıştı ve böylece kendi yaşındaki diğer genç erkeklerle karşılaştırıldığında daha heybetli görünüyordu. Georgina bunu oğluyla gereğinden de fazla gurur duyan James'e söylemeyecekti.

"Pekâlâ ama Jeremy ve Amy konusunda endişe etmene gerek yok. Onların çok iyi arkadaş olduklarını biliyorum. Ama yine de evlenecek yaşlar. Amy birkaç hafta içinde on sekizine basıyor. Aslında Charlotte'ın, Amy'nin sosyeteye takdim edilmesi içi birkaç hafta daha beklememesine çok şaşırdım."

"Bunda mutlaka Eddie'nin parmağı vardır. Kızları söz konusu olduğunda çok hassaslaşabiliyor ve şöyle bir düşününce, şu anda Amy'nin ihtiyacı olan en son şey bu."

Bunun üzerine Georgina kaşlarını çatı. "Bu yeğeninle de yakından ilgilenecek misin?"

"Hayatta olmaz, diye yanıtladı James katı bir ses tonuyla. "Bildiğin gibi benim uzmanlık alanım erkekler. Ve oğlumla o kadar eğleneceğim ki Eddie'nin en küçük kızı için endişelenmeye vakit bulamayacağım."

Georgina bundan pek de emin değildi. James'in Reggie'yi büyütme işini ne kadar ciddiye aldığını duymuştu. Korsanlık günlerinde zamanının çoğunu onunla geçirdiğini inkâr etmiş ve genç kızı aylar boyu denizlere sürüklediği için ağabeyleri tarafından reddedilmişti. Ama Reggie hep-

sinin kızı gibi olduğu için en sevilen yeğendi. Belki de bu sebeple James ve Anthony, Amy'yle ilgilenip onun için endişe etmeyi kendi babasına bırakırdı. Ne de olsa Edward diğer dört kızıyla çok iyi bir iş çıkarmıştı. Ne olursa olsun Amy için endişe etmeyecekti.

“Şimdi bir kız çocuğu istediğine dair olan fikrini değiştirdiğine göre, bir kızımız olursa ne yaparsın?”

James karısının karnını öptü ve sesi her ne kadar komik çıksa da bakışlarını ona çevirip gülümsedi. “Buna direnmek için elimden geleni yapacağım. Bana inanabilirsin.”

James, ona güvenebileceğini ve bir kızı olmasına elinden geldiğince direneceğini ikinci kez gösterirken Georgina yatakta oldukça uzun bir vakit geçirmişti.

Üçüncü Bölüm

Berkeley Meydanı'ndan bir sokak ötede, Amy Malory sonunda yatağa girmek için hazırlık yapıyordu. Tuvalet masasında oturmuş, aynanın önünde uzun siyah saçlarını tarıyor, annesi Charlotte'ın odada gezinerek yaşlı Agnes'e yardım edişini seyrediyordu. Annesi kızının ödünç aldığı uzun çorapları, yırtılmış ayakkabıları ve kirlenmiş pembe eldivenleri görünce söylenmeye başlamıştı.

Amy, artık kendine ait bir hizmetçisi olsun istiyordu ve bu konuyu babasıyla konuşacaktı. İki kız kardeşinin de, Clare ve Diana, kendi hizmetçileri vardı ve yeni kocalarıyla yaşamaya gitmek için evi terk ettiklerinde hizmetçilerini de beraberlerinde götürmüşlerdi. Ama Amy, her zaman birilerinin hizmetçisini paylaşmak zorundaydı ve şimdi geriye bir tek Charlotte'ın çocukluk yıllarından beri onunla olan yaşlı Agnes kalmıştı. Amy kendisine karışmayan, görevini yerine getirirken onu azarlamayacak ve patronluk taslamayacak yeni birilerini istiyordu. Artık zamanı gelmişti ve... Amy, hayatının en önemli gününün ardından bu denli önemsiz şeyler düşündüğüne inanamıyordu.

Aslında daha heyecanlı bir gün yaşamıştı ve o günü asla unutmayacaktı. Üzerinden altı ay geçmesine rağmen her an o günü düşünüyordu. O gün Georgina Malory'nin erkek kardeşleriyle tanışmıştı ve biraz tehlikeli ve oldukça utanmazca bir şekilde içlerinden bir tanesiyle evlenmeye karar vermişti. Geçen aylar boyunca fikrini değiştirmemişti. Yalnızca istediği adam Amerika'ya geri döndüğü için bu isteğini nasıl yerine getireceğini bilmiyordu o kadar. Adamı bütün bu süre boyunca bir kez olsun görmemişti.

İşin ironik tarafı, bugünü onun için özel yapan şey, bütün hayatı boyunca yetişkinler dünyasına girmek için beklediği sosyeteye takdimi değil -ki bu da büyük bir sükse yaratmıştı-, yengesi George ve James Amcasının, George'un bütün erkek kardeşlerinin, çiftin ilk bebeği için İngiltere'ye döneceklerini bildirdiği mektup hakkında konuşmaları, daha doğrusu tartışmalarını duymasıydı. Amy bundan daha mutlu olamazdı.

O geri geliyordu.

Bu sefer ona kendini gösterecek, onu zekâsı ve güzelliğiyle büyüleyecek ve kendisini fark etmesini sağlayacaktı çünkü ilk kez görüştüklerinde, Amy'yi kesinlikle fark etmemişti. Onunla tanıştığını bile hatırlamıyor olabilirdi, hem neden hatırlasındı ki? O gün hiç konuşmamış ve adamın ona hissettirdiği şeylerle boynunu bükmüş, bir köşede oturmuştu. O gün hayatının en verimli günü sayılmazdı.

İşin aslı Amy birkaç sene önce hem fiziksel hem de zihinsel olarak gelişmişti ve yetişkinler tarafından ciddiye alınmak için gereken bu bekleyiş, onun için son derece sinir bozucu olmuştu. Sabır, onun sahip olduğu erdemlerden biri değildi. Biraz olsun utangaç ya da mahcup değildi, hâlbuki öyle olmalıydı. Ama ailesine karşı oldukça korumacı davranıyordu, öyle ki yaptıklarıyla onları hayal kırıklığına uğratmamak için utanmaz doğasını elinden geldiğine

içinde yaşıyordu. Utanmaz hareketleri, ailenin hergeleleri tarafından iyi karşılanıyordu ve Malory ailesinde bunlardan oldukça fazla vardı. Ne var ki bu ortam genç kızlar için uygun değildi. Jeremy ondan kuşkulanmaya başlamıştı ama Amy özellikle Jeremy'ye düşkündü. İkisi çok yakın arkadaş oldukları için zaman zaman gerçek yüzünü ondan saklayamadığı oluyordu.

Gerçek yüzünü, Georgina'nın kardeşinden de saklamayacaktı, hayır bu kez olmazdı. Bilakis, o rahatsız edici duygular yüzünden bir kez daha dili tutulmazsa, onunla ilgili her türlü konuda gözü pek davranacaktı çünkü araya zaman faktörü girmişti. Genç adam, İngiltere'ye uzun bir süre kalmak için gelmiyordu, bu daha çok kısa bir ziyaretti ve bu sebeple Amy'nin onu baştan çıkarmak için bolca vakti olmayacaktı. Aslında zamanı oldukça kısıtlıydı ve onun hakkında duyduklarından yola çıkarak, birlikte geçirecekleri her saniyeyi kullanması gerektiğini fark etmişti.

Gelecekteki kocasıyla ilgili bir şeyler öğrenmek -Amy onunla evleneceğinden kesinlikle kuşku duymuyordukendisinden yalnızca dört yaş büyük olan yengesi, George ile yakınlaşmasını sağlamıştı. George ve James amcası, Tony amcasının yanında Piccadilly'de yaşarken onları ziyaret etmeye başlamış, Berkeley Meydanı'ndaki evlerini döşemeye başladıklarında ise Georgina'ya yardım etmeyi teklif etmişti. Onlara her gidişinde lafı o denli kıvrak bir şekilde Georgina'nın kardeşlerine getirip onu konuşturmayı başarıyordu ki, fazladan soru sormasına gerek kalmıyordu.

Onunla ilgilendiğini bilmesini istemiyordu. Evlenmeyi planladığı adam için çok küçük olduğunu duymak istemiyordu. Belki bir zamanlar gerçekten de küçüktü ama artık büyümüştü ve kardeşlerini özleyen Georgina onlar hakkında konuşmaktan zevk alıyor, Amy'ye çocukken hep birlikte oynadıkları oyunlardan, ona yaptıkları şeytanlık-

lardan, erkeklige adim attiktan sonraki maceralarından ve başlarına açtıkları dertlerden bahsediyordu.

Amy, yirmi yedi yaşındaki Boyd'un ailenin en küçük erkeği olduğunu, buna rağmen içlerindeki en ciddi kişi olduğunu öğrenmişti. Yirmi sekiz yaşında olan Drew, kafasına fazla bir şey takmazdı ve ailenin çapkınıydı. Thomas otuz iki yaşındaydı ve bir azizin sabrına sahipti. Onu, bütün hünerini sergilemesine rağmen James Amca bile sinirlendiremiyordu. Yakınlarda otuz altı yaşına basan Warren, içlerinde en kibirli olardı ve ailenin kötümseriydi. Georgina ona arpacı kumrusu diyordu. Kadınlar söz konusu olduğunda ise ahlaksız. Kırk bir yaşında, Anderson ailesinin en büyüğü olan Clinton, sinirli ve mantıklıydı. Konuştuğunda ise Malory klanının başı ve aynı zamanda üçüncü Haverston Markisi olan James Malory'yi andırıyordu. Aslında bu ikili ilk tanıştıklarında son derece iyi anlaşmış ve bir sürü erkek kardeşle uğraşıp onları hizaya sokma konusunda birçok noktaları olduğunu görmüştü.

Amy kusursuz görünen bu beş erkeğin arasından kendisine en az uyanı seçtiğini fark ettiğinde kısa süreli bir mutsuzluk yaşamıştı. Aslında o zamanlar onu seçmemiş, bu işi Warren'in içinde uyandırdığı duygular yapmıştı. Hissettiği şeyler ona, bu adamın kendisi için doğru kişi olduğunu söylemişti. Ne Warren'in kardeşleri, ne diğer erkekler ne de bu gece Amy'nin dikkatini çekmek için bağırıp çağıran genç soylular ona bu şekilde hissettirmişti. Ardından George ve Roslynn Yengesinin, kocalarıyla tanıştıkları an neler hissettiğini işitmiş ve içindeki o duyguların ne anlama geldiğini fark etmişti.

Buna yapabileceği hiçbir şey yoktu. Özellikle bu geceki başarısından sonra umutlu ve kendinden de bir o kadar emindi. Birkaç ufak sorun dışında bir şey olmayacağını düşünüyordu, tamam belki birkaç tane, hatta birçok sorunla karşılaşacaktı ama Warren'a ulaşabildiği sürece hepsinin üstesinden geleceklerdi.

“Yorgunluktan bitap düşmüş olmalısın. Her dansa kalktın,” dedi annesi arkasına geçip saçlarını taramaya başladığında.

Bir saat içinde güneş doğacaktı ama Amy kendini yorgun hissetmiyordu. Hâlâ o kadar heyecanlıydı ki uyuyabileceğini sanmıyordu. Fakat bunu ağzından kaçırarak olursa Charlotte odasından ayrılmaz ve saatlerce konuşmak isterdi. Bu yüzden kafasını salladı ve yorgunluğun kendini ele geçirmesi için bir süre bekledi.

“Büyük sükse yaratacağını biliyordum,” diye seslendi Agnes gardırobun içinden. Beyazlamış saçlarla kaplı kafası aşağı yukarı hareket ediyordu. “Diğer kızları geride bırakacağını biliyordum Lotte. Amy takdim edilmeden hepsini evlendirmen çok iyi oldu. Sana dememiş miydin ben?”

Agnes’in patronluk tasladığı tek kişi Amy değildi ama Charlotte bundan asla yakınmamış ve yaşlı kadına yerini bildirmeyi düşünmemişti. Çilleri gitmiş, yüzü hafifçe şişmişti ve parmakları da eskisi kadar hızlı hareket edemiyordu ama Agnes o kadar uzunca bir süredir onlarla birlikteydi ki, artık aileden biri olmuştu.

Amy içini çekti. Agnes’in yerine kendi hizmetçisine sahip olmayı düşünmek hoşuna gidiyordu ama içten içe bunu asla yapmayacağını biliyordu. Yaşlı kadının duygularını incitmek istemezdi.

Charlotte’in bakışları aynada Amy’inkilerle buluştuğunda Agnes’in söylediklerine kaşlarını çatmıştı. Kırk bir yaşında hâlâ güzel bir kadındı. Kahverengi saçlarında tek bir beyazı yoktu ve kahverengi gözlerini, Amy dışındaki bütün çocuklarına miras bırakmıştı. Amy, Anthony, Reggie ve Jeremy gibi Malory ailesinin büyük büyükannesinden gelen siyah saçlar ile kobalt mavisi gözlere sahipti. O kadının çingene olduğu söyleniyordu ve Jason Amca bir keresinde ona bunun yalnızca bir söylentiden ibaret olmadığını, ak-

sine anlatılanların doğru olduğunu söylemişti. Amy, Jason Amcasının kendisiyle dalga geçip geçmediğini anlamamıştı.

“Yine de kardeşlerinin bu gece seni biraz kıskandıklarından eminim,” dedi Charlotte. “Özellikle de Claire’in.”

“Claire, Walter’ıyla o kadar mutlu ki, onu bulmanın iki yılına mal olduğunu unutmuş durumda.” Claire’in zor beğenen tavırları ya da sabrı, Walter unvan almak için sıraya girdiğinde sanki hiç olmamış gibi ortadan kaybolmuştu. “Düşes olacakken neyimi kıskansın ki anne?”

Charlotte gülümsedi. “Haklısın.”

“Kendim görmedim ama -Diana on yedi buçuk yaşında sosyeteye takdim edilmişken Amy’nin takdim edilmek için neredeyse on sekizine basmasını beklemeleri onu biraz küstürmüştü- Diana da takdim edildiğinde peşinde bir sürü erkek varmış. Ama o kapısını çalan ilk erkeğe gönlünü kaptırdı.”

“Aynen öyle,” diyerek içini çekti Charlotte. “Sen söyleyince aklıma geldi de... Yarın ve sonraki gün baloda aklını başından aldığın genç erkekler kapımıza gelecek. Bu yüzden sahidenden biraz dinlenmelisin yoksa çay vaktini bile bekleyemeden uykun gelir.”

Amy kıkırdadı. “Ah, merak etme anne. Flört etme ritüelinin her saniyesinin tadını çıkaracağım. Ta ki istediğim erkek beni kapana dek.”

“Ne kadar kabasın!” dedi Charlotte sinirli bir şekilde. “Seni kapmak! James’in oğullarından biri gibi konuşuyorsun.”

“Kahretsin!”

Annesi kahkahaya atmaya başladı. “Kes artık. Ayrıca ba-

ban Jeremy'yi taklit ettiğini duymasın yoksa ağabeyiyle konuşur ve James Malory dalga geçilmekten, kendisine öğüt verilmesinden ya da öneride bulunulmasından hiç hoşlanmaz. Bu gün bile hâlâ o ikisinin kardeş olduklarına inanmakta zorluk çekiyorum. Birbirlerinden o kadar farklılar ki!”

“Babam kardeşlerinden hiçbirine benzemiyor ama ben onu olduğu gibi seviyorum.”

“Elbette seversin,” dedi Charlotte sert bir ses tonuyla. “Sana dayanamıyor ki.”

“Her zaman değil. Öyle olsa bunca zaman beklemek...”

Cümlesini tamamlayamamıştı çünkü Charlotte aşağı eğilip ona sıkı sıkı sarılmıştı. “Bunun sebebi benim, hayatım. Minik bebeğimin biraz daha benimle kalmasını istediğim için bana kızma lütfen. Hepiniz çok hızlı büyüdünüz. Sen sonuncusun ama bu akşamki başarından sonra eminim ki çok kısa bir süre içinde genç bir beyefendi gelip seni ‘kapaçak’. Bunu elbette istiyorum, evlenmeni istiyorum ama bu kadar hızlı olmasını da istemiyorum. Evlenen kızlarımın içinde en çok seni özleyeceğimden korkuyorum. Hadi şimdi git biraz dinlen.”

Annesinin bu ani itirafı Amy'yi şaşırtmıştı ve o Charlotte'ın ağlamak üzere olduğunu fark ettiğinde annesi, Agnes'i de yanında götürerek çoktan odadan çıkmıştı. Amy annesinin sözlerinin kehanet gibi olduğunu düşünerek hem umutlanmış hem de korkmuştu. Amy amacına ulaşırsa Charlotte en çok onu özleyecekti çünkü evlenip Amerika'ya gidecekti. Seçtiği adamla birlikte olabilmek için ailesiyle arasına kocaman bir okyanus koyacaktı. O ana kadar işlerin bu şekilde ilerleyeceğini fark etmemişti.

Lanet olası duygular. Ne diye bir İngiliz'e kapılmamıştı ki sanki!

Dördüncü Bölüm

“Neden Judith?” diye sordu James kardeşine. En küçük yeğenine verdikleri isimden bahsediyordu. “Jacqueline gibi melodik bir isim de bulabilirdiniz.”

İki kardeş, çocuk odasında idi. Anthony evdeyken zamanın çoğunu burada geçirirdi. Bugün, karısı Roslynn, arkadaşı Leydi Frances’i ziyarete gittiği için değişiklik yapıp kızıyla vakit geçirmek istemişti. Yaşlı bir İskoç olan Nettie, evlerine gelmiş, Roslynn ile anlaşmış ve yavaş yavaş Judith’le ilgilenmeye başlamıştı. Ve şimdi tehdit edilmeden odayı bile boşaltmıyordu! Anthony’nin evinde kalanlara karşı zaman zaman sert davranması gerekiyordu yoksa kadınlar tepesine çıkacaktı. James, Roslynn’in bunu her halükarda yaptığını düşünüyordu.

“Yok canım,” diye cevap verdi Anthony. “Adını Jacqueline koysaydık bütün o aksi tavırlarınla kızımıza Jack diye seslenirdin. Bebeğin doğduğunda sen ona Jacqueline adını ver de ben ona Jack diye sesleneyim, ne dersin?”

“Ona Jack diye sesleneceksen adını doğruca Jack koyarım olur biter. Böylece değişiklik yapmana da gerek kalmaz.”

Anthony ufak bir kahkaha attı. “George’un bundan hoşlanacağını sanmıyorum.”

James, bu fikir aklına iyice yerleşmeden evvel vazgeçerek içini çekti. “Ben de.”

“Kardeşlerinin de hoşuna gitmeyecektir,” diye ekledi Anthony aksi bir tavırla.

“Öyleyse...”

“Bebeginin adını Jack koydın, değil mi?”

“O adi herifleri kızdırmak için her şeyi yaparım,” diye cevap verdi James içtenlikle.

Anthony kahkaha attığında kolunda yatan Judith korkmuş, buna rağmen ağlamamış ve ellerini hafifçe sallamıştı. Babası, James’e bakmak için yeniden kafasını kaldırmadan önce kızının minik parmaklarını dudaklarına götürmüş ve onları öpmüştü.

İki kardeş birbirinden gece ve gündüz kadar farklıydı. Anthony biraz daha uzun ve zayıftı. Siyah saçları ve mavi gözleri vardı. James ise, diğer iki kardeşı gibi yapılı ve sarışındı. Gözleri yeşilin yumuşak bir tonuna bürünmüştü. Judith ise hem anne hem de babasına benziyordu. Annesinin kızıl saçlarına ve babasının gece mavisi gözlerine sahipti.

“Sence O Amerikalılar bu kez ne kadar kalacak?” diye sordu Anthony.

“Çok uzun,” diye cevap verdi James sinirli bir şekilde.

“Birkaç haftadan daha uzun kalmazlar herhalde.”

“Öyle olmasını umuyorum.”

Anthony, kardeşi James'in evlerine gelecek misafirleri istemeyen tavırlarına karşılık ona vurabilirdi, normalde böyle davranırdı. İki kardeş birbirini sinir etmekten çok hoşlanırdı ama Anthony bu kez ortak bir düşmana karşı kardeşinin yanında yer alacaktı. Amerikalılar hâlâ gelmemiştir...

Anthony gündelik bir ses tonuyla, "Eminim bu kez sizinle kalmak isteyecekler. Ne de olsa artık bir evin var," derken sırtıyordu.

"Dilini ısır. Kapıdan içeri geçmelerine izin vermem bile yeterince kötü. Onları her gün görmek zorunda kalırsam birkaç kafa kırarım. Kendimi tutamam."

"Ah yapma ama, o kadar da kötü değiller. Kabul et, birkaçıyla gayet iyi anlaşmıştık. Jason da Clinton'dan hoşlanmıştı. Jeremy ve Derek de diğer iki genç kardeşle iyi vakit geçirmişti."

James kaşlarını çatıp Anthony'nin ağzındaki şeyi bir an önce söylemesini diledi. "Peki ya Warren'la anlaşabilen biri olmuş muydu?"

"Anlaşabildiğimizi söyleyemeyeceğim."

"Evet, asla da anlaşamayacağız."

Tam bu noktada konuşmaları sona ermeliydi fakat Anthony, satırların arasındaki uyarıyı okuyamıyordu. "Aslında tam da senin istediğini yaptılar yaşlı dostum. Seni kız kardeşleriyle evlendirdiler. O büyük hezimet için onları ne zaman affedeceksin?"

"Hezimete uğrayacağım belliydi ama Warren benim mürettebatımı da işe buluşturınca çizgiyi aşmış oldu. İstediği olsaydı birçoğumuz asılmış olacaktık."

“Korkak korsanlarla çatışınca böyle oluyor işte,” dedi Anthony düşüncesizce.

James kardeşine doğru bir adım atarak kollarının arasında yatan bebeği kucağına aldı.

Anthony, James’in yüzündeki can sıkıntısını görünce neşelenmişti. Kardeşini kızdırmak için aklına gelen şeyleri hayata geçirmek için bir müddet beklemesi gerekiyordu. Yine de Anthony kendini tutamıyordu.

“Duyduğum kadarıyla,” dedi, “iki küçük kardeşin varmış ve George için Warren’a teşekkür etmen gerekiyor.”

“Konuyla alakası yok ama... Knighton Hall’daki ziyaretimize geciktik. Sen ve ben,” diye ekledi James kardeşinin de gelmesi gerektiğini anlatmaya çalışarak. “Alıştırma yapabiliriz.”

Anthony kısa bir kahkaha attı. “Görecek bir meselen varken mi? Hiç sanmıyorum. Benim yerime Kinghton’larla alıştırma yapmanı tercih ederim, teşekkürler.”

“Hiç meydan okumuyorsun, sevgili kardeşim.”

“Aynen öyle. Karım yüzümü olduğu gibi seviyor. Attığın yumruklarla burnumun yerini değiştirmeni onaylamayacaktır. Ayrıca Amerikalılar gelmeden önce bütün kötü hislerinden kurtulmanı istemem. Havai fişeklerin patlaması için sabırsızlanıyorum.”

“Seni eve sokmayacağım,” dedi James onaylamaz bir ses tonuyla.

“George beni içeri alacaktır,” diye cevap verdi Anthony kendinden emin bir şekilde. “Karın benden hoşlanıyor.”

“Benim kardeşim olduğun için sana katlanıyor hepsi bu.”

Bu sözler üzerine Anthony tek kaşını kaldırdı. “Kardeşleri söz konusu olduğunda aynı şeyi sen de onlar için yapmaz mısın yani?”

“Zaten yaptım. Hâlâ yaşıyorlar, öyle değil mi?”

James geç saatlerde eve döndüğünde, kapıyı Amy’nin açmasına şaşırmıştı. Genç kızı, geçen hafta sosyâyete takdim edildiği balodan beri görmemişti. Tanrı’ya şükürler olsun, katılması gereken tek balo oydu.

Georgina, Amy’nin birkaç gün önce kendisini ziyarete geldiğini söylemişti. James kapıyı çalmadan açtığına göre onu bekliyor olmalıydı. Bu durum James’in kafasındaki alarm zillerinin çalmasına sebep olmuştu.

Fakat James aşırı tepkiler verip olayların üzerine atlayan bir adam olmadığı için yalnızca, “Henri nerede? Yoksa bugün Artie’nin günü mü, çıkarken fark etmemiştim” demekle yetinmişti.

Henri ve Artie, James’in korsanlık günlerinde onun mürettebatı olarak çalışıyorlardı ama ikisi de çok uzun zamandır James’le birlikteydi. Artık aile gibi olmuşlardı ve James, Maiden Anne’i satmaya karar verdiğinde bilmedikleri bir gemide çalışmak yerine onun evinde çalışmayı tercih etmişlerdi. Bu adamları uşak olarak hayal etmek neredeyse imkânsızdı ama işlerini yapıyor ve iri cüsseleriyle istenmeyen kişileri evden uzak tutuyorlardı.

“Bugün Artie’nin sırası,” diye cevap verdi Amy kapıyı amcasının arkasından kapatırken. “Ama doktora gitti.”

Amy, James merdivenlere doğru yönelmeden hemen önce kasıldığını fark etti. Arkasından hızla seslendi. “George salonda.”

James aniden duraksadı. “Salonda mı?”

“Çay içiyor,” dedi Amy.

James, “Çay içiyor!” diye bağırdı ve salona doğru hızla yürümeye başladı. Kapı eşiğinde karısını gördüğünde ise duraksadı. “Tanrı aşkına George, ne yaptığını sanıyorsun? Yataktan çıkmaman gerek.”

“Yatağa gitmek istemiyorum ve çay içiyorum,” dedi Georgina takdire şayan bir sakinlikle.

Aldığı yanıt James’i bir kez daha şaşırtmıştı. “Doğurmaya-caksın o zaman?”

“Doğuracağım ama yine de çay içiyorum. Bana katılmak ister misin?”

James bir süre sessiz kalarak duyduklarını hazmetmeye çalıştı. “George Tanrı aşkına! Bu şeyi düzgün yapmıyorsun, böyle olmaması gerekiyor.”

Ardından salona girdi. “Yatağa dönüyorsun.”

“James lütfen beni yere bırak,” dedi Georgina. “Birazdan o yatağa girecek ve avazım çıktığı kadar bağıracağım zaten. Her şey olması gerektiği gibi olacak. Ben hazır hissedince. Şimdi beni yere...”

Odaya ani bir sessizlik hâkim olmuştu. James Amcasını daha önce böyle görmeyen Amy karı-kocanın yanına gidip gitmemekte tereddüt ediyordu. Buna rağmen kapıya doğru yürümeye başladı. Kafasını uzattığında Georgina’nın acıyla kasıldığını gördü, James ise şaşkınlıktan hiçbir şey yapamaz olmuştu. Georgina’yı kucağından indirmemiş olmasına rağmen bir koltuğa oturmuştu. Ona sıkı sıkı sarılıyordu ve yüzünün rengi gitmiş, üzerine oturduğu koltuk kadar beyazlamıştı.

“Sancılar ne zaman başladı?” diye sordu James, karısı yeniden düzenli nefes almaya başladığında.

“Bu sabah.”

“Bu sabah mı!”

“Sabah sen çıkmadan neden söylemediğimi soracaksan eğer, ağzından çıkanları bir dinle. Sebebimi anlayacaksın. Şimdi beni yere bırak James. Bırak da çayımı içeyim. Amy daha yeni doldurdu.”

“Amy!” diye kükredi James. “Sen ne halt ettiğini sanıyorsun!”

“Sinirini Amy’den çıkarmaya kalkma,” diye çıkıştı Georgina kocasının omzuna vurarak. “Çok bilmek istiyorsan söyleyeyim. Ben evi temizlemek istemiştim ama Amy beni çay içmem konusunda ikna etti. Eğer bize katılmayacaksan git bir içki al ve bağırmayı kes.”

James elini saçlarına götürecektir kadar kollarını gevşetti. Georgina bunu fırsat bilerek James’in kucağından indi ve çayına uzandı. Az sonra bebeğini doğuracak bir kadın gibi değil de, evinde sıradan bir gün geçiren biri gibi davranıyordu.

Bir müddet sonra James, “Özür dilerim. Jeremy’de bunları yaşamamıştım. Bana kalsa bebekler biraz büyüdüklerinde ortaya çıkmalı ve bana babası olduğumu söylemeliler,” dedi. Kimden özür dilediği veya bu sözleri kime söylediği belli değildi. “Böyle olmasını tercih ederim.”

Amy, amcasına acıyarak konuşmaya başladı. “Doğum boyunca onunla olmak istesem bile birileri benim deneyimsiz olduğumu söyleyip kıyameti koparacaktır. Biliyorsun işte. Ben de bu yüzden annemi ve Roslynn Yenge’yi ve Reggie’yi çağırdım. Eminim George onların yanında yapması gereken neyse onu yapacaktır.”

Georgina da kocası için üzülmüştü. “Bu işin kolay kısmı James. Aslında bir içki alıp zor kısım başlamadan önce evden gitmeni öneririm. Kulüpte beklemek istersen bunu anlayışla karşılarım.”

“Eminim. Ama burada senin yanında kalacağım. Bana ihtiyacın olabilir.”

Amy, James’in böyle söyleyeceğini tahmin etmişti. Georgina da tahmin etmiş olmalıydı çünkü gülümsedi ve eğilip kocasına bir öpücük verdi. Ardından kapı bir kez daha çaldı.

“Bugün buraya bir ordu dolusu insan gelecek,” dedi Amy.

“Çok güzel!” dedi James biraz rahatlayarak. “Charlotte seni yatağa sokacaktır George. Bak da gör.”

“Charlotte’ın iki oğlu ve üç kızı var James. Benim neler hissettiğimi en iyi o anlar. Ve eğer yatağa gitme konusunda ısrar etmeye devam edersen bebeğimi burada doğururum. Bak da gör.”

Amy dudaklarındaki hafif gülümsemeyle salondan çıktı. Georgina’ya göre amcası bütün hamilelik süresince gayet normal davranmıştı. Doğum anında böyle olacağını kim tahmin edebilirdi ki? Anthony’yi de çağırmıştı ve o Roslynn ile birlikte gelecekti. Judith’in doğumunda James’ten birkaç darbe almış ve o gün, her şey sona erene kadar serser sepelek oturmuştu. Şimdi kendisiyle aynı durumda olan kardeşini görmek için buraya gelecekti.

Amy kapıyı açtığında karşısında gördüğü kişilerden hiçbiri aileden değildi. Bunlar Georgina’nın beş erkek kardeşiydi ve Amy’nin bir kez daha dili tutulmuştu.

Beşinci Bölüm

“Merhaba.” Bunu söyleyen Drew Anderson’dı. Aynı zamanda kapıyı çalan ve doğruca Amy’nin önünde dikilen de oydu. Genç kıza sırtarak bakıyordu.

“Amy’ydi, öyle değil mi? Hayır bekle biraz. Baban bir kont ya da onun gibi bir şey olduğu için Leydi Amy’ydi. Derek, yaşlı kral babanın hizmetleri için seneler evvel ona bu unvanı layık gördüğünü söylemişti. Doğru hatırlıyorum, değil mi?”

Amy, onun bütün bunları hatırlaması karşısında şaşırmıştı ve birdenbire konuşmaya başladı. “Ekonomik öneriler. Babam konu para olunca dokunduğu her şeyi altına çevirir.” Amy, bu özelliğin babasından kendisine geçtiğine inanıyordu. Arkadaşları ya da ailesiyle bahse girmezdi çünkü neredeyse hiç kaybetmezdi.

“Hepimiz bu kadar şanslı olmalıyız,” diye devam etti Derek. Siyah gözleri yavaşça genç kızın üzerinde gezinmeye

başlamıştı. “Ama sana bakıyorum da, zaman içinde büyü-yüp bir resim kadar güzelleşmişsin,” dedi neşeli bir tavırla.

Derek’in sözleri, Amy yaşıtı diğer kızlarda olacağı gibi genç kızı ne utandırmış ne de kızarmasına sebep olmuştu.

Bunu söyleyen adamın her limanda bir sevgilisi vardı ve kız kardeşi tarafından pek ciddiye alınmazdı. Fakat tam da şu anda Amy’yi konunun merkezine çekiyor ve kendi dikkatini de tamamen ona veriyordu. Amy, bir sonraki görüşmelerinin böyle olacağını hayal etmemişti.

Bakışları kocası olarak seçtiği adamın üzerinde dolaştı ve görebildiği yalnızca sabırsızlık oldu. “Ah Tanrı aşkına Drew, yalnız olmadığını unutma ve flört etme çabalarını başka zamana sakla.”

“İyi fikir Drew,” dedi Boyd. “Burada olduğumuz sürece Georgia’yı görmek istiyorum.”

Drew doğası gereği pişman olmayan bir adamdı. Amy ise konukların ziyaret nedenini hatırlamış ve şimdi tamamen utanmıştı. Bir de yolun ortasında durmuş, ilerlemelerini engelliyordu. Daha da kötüsü gelecekteki kocasının kardeşine olan kırgınlığı ona yansıyor, bakışları alevler saçı-yordu. Bu hiç de adil değil, diye düşündü Amy. Zamanlamadaki ironiden bahsetmeye kalkışmadı zira kız kardeşleri bebeğini doğurmak üzere izin istemeden önce çok az bir zaman kalmıştı.

Bu durumda elinden gelen en ağırbaşlı şekilde hareket eden Amy kenara çekildi ve “İçeri gelin beyler, hoş geldiniz. Buraya gelmenize çok sevindik,” dedi. En azından evde yaşayan bir kişi gerçekten sevinmişti.

Konuklar içeri girerken, genç kızın yanından bir tabur asker geçer gibi olmuştu. Yalnızca iki tanesinin boyu 1.80’den kısaydı fakat diğer üçü neredeyse 2 metreydi.

İkisi, Georgina'nın kahverengi saçlarına sahipti. Diğerlerinin saçları ise altın sarısıydı. İki tanesinin koyu kahverengi gözleri, diğer iki tanesinin de dalından yeni toplanmış yeşil limonu anımsatan yeşil gözleri vardı. Yalnızca Drew'un gözleri siyahtı. Fakat her biri, genç kızların akıl sağlığı için fazlasıyla yakışıklıydı.

İçeri girdiklerinde Drew, en iyi kaptan sesiyle bağırdı. "Georgina, bebeğim, neredesin?"

Tam o anda "Neler oluyor burada böyle!" diye bağırdı James sol taraflarında bulunan salondan fırlayarak.

Georgina ise neşe içinde cevap verdi. "Buradayım Drew. Nazik ol James."

Anderson kardeşler, kız kardeşlerinin sesinin geldiği salona doğru yürümeye başladı. Kendisi ana kaptıran ve kendinden son derece memnun olan Amy de peşlerinden salona girdi. Ardından dikkat çekmeden Anderson kardeşlerin kahkaha atarak sarılmalarını ve öpüşmelerini izleyebileceği bir sandalye bularak oturdu. James de ortalıktan çekilmiş, kollarını kavuşturmuş halde şöminenin kenarında dikiliyordu. Her geçen saniye yüzündeki ifade daha da sertleşiyordu. Fakat şaşırtıcı bir şekilde sakinliğini koruyabiliyor, karısının yaşadığı bu mutluluk anına nokta koymak istemiyordu. Kardeşlerden hiçbiri ona selam vermemişti. Birkaçı ona bakmış fakat adamın yüzündeki hoşnutsuzluk ifadesini gördüklerinde selam vermekten vazgeçmişlerdi.

Amy ise dikkatli bir şekilde Georgina'yı izliyordu. Sancıları gidip geliyordu ama kendini hafifçe sıkmak ve konuşurken kısa süreli duraksamak dışında etrafındakilere hiçbir şey belli etmiyordu. James de durumun farkında değildi yoksa ortalık bayağı karışacaktı. Kardeşlerinin de fark etmemesi iyi olmuştu çünkü Georgina onların bilmesini istemiyordu. Daha yeni gelmişlerdi. Kardeşlerini o kadar

özlemişti ki, onlar gelir gelmez doğurmak istemiyordu. Amy, Anderson kardeşleri de izliyordu. Onları izlemekten başka elinden gelen bir şey yoktu. Georgina'nın dikkatini çekebilmek için birbirleriyle yarışıyorlardı.

Amy'ye, bütün kardeşlerin bir arada bulunmasının çok zor olduğunu söylemişlerdi. Hepsi birer denizciydi ve henüz böyle bir sorumluluğa hazır olmayan Boyd dışında her birinin kendi gemisi vardı. Kardeşleri, Georgina'yla aldığı kilolar hakkında dalga geçiyor ve son günlerde bir 'İngiliz' gibi konuştuğunu söyleyip eğleniyorlardı. Bu sırada genç kadın ise Warren ve Boyd'a son görüşmelerinden beri saçlarını kestirmedeği için söyleniyordu. Birbirlerini ne kadar çok sevdiklerini, ne kadar önemsediklerini gösteriyorlardı. Sessiz duran Warren'ın yüzüne bile, kız kardeşine baktığında dokunaklı bir bakış yerleşiyordu.

James iki kez Georgina'ya seslendi. Bunu kendi tarzında yapıp o tek kelimeye birçok uyarı yüklemişti. Fakat karısı her defasında "Şimdi değil James," demişti ve sözlerini yarıda kesip kardeşleriyle konuşmaya devam etmişti. İçlerinden yalnızca Thomas, ortanca kardeşleri, James'in endişeli davranışlarına dikkatini verdi. Diğerleri adamı görmezden gelmek için elinden geleni yapıyordu. Ardından ön kapının çalınmasıyla bütün konuşma bir anda kesildi. Ya da en azından James öyle düşünüyordu çünkü birdenbire rahatlamıştı. Georgina ise endişeliydi ve Amy'nin gözlerinin içine bakıp "Hazır değilim Amy, henüz değil. İzninle," dedi.

Bu gizemli sözler erkek kardeşlerinin dikkatini çekmiş, kaşlarını çatmalarına sebep olmuştu. Thomas, "Ne için hazır değilsin?" diye sordu.

Georgina soruyu geçiştirdi ve başka bir konuya geçti. Durumu anlayan Amy ise Georgina'ya bakarak gülümsedi ve elinden gelenin en iyisini yapacağını söyledi. Üç erkek kardeş genç kızın gidişini, Amy'nin hiç istemeyeceği bir dikkatle izledi. Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Kapıyı çalan Roslynn'di ve Anthony, davetiye geldiğinde onunla birlikte olduğu için ikisi birlikte gelmişlerdi. Gelenin kim olduğunu gören Amy, Georgina'nın isteğinden bahsetmenin ne denli yararsız olacağını düşündü. Yine de denemesi gerekiyordu. Fısıldayarak, "George Yenge'nin kardeşleri yeni geldi ama sancılarının başladığını öğrenmelerini istemiyor. O hazır olana kadar bu konudan bahsetmezsen..." dedi.

Roslynn kabul edercesine kafasını salladı ama Anthony yalnızca sırtıtmıştı ve Anthony Malory'yi tanıyan herkes adamın ağzını kapalı tutmayacağını bilirdi. Özellikle de söyleyeceği şey bir karışıklığa yol açacaksa ve o da arkasına yaslanıp olanları izlerken kahkaha atabilecekse. Amy içini çekti ve onlara oturma odasına kadar misafirlere eşlik etti. Ne de olsa amcasını evden kovamazdı. Bunu deneyebilirdi ama odanın diğer tarafındaki Georgina'ya göz kırpması birçok şey söylüyordu. Amy, ailenin diğer üyeleri kadar Anthony'yi tanıyordu ve ağzından çıkan sözlerle biraz olsun şaşırmadı.

"Eee, George, yeni bir akım mı başlatmak istiyorsun? Bebeğini bütün aile bir aradayken doğurmaktan bahsediyorum, tabii ki salonun orta yerinde!"

Georgina kocasının kardeşine kötü bir bakış attı ve "Yapmaya çalıştığım bu değil seni budala," dedi. Anthony'nin davranışlarını deli bir adamın tavırları olarak açıklamak üzereydi ama Thomas satır aralarını okuma konusunda herkesten daha iyiydi ve konuyu hemen kavradı. "Neden hiçbir şey söylemedin Georgie?" diye sordu nazik bir tavırla.

"Burada neler oluyor?" diye sordu Warren. Soruyu kime sorduğu belli değildi.

"Hiçbir şey," diye yanıtladı Georgina.

Fakat Thomas, en az Anthony kadar kötüydü ve sakın bir tavırla, “Bebek geliyor,” dedi.

“Eh, tabii ki geliyor.”

“Şu anda Warren,” diye düzeltti Thomas ve kız kardeşine dönüp, “Neden yatakta değilsin?” diye sordu.

“Aman Tanrım,” dedi James sesli bir iç çekişle birlikte. “Andersonlar’dan duyduğum ilk mantıklı şey.”

O anda bütün kardeşler Georgina’ya bakarak kaşlarını çatıyorlar ve Anthony tam da kendinden beklenildiği gibi arkasına yaslanarak kahkaha atmaya başladı.

Georgina sonunda dayanamayıp, “Lanet olsun! Bu bebeği istediğim zaman doğurmama izin verir misiniz? Beni hemen aşağı indir Warren!” diye bağırdı.

Kardeşini koltuktan kaldırıp kollarının arasında üst kata taşıyan, Georgina’nın her istediğini yapan kocası değildi ve Warren cevap vermeden yürümeye devam etti. Georgina başka bir şey söylemenin hiçbir faydası olmayacağını biliyordu.

James de hemen arkalarından yukarı çıktı ve adamın, Andersonlar konusunda tam olarak ne hissettiğini bilen Amy, merdivenlerde yaşanabilecek kargaşayı zihninde canlandırdı. Oturduğu yerden hızla ayağa kalktı. “Yukarı çıktığı sürece nasıl çıktığının bir önemi var mı?” diye sordu.

James ona kısa bir bakış attıktan sonra açıklamaya koyuldu. “Onu durdurmayacaktım canım, ama George’un rahatı konusunda güvenemeyeceğim tek kardeşi o. George’un inadına kemerini çıkararak karşılık veriyor!”

Etkili bir şekilde susturulan Amy, James’in bunu söylememiş olmasını diledi ve elinden gelen tek şey, bu sözlerle sebebîyet veren şeyin adamın Warren’a karşı hissettiği hoş-

nutsuzluktan başka bir şey olmamasını umut etmek oldu. İnatçılığa dayakla karşılık veren bir adam mıydı? Amy inatçı biri değildi. Gerçekten değildi. Bir kadını dövmek mi? Aptal, dedi kendi kendine. Aptal. Neden o kardeşe âşık olmuştu ki? Pekâlâ Drew'u da seçebilirdi. Büyüdüğünü ve güzel olduğunu fark etmemiş miydi? Her limanda bir sevgilisi olmasına da katlanabilirdi. Ama kadınlarına ilgisiz davranan bu adamla ne yapacaktı?

Warren, Georgina'nın yardımını olmadan yatak odasını bulmuştu. James ise kapıda dikilmiş, Warren'ın, kardeşinin arkasındaki yastıkları düzeltmesini, onu örtülere sarmasını izliyordu. James, Warren ve George'un birbirini bu kadar sevmiyor olmasını diledi. Bu sevgi, o adamlarla istediği gibi alakadar olmasını engelliyordu.

Warren'ın gerçekçi ses sonunda sert bir hassasiyet işitmişti. "Kızma Georgie. Böyle bir zamanda aşağıda eğlenemezsin."

Georgina her ne kadar üzgün olsa da konuştu. "Anlamadığınız şey şu sizi koca kafalar, doğurmak saatler sürüyor ve bu süreyi sıcak, boğucu bir odada geçirmek yerine, aşağıda kalmayı tercih ederim. Ayrıca dışarıda yaz sıcağı var! Fark etmediysen söyleyeyim, burada oturup acıyı hissetmek dışında hiçbir şey yapamıyorum!"

Bunları duyan Warren'ın yüzü soldu. Kardeşinin kısa bir süre sonra neler yaşayacağını hatırlamıştı. "Sana bir şey olursa onu öldürürüm."

Georgina bu sözleri en az kocasının tehditleri kadar ciddiye aldı ama yalnızca, "Tam da duymak istediğim şey," dedi. "Birazdan yardımına ne kadar müteşekkir olduğumu kendi kulaklarınla duyacaksın bu yüzden Nereus'un güvertesinde bekle. Bittiğinde haber veririm."

"Kalıyorum."

“Sen bilirsin, kal o zaman!” diye bağıdı Georgina sabrını kaybederek. “Ama kavga etmeyeceğine söz ver. Ciddiyim Warren! Söz vermek zorundasın. Böyle bir zamanda ikini-zi düşünüp endişelenemem.”

“Pekâlâ,” dedi Warren gönülsüz bir şekilde.

“James’in endişeyle söylediği hiçbir şeye tepki de veremeyeceksin. Bugün kendinde olmayabilir.”

“Söz veriyorum,” diye homurdandı Warren.

Kardeşinden istediği sözü alan Georgina ancak o zaman gülümsedi. “Kendini üzmemeye çalış. İyi olacağım.”

Warren kafasını salladı ve kapıya doğru yürümeye başladı. O an James’i fark etti. Warren, James’in kendisine verilen bu muhteşem izin hakkında kafa patlatacağını düşünüyordu fakat Warren bu durumun keyfini çıkaramayacağını fark etti. O adamdan intikam almak için muazzam bir zamandı fakat James onun etrafta olduğunu bile fark etmeyecekti.

Onunla ilgili söyleyecek birkaç şeyi olmasına rağmen Georgina kendilerini işitecek bir mesafede gergin bir şekilde yatarken hiçbir şey yapamazdı.

“Sana teşekkür etmemi gerektirecek bir şey olduğunu düşünme Anderson, ama yine de teşekkürler. Beni hayatta dinlemezdi.”

Warren, James’in söylediği şey yalnızca teşekkür olduğu için şaşkındı ve öfkesini bastırarak cevap verdi. “Daha ısrarcı olmalıydın.”

“Şey evet ikimizin farkı da bu işte. Hamile bir kadınla tartışmam. Hele de o benim hamile kadınımsa. Benden bu evi ellerimle yerle bir etmemi isteyebilirdi ve bunu seve seve yapardım.”

Warren onaylamaz bir ifadeyle cevap verdi. “Hoşgörü her zaman yararlı olmayabilir.”

Tam o anda James kıkırdadı. “Kendi adına konuş dostum. Bence çok yararlı.”

Warren, James’in kastettiğı şeyi ve konuyu bilerek saptırmaya çalıştığını anlayarak kızardı. “Kendi yararına olacaksa...”

“Kes şunu Anderson,” dedi James sabırsızlıkla. “Bunu biliyorum. Ne kadar isterse istesin, seni temin ederim ki aşağıda daha fazla kalmayacaktı. Bunu bilmekten ne kadar nefret edersen et, ben karıma çok iyi bakıyorum ve rahatı benim için çok önemli. Şimdi git buradan. Hazır fırsatımız varken karımla yalnız kalmak istiyorum.”

Verdiği sözü hatırlayan Warren tek kelime etmeden odayı terk etti. James ise karşısında olanlardan pek de mutlu görünmeyen bir kadın buldu.

Tek kaşını kaldırdı ve masumane bir şekilde, “Ne oldu?” diye sordu.

“Ona karşı biraz daha kibar olabilirdin,” dedi Georgina.

“Elimden ancak bu kadarı geldi George, bilmiyormuş gibi konuşma lütfen. Charlotte gelip beni odadan dışarı atmadan evvel, senin için ne yapabilirim?”

“Buraya gelip, battaniyelerin altında benimle birlikte acı çekebilirsin,” dedi Georgina hırçın bir şekilde. Sesini biraz yükseltip, “Gelip bana sarıl James. Korkmaya başladım,” dedi.

James zaman kaybetmeden karısına sarıldı. Onu rahatlatmak için kendi korkularını gizliyordu. “Doğum yapmanın zor bir şey olmadığını biliyorsun.”

“Söylemesi kolay.”

“Bol çocuklu bir aileden geliyorsun,” diye hatırlattı James. “Annen altı çocuk doğurdu ve şimdiki boyutlarına baktırsak, eminim ki hepsi de doğarken birer canavar kadar büyüktü.”

“Beni güldürme James.”

“Amacım da buydu.”

“Biliyorum ama canım acıyor.”

“Georgie...”

“Şştt... Ben iyiyim. Henüz kötüleşmedim, hem haklıydın. Doğurgan bir aileden geliyorum. Bunları söyledikten sonra iç çekti. “Biz kadınlar aldığımız zevk için buna katlanmak zorunda kalıyoruz işte. Erkeklerin de bu acıyı yaşadığını görmek isterdim.”

“Dilini ısır George. İnsanlığın sonunun gelmesini mi istiyorsun yoksa?”

Georgina sancıları arasında kıkırdayabilmişti. “Ah, bilmiyorum, bunu yapabileceğine olan inancım tam aslında. Ama ailedeki diğer erkekler için aynı şeyi söyleyemeyeceğim. Benim ailemdelikleri de unutabilirsin. Gerçi Drew yere serildiğinde kahkaha atıyor. Acıya da dayanacaktır. Elbette ikiniz insanlık için yetmezsiniz. Galiba ne demek istediğini anladım. Eğer erkekler çocuk doğuracak olsaydı, soyumuz tükenirdi.”

“Bu konuda kendini beğenmiş olmaya gerek yok Georgie.”

“Konuya geniş bir pencereden bakıyorum da, olay oraya gelince kadınların seçim şansı yok. Siz erkekler de bizi sorumlu olarak görmüyorsunuz.”

“Sen kararını vermişsin sevgilim,” dedi James karısının sözlerini bölerek. Ardından nazik bir ses tonuyla, “Kendini daha iyi hissediyor musun?” diye sordu.

“Evet,” diyerek gülümsedi Georgina.

Altıncı Bölüm

Warren Anderson salonda bir oraya bir buraya gidip geliyor, soğuk şöminenin üzerinde asılı duran saatten gözlerini ayıramıyordu. Saat dörde çeyrek vardı. Neredeyse sabah olmak üzereydi. Georgina bu doğumu çabucak atlatamazsa... ne yapacağını bilmiyordu. Belki de James Malory'nin kafasını ezerdi. Bunu hak ediyordu. Hayır yapamazdı. Şu lanet olası sözü vermemiş olsaydı keşke. James'in kafası ezilse bile fark edecek gibi bir hali yoktu. Adam, Warren'ın hissettiğinden bile daha kötü görünüyordu. Cehennem azabı çekiyor olmalıydı.

Tanrım, Clinton'ın karısı iki çocuğunu doğurduğunda evde olmadığı için şanslıydı. İki doğumda da Çin seferindeydi ve bu seferler onu savaş beyinin karasına göre iki ya da dört sene evden uzaklaştırıyordu. Ama Skylark bir daha Çin'e gitmeyecekti. Lord Zhang Yat-sen sözünden dönmüştü ve Andersonlar'dan birini gördüğü an kan dökülecekti. Zhang, Canton'daki gece onların işini bitirmeyi amaçlamış ve Warren ile Clinton'ın peşine adamlarını

yollamıştı. Warren'ın oyun oynarken hakkıyla kazandığı değerli antika vazosunun yanında ikisinin kellesini de istemişti. Warren o gece körkütük sarhoş olmasaydı, gemisini o paha biçilmez vazoya karşılık ortaya koymazdı. Ama yapmış ve vazoyu da kazanmıştı. Şimdi ise o vazoyu saklama niyetindeydi.

Clinton da aynı şeyi düşünüyordu. Vazoyu Warren'dan bile daha çok önemsiyordu. Ama vazoya olan tutkuları Çin'le olan ticaretlerine bir son vermişti. Zhang gibi, krallığında tanrı olarak görülen bir adamı sinirlendirip öylece yaşamaya devam edemezsiniz. Zhang o akşam ikisinin kellesini istemiş, Warren'ın mürettebatının zamanında gelmesiyle Zhang'ın adamları rıhtımdaki saldırıda başarısız olmuştu.

Warren Çin'e yaptığı seferleri özlemiyordu. O kadar uzun süre denizde yol almak ve evden sürekli ayrı kalmaktan bıkmıştı. Evde daha fazla vakit geçirmiş olsaydı Georgina kayıp nişanlısını bulmak için İngiltere'ye gelmez, nişanlısı yerine James Malory'yi bulmazdı.

Dünya'nın diğer ucundaki düşmanını düşünmek, aklını kız kardeşinden ayırmasına yetmemişti. Saat sabahın dördüydü.

Bu doğum daha ne kadar sürecekti? Birisi, büyük ihtimalle de Amy, Georgina'nın ağrılarının bir önceki sabah saat on gibi başladığını söylemişti. Georgina kocasını endişelendirmek istemediği için gerçeği ondan saklamıştı. Bu yüzden James evden çıkmış ve döndüğünde ise, olanları herkes gelmeden biraz evvel öğrenmişti. On sekiz saat olmuştu. Neden bu kadar uzun sürüyordu? Doktor aralıklarla her şeyin yolunda gittiğini söylese de yolunda gitmeyen bir şeyler olmalıydı.

Warren volta atmaya devam ediyordu. James Malory volta atmaya devam ediyordu. James ters istikamete doğru yü-

rüdüğü için sürekli karşılaşıyorlardı. Tek kelime etmeden birbirlerinin yanından geçip gidiyorlar, neredeyse hiçbir şeyi fark etmiyorlardı.

Drew ve Warren birbirlerini çoğu zaman sinir ettikleri için Drew dışarıdaki koridorda geziniyordu. Clinton oturuyordu fakat parmaklarıyla dizlerine, kollarına ve sandal-yesine vurup duruyordu.

Çocuklarının doğumunda evde olmadığı için bu tamamen yabancı olduğu bir şeydi. Yine de durumu Thomas hariç diğer kardeşlerinden daha iyi idare ediyordu.

Boyd koltuğa uzanmış ve dünya ile bir bağlantısı kalmamıştı. Tek başına bir şişe brendi içmişti ve bu alışık olduğundan çok daha fazlaydı. Warren da sarhoş olmayı denemiş fakat her defasında bardağını bırakıp niyetlendiği şeyi unutmuştu.

Thomas üst katta Georgina'nın odasının önünde bekliyor, bittiğinde bunu öğrenen ilk kişi olmak istiyordu. Warren bunu da denemişti fakat Georgina'nın boğazından kopan ilk acı dolu haykırışta ter içinde kalmış ve titremeye başlamıştı. Bunu üzerine Thomas onu alt kata indirmişti.

Bütün bunlar beş saat önceydi. Kız kardeşleri gerçek anlamda cehennem azabı çekiyordu ve bu tamamen James Malory'nin suçuuydu. Warren, James'e doğru bir adım attı ve Anthony Malory'nin kendisini izlediğini fark etti. Adamın aristokrat yüzünde eğleniyormuş gibi bir ifade vardı. Söz vermişti. O lanet olasıca sözü aklından çıkarmaması gerekiyordu. Anthony bütün gece sandalyesi ve şömine-nin yanındaki rahat oturak arasında gidip gelmiş ve görünüşe bakılırsa etrafındakileri incelemişti. Elinde arada sırada kokladığı bir bardak brendi vardı ve bunu James'in eline tutuşturup duruyordu. Yine de hiçbir işe yaramıyordu. James saatler önce 'kahrolası' bir içki istemediğini söylemiş ve geçen zaman içinde fikrini değiştirmemişti.

Anthony kardeşini konuşturmaya çabılıyor, aslında konuşturun diye onu dürtüklüyordu. Bu Warren'ın kan dökmekten katlanamayacağı türden bir davranıştı. James ise hiçbir şeyi umursamıyor, ara sıra kendi kendine “Ne zaman bitecek bu lanet olası doğum,” ve “Ona bir daha elimi bile sürmeyeceğim,” deyip duruyordu. Bir keresinde “Tanrım lütfen,” demişti doğruca Anthony'ye bakarak, “Beni öldür ve bitsin bu işkence!” Warren'ın istediği de tam olarak buydu. Yine de hareketsiz kalmıştı. Anthony ise gülmüş ve kardeşine, “Ben de aynı şeyleri hissetmişim yaşlı dostum, ama ikiniz de bu yaşananları unutacaksınız. Bana güven,” demişti.

Diğer üç Malory erkeği Warren Georgina'yı odasına taşıdıktan kısa bir süre sonra gelmişti. İçlerinden büyük olan Edward, karısı Charlotte'la gelmişti ve Charlotte geldiği an yukarı çıkmış, bir daha da aşağı inmemişti. Diğer yeğen Regina Eden onlardan sonra gelmiş ve kendini yukarı atmıştı. Düzenli aralıklarla aşağıdakileri rahatlatmak için aşağı iniyor ve her şeyin yolunda gittiğini, George'un durumu iyi 'idare ettiğini' söylüyordu. Son kez aşağı indiğinde ise amcasına sataşırçasına, “Şu an senin için neler düşündüğünü bilmek istemezsin,” demişti.

Edward bir süre kızıyla kart oynamış, daha sonra tek başına oynamaya devam etmişti. Odadaki gerginliği görmezden geliyordu. O kadar fazla doğum görmüştü ki, şu an rahatını bozamazdı. Amy ise büyükçe bir sandalyede ayaklarını kendine çekerek oturmuş, uyukluyordu. Çenesini avucunun içine almıştı. Genç kız akşam yemeğinin ve daha sonra atıştırarak bir şeylerin daha servis edilmesini sağlamıştı fakat kimse tek lokma yememişti.

Amy güzel bir kız, diye düşündü Warren. Hayır, aslında güzel değildi. Ne zaman ona bakacak olsa, genç kız sanki kendisini izliyormuş gibi gözlerini ondan kaçırıyordu. Onun bir Malory olması ne kadar da kötüydü. Neler dü-

şünüyordu böyle? Amy kendisi için çok gençti. O daha çok Drew'un beğeneceği türden biriydi ve kızın amcalarını aşabilirse mutlulukla karşılanacağından emindi.

Dördü çeyrek geçiyordu.

Warren her ne kadar çocukları seviyor olsa da bir daha böyle bir şey yaşamayacaktı. Çocukları olsun diye evlenmeyecekti. Kadınlar dünya üzerindeki en hain canlılardı. Onlara güvenemezdi, inanamazdı. Ara sıra bir kadının eşliğine ihtiyaç duymasa, kafasını çevirip bir tanesine bile bakmazdı.

Kız kardeşi ise bir istisnaydı. O, Warren'ın umursadığı tek kadındı ve ona bir şey olacak olursa...

Akşamın ilerleyen saatlerinde bir başka Malory daha gelmişti. James'in oğlu Jeremy. Haberi aldığı anda heyecanlanmış hatta havalara uçmuştu. Yaşanabilecek sorunları ve karşılaşılabilecek riskleri düşünmek için çok gençti. Anne ve bebeği güvenli bir şekilde doğumdan çıkana kadar seviyecek, mutlu olacak hiçbir şey yoktu.

Jeremy babasının endişeli yüzüne baktığı an durgunlaştı ve "Connie'yi çağıracağım," dedi. O andan sonra Jeremy'yi gören olmamıştı. Gergin salon gençliğinin vermiş olduğu coşkunluk için fazla kasvetliydi.

Warren, Connie adını duyunca şaşırmamıştı çünkü duyduğu kadarıyla bu isim bir kadına değil, eskiden bir korsan olan ve James Malory'nin en iyi arkadaşı Conrad Sharpe'a aitti. Onunla Anthony'nin evinde, Georgina'nın iyiliği için James'le farklılıklarını bir kenara koyduğu akşam tanışmıştı.

Lanet olsun, diye düşündü.

Dört buçuk olmuştu.

Ardından Regina, kendini peşi sıra takip eden Drew ve Thomas ile salona döndü. Amcasına gidip onu durdurmak ve olan biteni anlatmak için oldukça hevesliydi. Ama James'e bakarken yüzünde oluşan gülümseme her şeyi anlatmaya yetmişti. Herkesin duymak istediği şey, bir gülümsemeyle anlatılmıştı. Kopan yaygara Amy'yi uyardırmış, Boyd'un sarhoş bedenini bile sarsmıştı. James ise nefesini tutmuş sessizliğini koruyordu. Güzel bir gülümsemeden daha fazlasına ihtiyacı vardı. O sözcükleri duyması gerekiyordu.

Durumu anlayan Regina, doğruca James'in yanına gitti ve ona sarılarak, "Bir kızın oldu. Anne ve bebek de iyi," dedi ve James kendisine sıkıca sarıldığında hafifçe ciyakladı.

James Regina'yı bıraktı ve Anthony'yi bulana dek bakışlarını odada gezdirdi. "Nerede şu lanet olasıca içki?"

Anthony hâlâ elinde tuttuğu brendi bardağını kaldırdı. James kadehi aldı ve tek seferde dibini getirdiği bardağı şömüne rafının üzerine koydu. Ardından Anthony'yi kendine çekip sıkıca kucakladı. Anthony ise bu kucaklamaya karşı koyabilmişti.

Sonunda konuştu. "Ah Tanrım James! George'una gitmeden evvel şu içkiyi vücudundan dışarı çıkar," dedi kuru bir ses tonuyla. "Ve lütfen ağlama, Tanrı aşkına. Ben de ağlamıştım ama ikimizin de kendisini rezil etmesine gerek yok."

James yalnızca kahkaha atı ve kardeşinin sırtına vurdu. O kadar mutluydu ki, olan biteni izlemek Warren'a acı veriyordu.

Warren, James'i hiç böyle görmemişti, böyle görebileceğini hayal dahi etmemiş ve onu böyle mutlu görmek istememişti. Ama aynı kadın için yaşadıkları yürek sızlatan rahatlıkla geçen son dakikalarda aralarındaki düşmanlık birdenbire yok olmuştu.

James dönüp onu fark ettiğinde Warren, “Aklında bile geçirme,” dedi James’in birilerine sarılma konusundaki takıntısını ima ederek. Ama bunu söylerken bile sırtıyordu. Aslında Regina’nın gülümsemesinden anne ile bebeğinin iyi olduğunu anladığı andan itibaren sırtıyordu. James bu isteğini kabul etti ve elini sıktı.

Tebrikler, sarılıp kucaklaşmalar bir süre daha devam etti. James sonunda geri çekilip üst kata çıkmak ve karısını görmek üzere harekete geçtiği an Regina acele etmemesini söyledi. Georgina doğum bittiği an uyuyakalmıştı ve hem Charlotte hem de doktor bebekle ilgileniyordu.

Roslynn yorgun bir gülümsemeyle kapıda belirdiğinde doğruca kocasının kollarının arasına gitti ve “James kızın çok güzel. Bir Malory olduğuna hiç şüphe yok. Bunun Tony’ye benzemeyeceğine emin olabilirsin,” dedi. Bu haber odadaki insanların yarısının en küçük Malory’nin sarışın olmayacağını anlamasına yetmişti.

Kendine gelen James, “Çok kötü, George’la dalga geçmek için sabırsızlanıyordum,” dedi.

“Ona beni bu evde istememesi için bir başka sebep verecektin yani öyle mi?” diye sordu Anthony.

“Seni istememesi için bir sebebe ihtiyacı yok sevgili kardeşim. Kendi başına da bunu başarıyorsun zaten.”

“Isınmaya başlıyor Ros,” diye yakındı Anthony sıcakkanlı karısına bakarak. “Eve gitme vaktimiz geldi.”

O an kollarında battaniyeye sarılı bebekle birlikte Charlotte geldi ve bebeği doğruca James’in kollarının arasına bıraktı. Odaya bir sessizlik çökmüştü fakat James minik kızına bakarken hiçbir şeyin farkında değildi.

Odadaki hiç kimse daha önce bir adamın yüzünde böylesine bir sevgi görmemişti.

Bebek odadaki herkesin çok yakın akrabasıydı ve etrafı kuşatılmış vaziyetteydi. Gururlu baba ise kızını paylaşmaya istekliydi.

Kardeşiyle yaptığı konuşmayı hatırlayan Anthony sonunda, “Eee, bu minik mücevhere ne isim koyacaksın?” diye sordu.

Anthony, James’i sapıkça tehditlerinden caydıracağını düşünüyordu fakat James kardeşine bir süre baktıktan sonra bakışlarını odadaki Andersonlar’a çevirdi ve “Jack,” dedi.

O an herkes bir ağızdan karşı koymaya başladı. Bazıları ise bağıırıyordu. Fakat James söylenenlere göğüs gerdi ve “Bu bebeğin kimin kızı olduğunu hatırlatırım. Adı Jack olacak,” dedi.

James’in bu sözleri tartışmalara bir son vermişti. En minik Malory’nin adı Jack olacaktı.

Anderson dayıları kabul etmediği ve annesi de itiraz edebileceği için Jack’in ismi vaftiz kayıtlarına adı Jacqueline olarak geçecekti fakat babası ona büyük bir mutlulukla Jack diye seslenecekti.

Yedinci Bölüm

“Dün gece nereye gittin Jeremy?” diye sordu Amy, kuzeni kahvaltı sofrasında kendisine katıldığında. Saat iki olmasına rağmen kahvaltı servisi yapılıyordu çünkü hiç kimse daha erken kalkmaya yeltenmemişti. Amy de uyanıp yataktan sürünerek çıktığında canı kahvaltı yapmak istemişti.

“Seni yine burada göreceğimi düşünmemiştim. Hem de bu kadar erken bir saatte,” dedi Jeremy, genç kızın sorusunu yanıtlamaktan kaçınarak.

“Aslında hiç gitmedim,” dedi Amy kuzenine bir fincan kahve doldururken. Duraksayarak, “Yoksa çay mı istersin?” diye sordu.

“Ne olursa içirim, fark etmez. Seçici değilim biliyorsun. Ve ne demek hiç gitmedim? Hiç uyumadın mı yani?”

Dün gece birbirlerini gördüklerinden beri elbisesini değiştirmiş olan Amy bugün şeftali rengi bir elbise giyiyordu ve tıpkı bir şeftali kadar taze görünüyordu. Jeremy’nin kafa karışıklığı son derece normaldi.

“George Yenge’ye gece burada kalacağıma ve o iyileşene kadar eve göz kulak olacağıma dair söz verdim. Yardım-cınız geçen ay gitmiş ve yerine gelen de çalışmadığı için geçen hafta işten kovulmuş. Bu yüzden birinin işleri idare etmesi lazım. Yoksa gönüllü mü olacaktın?”

Jeremy homurdandı. “Hayatta olmaz. Ama sen biraz, şey, genç değil misin?”

“Benim yaşındaki kızların çoğu evleniyor. Kendi evlerini idare etmekte de oldukça başarılılar üstelik. Sense benim bunu yapamayacağımı mı düşünüyorsun?”

Amy, Jeremy’ninkiyle aynı renk gözlerini kısıp kuzenine bakarken genç adam kızarmıştı. “Öyle demedim.”

“İyi ki demedin,” diye çıkıştı Amy. “Yoksa kulaklarına vururdum.”

Jeremy, Amy’yi yumuşatmak için ona sevimli bir şekilde gülümsedi. Genellikle Amy kendisine sinirlenmezdi. Yine de Amy bir Malory’ydi ve ailenin yarısından fazlası sinirli halleriyle tanınırdı. Babası bu kuralın dışında kalıyor diye, Amy de kalacak değildi. O sinirli biriydi.

Jeremy her an Amy ile ilgili yeni bir şeyler öğreniyordu. Birbirlerinin en yakın arkadaşlarıydılar.

Jeremy şaşırmış gibi yaparak, “Buraya taşınyorsan... Geçen hafta kapını aşındıran o sığınlar buraya da gelmez, değil mi?” diye sordu.

“Sen ağzını kapalı tutup kimseye nereye gittiğimi söylemezsen gelmezler.”

Jeremy işte şimdi şaşırmıştı. “Başarının sonuçlarını görmek istemiyor musun yani?”

“Ah Tanrım! Hayır istemiyorum. Bana bir yetişkin gibi davranılmasını istiyordum Jeremy. Sosyeteye tanıtılan bir kızın sıradan beklentilerini istemiyordum. Kız kardeşlerim onlar için pervane olacak her erkek için çıldırıyor olabilir ama ben o erkeklerle biraz olsun ilgilenmiyorum.”

“Neden?” diye sordu Jeremy. O kadar meraklanmıştı ki genç kızın yanıtlamasına fırsat tanımadı. “Yoksa evlenmek istemiyor musun?”

“Kesinlikle istiyorum. Evlenmek niyetindeyim.”

“Ah anladım,” dedi Jeremy konuyu kavrayarak. “O halde doğru erkekle henüz tanışmadın ve onu bulana kadar beklemek istiyorsun.”

“Aynen öyle,” diye yalan söyledi Amy. Jeremy’ye bile evlenmek için kimi seçtiğini söyleyemezdi. Henüz çok erkendi.

“George’a yardım etmek için de bu yüzden mi gönüllü oldun? Saklanabilmek için mi?”

“Üvey anneni çok seviyorum Jeremy. Yapacak yüzlerce şeyim olsa bile ona yardım etmek isterdim. Doktor en az bir hafta yataktan kalkmaması gerektiğini söyledi. Ailede başka sorumluluğu olmayan tek kişi ben olduğuma göre, yardım teklif etmek son derece mantıklı göründü.”

“Bu kadar şey söylemene gerek yoktu,” dedi Jeremy genç kızı üzdüğü için rahatsızlık duyarak. “Ne demek istediğini anladım.” Ardından sırtıttı ve asabi cevabını yumuşatan bir ses tonuyla, “Ayakaltında olman çok güzel olacak,” dedi.

Amy tek kaşını kaldırdığında ona amcası ve babasını hatırlattı. İkisi de kaşlarını kaldırarak yüzlerce şey anlatabilirdi. “Öyle mi? Peki cevaplamaktan kaçındığın sorulardan kaçmana izin vermezsem ne olacak?”

“Fark ettin değil mi?”

“Fark edilmeyecek gibi değildi,” dedi Amy kuru bir ses tonuyla.

“Nereye gittin? Hepimiz Connie’yi getirmek için Haverston’a gittiğini sandık.”

“Artie’yi yolladım, gerçi şimdi düşününce bu yaşlı köpeğin Connie’nin çiftliğini bulması biraz uzun sürmüş olmalı. Eğer kaybolursa bu George’un suçu. Bebeğini doğurmak için bir hafta daha beklemiş olsaydı, tıpkı olması gerektiği gibi, Connie burada olacaktı. Doğum için Londra’ya dönmeyi planlıyordu.”

“Kasabada ne yapıyor sahiden?”

“Haverston’daki mülkünden geriye kurtarılacak bir şey kaldı mı, ona bakmaya gitti. Yıllardır oraya uğramadı ve her şeyin çoktan harap olduğunu tahmin ediyordu. Her şeyi yeniden yapmak için parası ve zamanı var gerçi. Artık denizlere açılmayacak.”

“Babanla denize açılmayı özleyecek misin Jeremy?”

“Nesini özleyeyim? Maiden Anne’in üzerinde hiç alışacak kadar kalmadım ki. Yara aldığım ilk savaşta babam ve Connie Batı Hint Adaları’nda durdular. Ayrıca,” dedi Jeremy kıkırdayarak, “bu günlerde öyle eğleniyorum ki hiçbir şeyi özlemeye vaktim kalmıyor.”

“Eğlendiğine ne şüphe! Ne sıklıkla okuldan gönderildiğin düşünülürse...”

“Ah yapma ama, sen de George gibi konuşmaya başlamayacaksın değil mi? Başımın etini yiyor zaten, üstelik onun lafları, babam ve Connie’ninkilerin yanında hiç kalır. Gören de on sekiz yaşında olmak nasıl bir duygu unuttular sanır.”

Amy, Jeremy'nin mırıldanarak konuşması karşısında gülümsedi. "Eminim baban o günleri hatırlıyordur. Gerçeği yıllarca sonra öğrenmesine rağmen sen o günlerde dünyaya gelmiştin. Onun hakkında neler söylendiğini işittim. Bütün Londra onu konuşuyormuş. Sabah, öğlen ve akşam yanında başka bir kadın oluyormuş ve son derece kötü bir üne sahipmiş. Sen de bunun gibi bir eğlenceden mi bahsediyorsun Jeremy?"

"Sakin ol Amy," diye çıkıştı Jeremy. "Böyle şeyler söylememelisin. Hem sen bunları nereden duydun?"

Amy kahkaha attı çünkü Jeremy'nin yüzü kızarmaya başlamıştı. "Elbette Reggie'den. En sevdiği iki amcası hakkında konuşmayı ne kadar çok sevdiğini bilirsin. Gerçi Jason Amca ve babamın anlatılacak pek bir macerası olmamış. Ama yine de Jason Amca hakkında kimsenin bilmediği birkaç şey biliyorum."

"Neymiş o?"

"Söyleyemem."

"Hadi ama Amy, lafı elinde sonunda ağzından alacağımı biliyorsun. En iyisi şimdi söylemen."

"Bunu öğrenemezsin. Söz verdim."

"Pekâlâ, öyle olsun," diye homurdandı Jeremy. "Bense sana bütün sırlarımı söylüyorum."

Amy'nin ağzından çıkan kaba sesler Jeremy'yi susturmuştu. "Bana sırlarının yarısını bile söylemiyorsun sen. Ama yine, dün gece nereye gittiğini söylemekten kurtulmaya çalışıyorsun. Baban öyle bir zamanda orada olmanı istemez miydi sanıyorsun? Diğerleri de gelince sayıca yalnız kalmıştı."

“Tony oradaydı,” diye homurdandı Jeremy. “Ayrıca babanın da istediği zaman etkili bir yumruk atabildiğini biliyorum.”

“Öyle mi?” dedi Amy şaşırarak. “Bunu nereden duydun?”

“Boş ver,” diye cevap verdi Jeremy. Jason’ın sırrını söylemediği için Amy’ye böyle karşılık veriyordu.

“Babamın George’un erkek kardeşleriyle kavga ettiğini ve hep birlikte üzerine saldırmaları onları teker teker dövebileceğini unutuyorsun.”

“Neden kavga etmekten bahsediyoruz? Sayıca yalnız kalmıştı derken kastettiğim bu değildi.”

“Çünkü onu tanıyorum. Birine girişmek için oldukça hevesliydi ve ben de her zaman iyi bir günah keçisi oldum. Onun için deliler gibi mutluysen hırsını benden çıkarmasını istemedim. Bu yüzden gittim.”

“Aslında epey iyi idare etti,” dedi Amy. “Ama kavga etmesine çok az kalmıştı.”

“Ne kadar yakın olduğunu bilemezsin. Onu Nicholas Eden’dan sonra böyle görmemiştin.”

Amy bu hikâyeyi hiçbir zaman tam anlamıyla işitmemişti. Yalnızca bazı parçalarını biliyordu. “Gerçekten ölümüne düşmanlar mıydı?”

Jeremy sırtarak cevap verdi. “Hayır. Babam yalnızca onun kafasını yere sürtmek istiyordu. Ama Nicholas o dönemde gidip kuzenimizle evlendi. Babamın bunu yaptığı için onu affedeceğini sanmıyorum.”

Amy, James ve Reggie’nin kocası arasında geçen birkaç sözlü atışmayı duyduğu için Jeremy’nin söylediklerine inanmıştı. Elbette James’in şu an farklı bir düşmanları vardı. Georgina’nın kardeşleri.

Erkek kardeşleri düşünen Amy'nin aklına dün gece fark ettirmeden Warren'ı izlediği anlar geldi. Onu izlemek Amy için bir zevkti ve bunu başka bir zaman yapmış olmayı dilerdi. Warren'ın aklı da en az James'inki kadar dağınıktı. Warren, kardeşini çok seviyordu, aksi halde dün geceki kadar duygusal olamazdı. Normalde hiç duygusal birine benzemiyordu.

“Bölüyor muyum?”

Amy duyduğu davudi ses üzerine nefesini tuttu. İşte oradaydı, Kapının önünde, iki metre boyuyla dikilmiş, duruyordu. Amy'nin kalbi gümbürdemeye başladı. Konuşamıyordu.

Jeremy gülümseyerek cevap verdi, “Hayır, ben de tam gidiyordum.”

Sekizinci Bölüm

Jeremy gitmekle ilgili şaka yapmıyordu. Bir çöreğin içine birkaç tane sosis sıkıştırdı ve önce kapıdan ardından da evden çıkıp gitti. Warren arkasından bakakalmıştı. Amy ise Warren'a bakıyor, aklı aniden hiç beklemedik bir şekilde yalnız kaldıkları gerçeğini çığlık çığlığa ilan ediyordu.

Tamamen yalnız sayılmazlardı. Evde hizmetçiler de var, diye düşündü Amy.

Warren'a kapıyı Henri açmıştı. Öyleyse buralarda bir yerlerde olmalıydı. Yine de şu anda yalnızlardı ve Amy, Jeremy'nin kendisini bu şekilde bırakıp gittiğine inanamıyordu.

Amy'nin yanındaki Warren değil de bir başkası olsa Jeremy böyle bir şeyi asla yapmazdı. Ama Amy ve Warren'ın bir çeşit bağı vardı.

Amy'nin yengesi Warren'ın kız kardeşiydi. Bu sebeple Jeremy onları yanlarında kendilerine eşlik edecek bir şape-

ron olmadan yalnız bırakmada hiçbir sorun görmemişti. Jeremy, Amy'nin Warren'a karşı hislerinden habersizdi.

Warren'ın bakışları genç kıza çevrildi. Doğrudan ona bakıyor, sinirlerini bozuyordu. Gamzeleri olduğu belliydi ama Amy onu gülümserken hiç görmemişti. Düz ince bir burnu, düz elmacık kemikleri vardı. Çenesinin kendini beğenmiş bir şekli vardı. Sert yüz ifadesi son derece soğuktu. Altın rengi saçları asi dalgalar halinde yüzünü çevreliyordu. Saçları uzun değildi. Yine de Amy uzun saçların dalgaları biraz bastırıldığını düşünüyordu.

Vücudu Tom amcanınki gibi kaslıydı. Bu adamı hiç kimse zayıf diye nitelendiremezdi. Anthony'den uzundu ve daha geniş omuzlara sahipti. Kolları ise daha güçlüydü.

Uzun kaslı bacakları ayırık duruyordu. Amy, bütün Andersonlar'ın bu şekilde dikildiğini düşündü. Bir geminin üzerinde dengede durmaya çalışır gibiydiler. James Amca da ara sıra bu şekilde duruyordu.

Warren gri pantolon ve siyah bir ceket giymişti. İçine yelek giymemiş kravatsız sade beyaz bir gömleği tercih etmişti. Diğer kardeşleri de böyle giyiniyorlardı. İçlerinden hiçbiri kravat takmıyordu. Warren'ın üzerindeki kıyafetler terziden çıkmış gibi durmasa da Amerikalı bir kaptana son derece yakışıyordu.

Amy'nin bir şeyler söylemesi gerekiyor fakat aklına hiçbir şey gelmiyordu. Warren'ın bütün dikkati kendi üzerindeyken hiçbir şey düşünemiyordu. İşin komik yanı, yalnız kalabilecekleri böyle bir fırsatın eline geçmesini dilemişti. Yalnız kaldıklarında ona söyleyeceği şeyleri düşünmüştü. Ona genç kızın kendisiyle ilgilendiğini, onu önemseydiğini anlatacak akıllıca laflar edecekti. Şimdi hepsi aklından gitmişti.

“Kahvaltı!” diye konuşmaya başladı Amy. “Bir şeyler yemek ister misin?”

“Bu saatte mi?”

Kardeşleriyle birlikte evden ayrıldıklarında beşi geçiyordu. Amy, Andersonlar’ın Piccadilly’deki Albany Otel’de kaldıklarını işitmişti. Otelleri uzak sayılmazdı yine de uymaları altıyı bulmuştu. Bütün bunların sekiz saat önce olduğunu düşünülürken, Warren’ın aşağılayıcı tonu beklenmedik bir şeydi.

Fakat konuşan Warren’dı. Alaycı, kadınlardan nefret eden, İngilizlerden nefret eden, Maloryler’den nefret eden, en sinirli Anderson’dı. Bunu aklında tutup adamın ağzından çıkan aşağılayıcı sözlerle buz gibi tavırlarını görmezden gelmezse Warren’la anlaşması mümkün değildi.

Amy sofradan ayrılmak üzere ayağa kalktı. “Sanırım George’u görmeye geldin?”

“Lanet olsun, bütün aile ona böyle mi sesleniyor?” diye sordu.

Amy bu kez adamın ses tonunu duymazdan gelmişti. “Üzgünüm. James Amca onu bizimle ilk tanıştırdığında ona George diye seslenmişti ve o da yanlışlığı düzeltmedi. Gerçek adının bu olmadığını anlamam biraz zaman aldı ama o zaman da ...” Ona böyle seslenmenin bir alışkanlık haline geldiğini anlatmak için omzunu silkti. “Ama sen de ona Georgie diye seslenmiyordun, değil mi?”

Warren genç kızın hatırlatması karşısında kırılmış gibi duruyordu. Belki de utandığından böyle görünüyordu.

Utanmış olmalıydı. “Georgie”, “George”dan daha kadınsı bir isim değildi. Amy’nin isteği onu utandırmak değildi. Kahretsin, diye düşündü, konuşma hiç de iyi gitmiyordu.

Dikkatli ve sağduyulu olmak için Warren'ın karşı çıktığı ismi kullanmaktan vazgeçti ve “Yengem ve amcam hâlâ uyuyorlar. Jack acıkınca erkenden kalktılar fakat daha sonra bebek uyuyunca onlar da uyudular,” dedi.

“Lütfen yeğenime o iler acısı kelimeyle hitap etme.”

Bu fkeli bir ses tonundan daha kötüydü. Bu gerçek fkeydi ve insanın gözünü korkutuyordu. Warren'ın hoşnutsuzluğuna doğrudan tanık oluyordu. Üstelik onun yanındaydı. Aklına amcasının dün akşam kemerle ilgili söyledikleri geldi. Bakışları farkında bile olmadan kemerine kaymıştı.

Geniş ve deriden yapılmaydı. Bu kemer birinin üzerinde kullanıldığında ne kadar can yakacağın düşündü...

“Sen nereye bakıyorsun yle?”

Genç kızın yüzü kıpkırmızı oldu. Saklanmak için masanın altına doğru srnmeyi bile düşündü. Bunun yerine doğruları söylemeye karar verdi.

“Kemerine. Onu sahiden de kardeşin sana karşı geldiğinde kullanır mıydın?”

Warren kaşlarını atıyordu. “Anladığım kadarıyla amcan size masal anlatıyormuş.”

Amy bütün cesaretini topladı ve yeniden sordu. “Kemerini kullanır mıydın?”

“Bu, minik kız, seni hiç ilgilendirmez,” dedi Warren konuyu kapatan bir ses tonuyla.

Amy içini çekti. Bu konuyu hiç amamalıydı. Ne söylerse söylesin, Warren'ın karşı çıkacağı başından beri belliydi.

Amy şimdilik konuyu değiştirmeye karar verdi. “İsimler konusunda takıntılısın Tony Amcam da öyledir. Aslında bakarsan bütün amcalarım öyle. Bütün bunlar kuzenim Regina’nın ismiyle başladı. Ailedeki hemen hemen herkes ona Reggie diye sesleniyor ama James Amca değişiklik yapıp ona Regan diye seslenmek istedi. Şimdilerde çok sorun olmuyor ama eskiden ne zaman o ismi söylese kardeşlerini sinir edermiş. Amcalarımla böyle bir ortak noktanın olması çok garip.”

Warren, Amy’nin haylazlık yaptığını anlayabiliyordu. Maloryler’den biriyle herhangi bir konuda kıyaslanmış olmanın verdiği o rahatsızlık ve hoşnutsuzluk duygusu yüzüne yansımıştı. Son derece komik görünüyordu. Amy gülmemiş, gülümsememişti. Bunun yerine ona zeytin dalı uzatmaya karar vermişti.

“Bu seni teselli edecekse, kız kardeşin bu sabah James Amca’nın bebeğe hangi isimle hitap ettiğini ve ne yaptığını duyunca epey sinirlendi. Bebeğine Jacqueline, en kötü ihtimalle Jackie diye hitap edeceğini söyledi. Bir de, bedeninin çürümesini.”

“Bence de çürümeli.”

“Nazik ol Warren. Sana böyle seslenmemde bir sakınca var mı?”

“Evet var,” diye cevap verdi Warren sert bir ifadeyle. Bunun sebebi büyük ihtimalle genç kızın az evvel kendini azarlaması ve Warren’ın bundan biraz bile hoşnut olmamasıydı.

“Bana Bay Anderson ya da Kaptan Anderson diye hitap edebilirsin.”

“Hayır, hiç sanmıyorum. İkisi de çok resmi. Sen ve ben resmi olmayacağız. Bu yüzden eğer sana Warren diye hitap etmemi istemiyorsan başka bir şey düşünürüm.”

Cümlesini bitirirken adama muzır bir şekilde gülümsedi ve söyledikleriyle onu sessizliğe gömdüğünün farkında olarak yanından ayrıldı.

Bu baş belası adam, henüz sahip olmadıkları ilişkilerine resmiyet kazandırabileceğini düşünüyordu. Elinde sonunda bir ilişkileri olacaktı. Evet kesinlikle. Amy, ona düşündüğü şeylerin tam tersi olacağını göstermeliydi.

Merdivenlere doğru birkaç adım attı ve arkasını döndü. Genç kızı görebilmek için kapıya doğru yürümüştü. Amy o kadar sinirlenmişti ki, “İstersen yukarı bebek odasına çıkıp Jack’i görebilirsin. Aksi halde George uyanana kadar kendi başının çaresine bakman lazım,” dedi.

Adamın cevap vermesini beklemedi ve merdivenleri çıkmaya başladı. Warren’ın gönülsüz bir şekilde kendisine seslendiğini duyduğunda merdivenlerin sonuna gelmişti. “Bebeği görmek istiyorum.”

“O halde beni takip et. Sana odayı göstereyim.”

Amy, Warren’ın yanına gelmesini bekledi. Geldiğinde dönmek için hamle yaptı fakat adamın kolunu tutan eli kendisini durdurdu. Sesli bir şekilde içini çekmesin rağmen Warren bunu duymamıştı çünkü bu sırada çoktan konuşmaya başlamıştı. “Burada tam olarak ne yapıyorsunuz?”

“Doktor kız kardeşine ayağa kalkıp görevlerine geri dönebileceğini söyleyene dek ona yardım ediyorum.”

“Peki neden sen?”

“Çünkü kardeşini seviyorum. Onunla iki iyi arkadaşız. Bana karşı tavırların yüzünden kendinden utanmalısın.”

“Hayır,” diye cevap verdi Warren ama ağız çevresi gevşemiş ve bakışları yumuşamıştı. Yine de, “Yaşına göre çok konuşuyorsun,” dedi.

“Ah Tanrım! Sakın gülümseme!” dedi Amy paniklemiş gibi yaparak. “Ganzelerin görünür yoksa!”

Warren o an kahkaha attı. Kendi kahkahasıyla şaşkına dönmüştü çünkü bir anda susup kızarmaya başladı. Amy genç adamı daha fazla utandırmamak için arkasını döndü ve loş odaya doğru yürümeye koyuldu.

Ailenin en minik üyesi uyuyordu. Yüzüstü yatırılmış ve yüzü yan çevrilmişti, yumruk yaptığı yumuşak elleri ağzının yakınında duruyordu. Kafasındaki bir tutam saç, altın sarısıydı. Gözlerinin rengi yeşil mi yoksa kahverengi mi olacak bilmek ilginç olacaktı ama şimdilik gözleri masma-viydi.

Warren yavaşça Amy’nin yanına geldi ve bakışlarını uyumakta olan bebeğe çevirdi. Warren’ın o an tamamen kendine ait olduğunu bilmek -bebek ikisine de dikkat etmiyordu- onu mutlu ediyordu. Geniş ailesi ve Warren’ın İngiltere’de çok uzun kalmayacağını bilincinde olan Amy, bunun yalnız kalmak için ellerindeki tek fırsat olabileceğini düşündü. Bunu bilmek, nasıl baş edeceğini kestiremediği duygularını daha da keskinleştirmişti.

Bakışlarını ona çevirdi ve Warren’ın yüzünde, adamın yalnızca birkaç insana sakladığı nazik ve duyarlı bakışı gördü. “Çocuklardan hoşlanırsınız mı?” diye sordu Amy.

“Onları çok severim,” dedi Warren bakışlarını yeğeninden ayırmadan. “Çocuklar insanı hayal kırıklığına uğratmaz ya da kalbini kırmaz. Ta ki büyüyene dek.”

Warren’ın kız kardeşinden mi, yoksa bir zamanlar sevdiği bir kadından mı bahsettiğini anlamayan Amy sessiz kalarak

yalnız kaldıkları anın keyfini çıkarmaya çalıştı. Aralarında sekiz yaş olmasına rağmen o ve Drew birbirlerine çok benziyorlardı. Buna rağmen kişilikleri tamamen farklıydı.

Amy'nin başarmayı amaçladığı şeylerden bir tanesi, Warren'm kalbini saran soğuk kabuğu söküp atmak ve o kalpte Drew'unkine benzer bir neşe var mı diye bakmaktı. Bunu yaparken nazik bir adam bulmayı umuyordu. Kız kardeşini her şeyden çok önemseyen, onun bebeğine âşık olan adamı bulmak istiyordu.

Amy, Warren hakkında birkaç şey duymuştu. Kalbinin yaralı olduğunu biliyordu. Duygularının birisi tarafından çiğnendiğini biliyordu. Yaşadıkları onu soğuk, kötümser ve şüpheli biri yapmıştı. Amy bütün bunları nasıl düzelteceğini bilmiyordu ama onun, aşka bir şans daha vermesini istiyordu.

Birdenbire ağzından dökülen yumuşak fısıltıları duyunca kendisi de şaşırdı. "Seni istiyorum Warren Anderson."

İşte şimdi adamın dikkatini çekmişti ve gerçek anlamda utancından ölmeden önce, her ne kadar açık sözlü olsa da bu yaptığı kendi sınırlarını bile aşmıştı, sözlerine devam etti. "Şunu açıklamama izin ver. Önce seninle evlenmek istiyorum. Sonra da ardından gelen her şeyi."

Warren ilk başta hiçbir şey söylemedi. Genç kız, onu bu kez fena şaşırtmıştı. Ardından bütün alaycılığıyla konuşmaya başladı.

"Çok kötü," dedi. "İlk söylediğin ilgimi çekti ama ikinciyle kesinlikle ilgilenmiyorum. Evlenmek gibi bir isteğim yok."

"Biliyorum," diyerek iç çekti Amy. Aklından geçenleri doğruca söylemek bugün işe yaramıyordu. "Fikrini değiştirmeyi umuyorum."

“Öyle mi? Peki bunu nasıl yapmayı düşünüyorsun küçük kız?”

“Beni küçük bir kız olarak görmeni engelleyerek. Evlenecek ve kendi ailemi kuracak yaşa geldim ben.”

“Yani kaç yaşındasın?”

“On sekiz.” Doğum günü iki hafta sonra olduğu için ufak bir yalan söylemişti.

“Ah Tanrım, gerçekten de çok büyükmüşsün,” dedi Warren kırıncı bir alaycılıkla. “Ama biraz daha büyüdüğünde bu kadar cüretkâr olan leydilerin, uzun süre bir leydi gibi saygı görmediğini öğreneceksin. Yoksa istediğin bu mu? Benim tipim değilsin ama bir aydır denizdeyim. Bu yüzden şu an pek seçici davranmıyorum. Beni yatağına al.”

Warren, genç kızın hamlesine onu şaşırtarak karşılık veriyordu. Ama Amy bunu bildiği için ne alındı, ne şaşırdı ne de konudan ötürü gözü korktu. Konuları bu olduğu müddetçe...

“Alacağım, nişanlanır nişanlanmaz.”

“Ah şu klişe laf,” diyerek küçümsedi. Böyle söyleyeceğini tahmin etmesi gerekir gibi davranıyordu. Ardından alaycılıkla, “Bu ülkede böyle şeyleri küçük yaşta öğretiyorlar, öyle değil mi?” diye sordu.

“Klişe olsun diye söylemedim,” diye yanıtladı Amy. “Sana bir söz verdim.”

“O halde söz verdiğin şeyin bir kısmını görelim bakalım.”

Eli Amy’yi kendine çekmek için boynuna dolandı. Başka hiçbir yerine dokunmuyordu. Bunu yapmasına gerek yoktu. Amy, adamın kendisine ders verme isteğini bastırarak kadar çok istiyordu bu öpücüğü. Kollarını onun boynuna

doladı ve sıkıca sarıldı. Dudakları buluştuğunda, her şey tam da Amy'nin umduğu gibiydi. Bu öpücük onu utandıracak kadar erotik ve son derece şehvetliydi.

Ama Warren için bir sürprizi vardı. Öpüşmek, Amy'nin oldukça aşına olduğu bir şeydi. Ailesine fark ettirmeden birçok kez alıştırmasını yapma fırsatı bulmuştu. Parti ve eğlencelere gitmesi tamamen yasak değildi. O da, sosyeteye tanıtılma zamanı gelene kadar diğer çocukların da olduğu bu tip yerlere bir çocuk olarak gitmişti. Böyle zamanları bir deneyim olarak görüyordu. Diğer çocuklarla, büyüdüklerinde nasıl davranmaları gerektiğini, insanların beklentilerini öğreniyorlardı.

Gittiği her yerde kendi yaşıtı kız ve erkek çocuklar olurdu ve kimi zaman gizli bir köşede birlikte saklanacağı, hoşuna giden bir çocuk da çıkardı. Bahçede daha gizli kısımlara gitmişliği bile vardı. Amy'den küçük olan bir çocuk diğer herkesten daha deneyimliydi. Bildiklerini kendisinden yaşça büyük bir kadın onu baştan çıkarmaya çalışırken öğrenmişti ya da çocuk yalnızca bu sözlerle hava atıyordu.

Sonuçta o çocuk, Warren'ın aklındaki şeyler için Amy'yi bugünlere hazırlamıştı. Buna rağmen Amy o an hissettikleri karşısında şaşkındı. İkisini karşılaştırmak bile saçmaydı. Warren'ı arzuladığını biliyordu. Warren onun için 'o' adamdı, istediği hayalini kurduğu tek erkekti. Onunla sevişmek istiyordu. Şu an bedenini onunkine bastırabiliyor, öpücüğünün tadına varabiliyordu. Biraz ileri gitmişti. Elinden hiçbir şey gelmiyordu. Bütün bunların hayalini kurmuş, istemişti. Warren'ın onu istemesini arzulamıştı ve şimdi duaları kabul olmuş gibiydi...

Warren'ın dili genç kızın ağzına daldığında dilleri buluştu. Birbirlerini okşamaya başladılar. Amy hafifçe inleyerek kendini adama doğru bastırdı ve Warren'ın kolları, onun beline sarılıp genç kızı kendine iyice çektiğinde zevkten

öleceğini düşündü. İlk başta onun şaşkınlığını sezmiş ve ardından ona verdiği şeyi kabullendiğini hissetmişti. Adam uzun bir süre sonra ne yaptığını fark ettiğinde aniden geri çekildi ve öpüşmeyi yarıda kesti.

“Tanrım,” dedi Warren ve genç kızı kendinden uzaklaştırdı.

Nefes alış veriş Amy’ninki kadar düzensizdi ve bakışlarında soğukluktan eser yoktu. Ateşli gözlerle genç kıza bakıyordu. Amy bu bakışlardaki sıcaklığın sebebinin arzu olmasını diledi. Yine de emin olamıyordu çünkü Warren’ın yüz ifadesi, durumdan veya kendinden hoşnut olmadığını gösteriyordu. Hoşnutsuzluğu kısa sürede duruma el koydu.

“Böyle öpüşmeyi nerede öğrendin?” diye sordu Warren sert bir ses tonuyla.

“Alıştırma yapıyordum.”

“Başka hangi konuda alıştırma yapıyordun?”

Warren’ın ses tonunda Amy’yi kızdırmaya yetecek kadar kinaye vardı. “Düşündüğün konuda değil,” diye çıktı. “Birisi öpüşmekten başka bir şey denerse ona yumruğumla karşılık verebiliyorum.”

“Bunu benim üzerimde denemeni tavsiye etmem,” diye uyardı Warren. Soğukkanlılığını geri kazanmıştı.

“Bunu yapacağımı sanmıyorum,” dedi Amy adamın kemerini hatırlayarak.

“Seninle başka bir şey yapmak istediğimden değil,” diye ekledi Warren hızlıca, kızın öyle bir düşünce edinmesinden korkarak. “Aslında benden uzak durman konusunda seni uyarıyorum.”

“Neden?”

Warren Amy’nin hayal kırıklığını doğru algılamış ve sinirlenip kıza çıkmıştı. “Lanet olsun sen daha bir çocuksun!”

Amy bu sözleri üzerine gözlerini kısarak adama baktı. Warren en sonunda onu sinirlendirmeyi başarmıştı. O kadar ki, “Çocukları az önce beni öptüğün gibi öpmek gibi bir alışkanlığın mı var peki?” diye sordu.

Adamın yüzüne yayılan kırmızılık odanın loş ışığında bile fark ediliyordu. Amy bu durumun zevkini çıkarmak için bile olsa orada durmak istemedi. Arkasını döndü ve muazzam bir ağırbaşlılıkla odadan çıkıp gitti.

Dokuzuncu Bölüm

“Şu kız, Amy,” dedi Warren birdenbire. “Ona arkadaşlık ediyorsun.”

Georgina, Warren’ın sözleriyle birlikte gelen yüz kızarıklığını fark edememişti. Kızı Jacqueline kucagındaydı ve erkek kardeşine yalnızca kısa bir süre bakabilmişti.

“Aslına bakarsan tam tersi. O bana arkadaşlık ediyor,” diye cevap verdi Georgina. “Buraya sonradan gelen benim, unuttun mu? Niye sordun?”

“Onu burada görünce şaşırdım.”

“Sana, doktor ve James ayağa kalkıp normal yaşamıma dönebileceğimi söyleyene dek burada kalacağını söylemedi mi?”

“Bu arada, kendini nasıl hissediyorsun?”

Georgina kısa bir kahkaha attı. “Sence nasıl hissediyorum?”

Bir bebeğim olmuş gibi!”

“Of Georgie, onlarla yaşamak zorundasın diye onlar gibi konuşmana gerek yok.”

“Tanrı aşkına Warren, senin yanındayken ağzımdan çıkan her şeye dikkat etmem mi gerekiyor? Mutlu olduğum için, sağlıklı güzel bir kızım olduğu için ve kocamı sevdiğim için neden mutlu olamıyorsun? Çoğu kadın bu kadar şanslı değil, biliyorsun. Ailelerini mutlu etmek için evleniyorlar ve evlilikleri acınası bir hal alıyor.”

Warren kardeşinin ne demek istediğini anlamıştı. Anlamadığı tek şey, James Malory gibi bir adamın Georgie’yi nasıl olup da mutlu ettiğiydi.

Ne James’e ne de iğrenç espri anlayışına tahammül edebiliyordu. Georgina’nın onda ne gördüğünü bilmiyordu. James Malory onun için iyi değildi. Hiçbir konuda kız kardeşi için yeterli değildi. Ama onu mutlu ettiği sürece, ki ona bakan biri gerçekten mutlu olduğunu görebilirdi, Warren çenesini tutacaktı. Yine de aralarında çıkacak en ufak tartışmada Warren olayı gönül rahatlığıyla büyütecek ve böylece kız kardeşini de alıp ait olduğu yere, Amerika’ya dönebilecekti.

“Affedersin,” dedi Warren çünkü onu üzmemişti. Amy konusu güvenli görüldüğü için yeniden ondan bahsetti. “O kız senin görevlerini üstlenmek için biraz fazla küçük değil mi sence de?”

Georgina Warren’a kuşku dolu bir bakış attı. “Şaka yapıyor olmalısın. Evimizi çekip çevirmeye başladığımda yalnızca on iki yaşında olduğumu unuttun mu?”

Unutmuştu ama yine de söylediği şeyin arkasında durmaya devam etti. “Sen yaşına göre olgundun.”

Georgina ofladı çünkü kardeşi yapı itibariyle inatçının tekiydi. “Amy de on yedi yaşında ama yaşına göre olgun bir kız öyle mi? On yedi yaşındaydı değil mi?”

“Şey, büyötmeye gerek yok,” diye cevap verdi Georgina, Warren’ın yüzündeki değişik ifadeye bakarak. “Bir iki hafta içinde on sekizine basacak. Sosyeteye takdim edildi ve son derece başarılıydı.” Ardından kakhaha attı. “James’in nasıl hassaslaştığını görmem lazımdı. Amy’nin büyödüğünü o geceye kadar fark edememiş.”

“Neden fark edecekmış ki zaten? Amy onun kızı değil, olamaz da.”

Georgina tek kaşını kaldırdı. Warren bu hareketin de kocasından Georgie’ye geçen bir alışkanlık olduğunu fark etti.

“Onun benim için çok yaşlı olduğunu mu söylüyorsun?” diye sordu Georgina eğlenen bir ses tonuyla. “Seni temin ederim değil.”

Warren, Amy’nin ne kadar genç olduğundan bahsediyordu ama Georgina kuşkulandırmaya başlamadan bu konuyu kapatmanın daha iyi olacağını düşündü. “Yalnızca gördüğümü söylüyordum.”

Georgina, Jacqueline’i yatağa yatırana kadar ikisi de sessiz kaldı. Warren büyölenmiş gibiydi. Georgina’nın hassas parmaklarının tüy yumuşaklığıyla bebeğin yüzünde ve kollarında dolaşmasını seyrediyordu. Bebeğine dokunmaya doyamıyor gibiydi.

Georgina içini çekerek konuşmaya başladı. “Eminim kısa sürede evlenir.”

“Bebek mi?” diye sordu Warren.

Georgina kıkırdadı. “Hayır, seni aptal. Amy’den bahsed-

yorum. Evlendiğinde kız kardeşleri gibi ülkeyi terk ederse onu çok özleyeceğim.”

“Yalnız kalmaktan endişeleniyorsan evine dönmelisin,” dedi Warren.

Georgina şaşkınlık içine kafasını kaldırdı. “Evde çoğu zaman yalnızdım Warren. Burada ise hiç yalnız kalmadım. Sen ve diğer kardeşlerimizin eve nadiren uğradığını da mı unuttun yoksa?”

“Ama durum değişti. Artık Çin’e gitmiyoruz.”

“Seferleriniz arasında hiçbiriniz eve uğramıyordunuz bile. Rota neresi olursa olsun. Boyd bile kaptan olmamasına rağmen kendi gemisinde. Ayrıca yalnız kalmaktan endişe etmiyordum. Kocam dışarıda geçirdiği vakitten çok daha fazlasını benimle geçiriyor. Onunla asla yalnız değilim.”

Warren’ın yüzüne yansıyan ifade neler hissettiğini anlatmaya yetiyordu. Yine de konuşma ihtiyacı duymuştu.

“Çünkü onun hiçbir sorumluluğu, düzenli bir işi yok.”

“Orada dur bakalım Warren. Zengin ve çalışmasına gerek yok diye onu suçlamıyorsun, değil mi? Amerikalıların her biri böyle bir hayat istiyor. Bunu atalarımızın sayesinde başarabiliyoruz.”

Warren ona sinirli bir bakış attı. “Söylemeye çalıştığım bu değildi. Lanet olsun. Ne yapacağımı bilmediğim kadar çok param var ama beni hiç evde boş boş otururken gördün mü?”

“James de evde oturmuyor. İngiltere’ye dönmeden önce Batı Hindistan’da tarımla uğraşıyordu. Kendine ait bir gemisi vardı ve kaptanlık yapıyordu.”

“Korsanlığın zor bir şey olduğunu mu söylüyorsun?”

“Her zaman korsanlık yapmıyordun,” diye çıkıştı Georgina. “Onu tanımadığımız günlerde neler yaptığını ve sebeplerini tartışmayacağız. Tanrı aşkına sen gemini, onurunu her şeyini aptal bir vazo için masaya sürdün ve Çinliler o vazoyu geri istediğinde neredeyse canından oluyordun!”

“O paha biçilmez bir vazoydu!”

“Yaptığın çok aptalca bir şeydi!”

“Hiç de aptalca değildi!”

İki kardeş aynı anda ne yaptıklarının farkına vararak durdular. Jacqueline çıkan yaygaradan dolayı mızımızlanmaya başladığı için de durmuş olabilirlerdi. “Özür dilerim,” dediler bir ağızdan.

Çıkan sesler yüzünden üst kata çıkan James ikisinin de özür dilediğini işitmiş ve çıkan bağırıştan ötürü hissettiklerini dile getirmek istemişti. “Karımı bir kez daha bağırtdırmayacaksın seni Amerikalı, yoksa seni buna pişman ederim.”

“Tamam James lütfen,” dedi Georgina hızla. “Biraz heyecanlandık o kadar. Warren kendine karşı çıkmama henüz alışamadı. Gördüğün gibi daha önce hiç tartışmamıştık.”

Maloryler’in kız kardeşime edindirdiği kötü bir alışkanlık daha, diye düşündü Warren ama bu kez ağzını açmamıştı.

Londra’da kaldığı süre boyunca James’in çok iyi olduğu yumruklarını geliştirecekti ve şimdi onunla yeniden kavga etmek istemiyordu. Bu sebeple Georgina’yı desteklemenin daha doğru olacağını düşündü.

“Georgie haklı Malory, zaten özür diledim. Bir daha olmayacak.”

James duyduğu hiçbir söze inanmamıştı ve kaşlarını kaldırdı. Warren ise James yatağa yaklaşıp bebeğini kucağına almaktan başka bir şey yapmadığı için rahatlamıştı.

“Hadi gel Jack. Kendimize sessiz sakin bir yer bulalım,” dedi James odadan çıkarken.

Georgina dişlerini sıkarak konuşmadan önce kapının kapanmasını bekledi. “James’in kızıma nasıl hitap ettiğine dair tek bir kelime etmeyeceksin, anladın mı beni?”

“Ağzımı bile amayacaktım ama hazır konusu açılmışken, kızının ismini hiç sevmediğini biliyorum.”

“Hayır ama bununla baş etmeliyim, bir de kötü espri anlayışıyla.”

“Nasıl?”

“Görmezden gelerek. Sen de denemelisin Warren,” dedi Georgina kuru bir ses tonuyla. “Birazcık hoşgörülü olmak sana da iyi gelecek.”

“Onun kadar kötü olmaya başlamışsın.”

“Bunu duysa eminim çok sevinir.”

Warren’ın kaşları iyice çatılmıştı. “Söylesene Georgie, onun neden her an insanı kışkırtan bir adi gibi davrandığını biliyor musun?”

“Evet, ama geçmişte yaşadığı ve onu bu günlere getiren olayları açıklamaya alışmayacağım. Tıpkı ona da, seni bu kadar duygusuz ve duyarsız yapan şeyi anlatmayacağım gibi. Eğer gerçekten öğrenmek istiyorsan neden gidip kendisine sormuyorsun?”

“Soracağım,” diyerek homurdandı Warren.

“İyi, aklıma gelmişken, James az önce ima ettiğin gibi uyuşuk bir tembel değil. İngiltere’de yaşamaya karar verdiği için çalışanlarını kovdu ve her şeyiyle kendi ilgileniyor. Ayrıca kardeşi Edward’ın yıllardır onun için yaptığı yatırımlarla da ilgileniyor. Ticaret gemilerinden oluşacak bir filo kurmayı bile düşünüyor.”

“Ne için?” diye sordu Warren korku dolu bir sesle.

“Ah bilmiyorum,” diyerek sırttı Georgina. “Büyük ihtimalle sizinle rekabet etmek içindir. Ben de danışman sıfatıyla ona yardım edebilirim. Elbette birisi ondan Skylark hattında çalışmasını istemezse...”

Warren artık iyice öfkelenmişti. Georgina kendisiyle dalga mı geçiyor yoksa gerçekten kocası Skylark’la çalışsın mı istiyor, emin olamıyordu. Ama bir İngiliz’i, görmeye bile dayanmadığı birini bırak, herhangi bir İngiliz’i bile aile işine sokmak ona korkunç geliyordu.

“Amerika’da biriyle evlenip okyanusun diğer tarafına gitmeseydin olurdu.”

Georgina bu kez üzülmemiştir. Yalnızca, “Yine mi bunu konuşacağız?” dedi ve ardından derin bir nefes aldı. “Biz evlendik Warren, lütfen buna alışmaya çalış.”

Warren bir saattir oturduğu sandalyeden kalktı ve dışarı bakmak için pencerenin yanına gitti. Arkası ona dönük bir şekilde, “İster inan ister inanma ama gerçekten deniyorum Georgie. O bu kadar kışkırtıcı olmasaydı... ve artık evde daha fazla vakit geçireceğim ama sen orada olmayacaksın. Yanımda olmayacaksın...”

“Ah Warren, seni seviyorum, bu dayanılmaz sinirli hal-lerinle bile,” diye cevap verdi Georgina hassas bir ses tonuyla. “Ama fark etmedin mi, sen ve diğerleri buraya daha sık geleceksiniz. Hem Clinton yeniden İngiltere’yle bir

ticaret anlaşması yaptı. Seni eskisi kadar sık görebileceğim, belki daha fazla.”

Ama Warren Georgie’yi görmek için James Malory’ye katlanmak zorunda kalacaktı. Aynı şey değildi.

“O iş nasıl gidiyor?” diye sordu Georgina konuyu değiştirerek.

Warren yeni girişimle ilgili pek de hevesli değildi ve omzunu silkti. “Clint ve diğerleri bu sabah ofis için uygun bir yer aramaya gittiler. Benim de araştırmam gerekiyor ama akşam bir araya gelmeden önce seninle yalnız kalmak istedim.”

“Skylark’ın Londra’da bir ofisi mi olacak yani?” diye sordu Georgina heyecanla.

Kız kardeşinin sesindeki heyecanla arkasına dönen Warren, onun ne kadar mutlu olduğunu gördü. “Bu Drew’un fikriydi. İngilizlerle bir kez daha baş etmemiz gerekiyorsa biz de bütün Skylark filosunu bu rotaya koyup avantaj sağlamanın doğru olacağını düşündük.”

“Ve bunun için de bir ofisiniz olması gerek,” dedi Georgina. “Peki burada kim duracak?”

“Ben,” dedi sanki o an karar veriyormuş gibi. Sebebinin ise kendisi de bilmiyordu. “En azından Amerika’dan birini getirene kadar,” diye ekledi.

“Buradan birini de tutabilirsiniz.”

“Skylark bir Amerikan şirketi.”

“Londra’da ofisi olan bir Amerikan şirketi.”

Warren kahkaha atmaya başladı. Yine yapıyorlardı. Georgina kardeşine bakıp gülümsedi, o da farkında varmıştı.

Ardından kapı tıklatıldı ve Regina Eden kafasını kapı eşiğinden içeri uzattı.

“Kalkmışsın George Yenge,” dedi Regina. “Sana sözünü ettiğim isimleri getirdim. O kadınlarla birebir görüşme fırsatım olmadı. Meg, Thomas’a kendi başına bakmak konusunda son derece ısrarcıydı. Ama bu ikisinin iyi referansları var, gerçi hâlâ uygun olup olmadıklarından emin değilim.”

“İsimleri James’e vereceğim,” diye yanıtladı Georgina. Regina’nın neden bahsettiğini biliyor gibi görünüyordu. “Bütün görüşmeleri kendisi yapmak istedi. ‘Jack’im için en iyisi olmalı,’ diyor. Ben kızımız için en iyisini seçemeyecekmişim gibi!”

“Tipik bir yeni baba davranışı ama görüşmeleri ona bırakmanın doğru bir fikir olduğuna emin misin? Bütün dadıları korkutup kaçırabilir, o zaman...” Reggie pencerenin yanındaki Warren’ı yeni fark ederek duraksadı. “Ah özür dilerim, Amy bir ziyaretçin olduğunu söylemedi.”

“Mühim değil Leydi Eden,” dedi Warren odanın ortasına doğru ilerlerken. “Yapmam gereken şeyler var, ben de tam gitmek üzereydim.” Kız kardeşini öpmek için yatağa eğildi ve “Akşam görüşürüz George,” dedi.

Onuncu Bölüm

“Doğru mu duydum?” diye sordu Regina odanın kapısı Warren’in ardından kapandığında.

Kardeşinin sıra dışı davranışıyla şaşırان Georgina sırtıttı. “Bence bu, onun bana bir kez daha deneyeceğini anlatma yoluydu.”

“Neyi deneyecek ki?”

“James’le iyi geçinmeyi.”

Regina kahkaha attı. “Böyle bir şey asla olmayacak. Özellikle o kardeşin, James Amca’nın üstü kapalı esprilerini anlayamayacak kadar huysuz biri.”

“Üstü kapalı mı?”

“Pekâlâ, üstü kapalı pek doğru bir tanım olmadı,” dedi Regina.

“Daha çok pot kırmak diyebiliriz.”

Regina kıkırdamaya başladı. “O kadar da kötü değil.”

“Sevdiği kişilere karşı öyle değil evet. Bizler ara sıra biraz yaralanıyoruz ama James’in hoşlanmadığı insanlar yerle bir oluyor. Kızgın oldukları ise ölüyor. Ben de bir zamanlar bunları yaşadım, deneyimlerime dayanarak söylüyorum. Warren da konu ne olursa olsun James’in damarına basabiliyor.”

“Bütün hepsi aralarındaki meseleyle ilgili olmalı. Belli oluyor. Yemin ederim onu her gördüğümde bir şeylerin patlayacağını düşünüyorum. Az önce yaşananlar tam bir istisnaydı. Warren buradayken o ve James Amca’yı birbirlerinden elinden geldiğince uzak tutmalısın.”

“Yakınlık kurmanın Warren’m biraz daha toleranslı olmasını sağlayacağını umuyordum ama sanırım sen haklısın.”

Georgina içini çekti. “Warren’ın derdi içindeki en kötü şeyleri açığa çıkaran James değil, biliyorsun. O bir süredir hayata karşı öfkeli ve bu öfkesini kimden çıkaracağını bilmiyor. Drew da onun bu hallerinden nasibini alıyor. Ben evdeyken birkaç kez kavga etmişlerdi. Bunlar James gelip beni öldürmeden önceydi.”

“Seninle evlenmek için,” diye hatırlattı Regina gülümseyerek. “Eğer şöhretini kirletmemiş olsaydı kardeşlerin bu evliliğe asla izin vermezdi.”

“Eh evet, bu da başka bir mesele. Warren, beni James’le evlendiren kendisi olmasına rağmen onunla evli kalmak istediğim için bana da kızgın. Önceki konuya duyduğu öfkeyi bununla birleştiriyor.”

Georgina bir kez daha içini çekti.

“O aslında kendi içinde iyi biridir. Yalnızca beni korumaya kafasını takmış durumda. Buna ihtiyacım olmasa bile.”

“Koruması gereken bir ailesi olsa iyi olur, onlar için endişelenip onları koruyabilir,” diye önerdi Regina. “Bazı erkekler kendilerine ihtiyaç duyulduğunu hissetmeden mutlu olamıyor.”

“Keşke böyle bir şey olsa ama Warren yeniden bir kadına güvenemeyecek kadar çok yara aldı. Asla evlenmeyeceğini söylüyor.”

“Bütün erkekler aynı şeyi söylemez mi zaten? Ama ‘asla’ anlamını yıllar içinde değiştiren bir sözcük. James Amca’ya bak mesela. Asla evlenmeyeceğine dair yeminler ediyordu.”

Georgina kakhaha attı. “Ben o ikisini karşılaştırmazdım. Senin amcan, senin de söylediğin gibi, ona sadık kalmayan eşleri, onun yatağına gelen diğer adamların eşleri yüzünden evlilikten soğumuştı. O zamanlar tam bir zamparaymış. Benim kardeşim ise birine âşık oldu ve ona evlenme teklif etti. Adı Marianne’di. İnanılmayacak kadar güzeldi, en azından ben öyle düşünüyordum. Warren da öyle düşünüyor olmalıydı. Kendi gemisine kaptanlık yapmaya başladığından beri daha önce hiç o kadar uzun süre evde kalmamıştı. Onunla flört ettiği beş ay boyunca hiçbir yere gitmedi. Evde olması çok hoşuma gidiyordu.”

“O huysuzla beş ay geçirmek hoşuna mı gitti?”

“Evet Reggie, Warren her zaman şimdiki gibi değildi. Kardeşim Drew gibi çekici ve eğlenceli biriydi. Yine asabiydi ama bu şimdiki kadar sık ortaya çıkmıyordu. Davranışları da farklıydı. Birini önce azarlayıp ardından o kişiyle yarım saat kakhaha atabiliyordu. Üzerine çöken kötü düşünce-

ler, onu hapseden öfke ve karamsarlık yoktu. Bunu daha önce söylemedim mi?”

“Bana söylemedin.”

Georgina kaşlarını çatı. “Sanırım Amy’yle konuştum. James, Warren’la ilgili hiçbir şey duymak istemiyor. Adı bile...”

“Georgina!” diye sözünü kesti Regina sabırsızlanarak. “Konuyu saptırıyorsun. Warren ve Marianne evlenmedi mi?”

“Evlenmedi,” dedi Georgina haşin bir ses tonuyla. “Bütün ayarlamalar yapılmıştı, düğüne birkaç gün kalmıştı ve Marianne birden düğünü iptal etti. Warren’a onunla evlenemeyeceğini, sevdiği adam Warren olmasına rağmen başka birinin teklifini kabul ettiğini söyledi. Bunu da, vaktini bir kaptandan daha çok evde geçirecek bir adamla evlenmek istediğini söyleyerek yaptı.”

“O günlerde eşleri de kaptanlarla birlikte seyahat edebiliyordu, bazıları gemide aile kuruyordu.”

“Doğru, yine de Marianne denizde olmak istemediğini, denizi kaldırarak bir bünyesi olmadığını açıkça belirtti.”

“Şüpheli varmış gibi konuşuyorsun.”

Georgina omzunu silkti. “Fakir bir aileden, ya da bir zamanlar kötü günler geçiren bir aileden geldiğini biliyorum ve kasabanın en zengin ailelerinden birinin oğluyla evlenmek için ağabeyimin teklifini reddetti. O aile Bridgeport’un yapılmasında önemli bir yere sahipti. Marianne’i ilgisini daha çok çeken Steven Addington bütün servetin bir sonraki mirasçısıydı.”

“Ama kardeşin fakir biri değil ve eğer kız onu gerçekten sevmişse, belki de ayrılma sebepleri mantıklıdır. Bir deniz adamına âşık olmak umurumda olmazdı özellikle de gemiye ayak bastığım her an hastalanacaksam.”

“Ah evet bence de. Ama hepsi bu değil. Evlendiği adam, şey... O ve Warren çocukluklarından beri birbirlerine düşmandı. Bir çeşit rakip gibiydiler. Sürekli birbirlerinin burunlarını kanatırlardı ve okul bittiğinde içlerinde bir nefret oluşmuştu.”

“Bu da işleri kolaylaştırmadı, değil mi?”

“Hayır. Başka birini tercih edebilirdi. Ama hepsi bu da değil. Marianne ve Warren birbirine âşıktı. Warren’dan ayrıldığında karnında onun çocuğunu taşıyordu.”

“Ah yüce Tanrım! Warren bunu biliyor muydu?”

“Bilseydi, eminim hikâyenin sonu farklı olurdu. Ama onun hamile olduğuna dair en ufak bir fikri yoktu ve gerçeği Marianne Steven’la evlendikten bir ay sonra öğrendi. Marianne hamile olduğunu herkese duyuruyordu. Aslında Warren’ın, hamile olduğunu bile bile bir başkasıyla evlendiğini bilmesini istiyordu. Warren’ın canını en çok yakan da bu oldu. Kendi çocuğunu büyütme şansı elinden alınmıştı. Fark etmemiş olabilirsin ama Warren çocuklara çok düşkün biridir. Bu yüzden yaşananlar onun için kat be kat daha zordu. Kendi çocuğundan olmak, sevdiği kadını kaybetmek, o kadının düşmanıyla evlenmesi...”

“Ama Warren’ın çocuğun üzerinde yasal hakları olması gerekmez mi?”

“Warren da ilk olarak böyle düşündü, ta ki Marianne çocuğun ondan olduğunu reddedeceğini ve Steven’dan hamile olduğunu iddia edeceğini söyleyene kadar. Steven da Marianne’i destekledi ve çocuğun kendinden olduğunu söyledi.”

“Ama Warren ve Marianne’in, beş aydan sonra, anlarsın işte... Herkes onların sevgili olduğunu bilmiyor muydu?”

“Doğru biliyordu ama Steven yalan söyleyecek ve kendisinin Marianne’in tek aşığı olduğunu ileri sürecekti. Kavga ettikleri için Marianne’in Warren’a döndüğünü ama aklı başına gelince yine ona döndüğünü söyleyecekti. Marianne, Warren’la birlikteyken, onunla gizli gizli buluşup seviştikleri zamana kadar her şeyi söyleyecekti. O ikisi Warren’ın karşısında bu kadar sert bir tutum sergilediği için kardeşimin yapabileceği hiçbir şey yoktu.”

“Peki Steven’ın söylediği şeyin doğru olma ihtimali var mı?”

“Hayır, en azından Warren bundan emin. Öyle olsa bile Warren buna inanmadığı müddetçe hiçbir işe yaramaz. Çünkü eğer iddia ettikleri şey doğruysa işin içine daha fazla yalan ve hilekârlık girmiş demektir. Samuel, bebeğe bu ismi koydular, hiçbir şeyin cevabı olmadı. Ne Steven’a ne de Warren’a benziyor. Annesine çekmiş. Onu yalnızca bir kez gördüm ve ona yeğenim diyemediğim için çok üzül-düm. Warren’ın nasıl hissettiğini hayal dahi edemiyorum. Gerçi onu görüp görmediğini hiçbir zaman sormadım. Hiçbirimiz bu konuyu açmıyor çünkü malum sebeplerden ötürü Warren’ın verdiği tepki hiç hoş olmuyor.”

Regina kafasını salladı. “Nefret ettiği adamın kendi çocuğunu büyüttüğünü bilmek Warren’ı deli ediyor olmalı.”

“Deli ediyordu,” dedi Georgina yumuşak ve üzgün bir ses tonuyla. “Samuel üç yıl önce ölene kadar. Bir kaza olduğunu söylüyorlar ama Warren başka şeylerden kuşkulaniyor.”

Regina yatağa en yakın sandalyede oturduğu yerden doğruldu. “Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmezdim George ama birdenbire kardeşin için üzölmeye başladım. Sanırım

onu yemeğe davet edeceğim. O ve Nicholas'ın tanışması gerek, sen ne dersin?"

"Çıldırдың mı?" diye sordu Georgina gözleri kocaman açılmış bir halde. "O ikisinin birçok ortak noktası var. İkisi de kocamdan nefret ediyor. Aralarındaki bu husumete bir son vermeye çalışıyorum, James'e karşı Warren'ın arkasında duracak bir müttefike ihtiyacım yok."

"Ama James Amca kendini tutabilir, yoksa bundan hiç bahsetmezdim." Tipik bir Malory davranışı olarak siyah kaşlarından bir tanesini havaya kaldırdı. "Bundan şüphelenmi var?"

Georgina kocasını tanıyordu. Elbette bir kuşkusu yoktu ama ailesi onu ziyarete gelmişken yaşanmasını istediği şeyler bunlar değildi.

"Aslında," dedi Georgina, "söylediğin diğer şey birdenbire kulağa hoş gelmeye başladı. Warren'a koruması için birini bulma konusunu ciddi ciddi düşüneceğim. Bir mucize gerçekleşebilir ve Warren yeniden âşık olabilir."

On Birinci Bölüm

Warren, merdivenlerin başında durmuş, Amy Malory'yi seyrettiğini biraz geç fark etmişti. Genç kız girişteki çiçekleri düzeltiyordu. Warren olduğu yerde durmuştu çünkü onu bölmek istemiyor, onunla konuşmak zorunda kalmak istemiyor, onun yanına yaklaşırsa sinirlerine hâkim olamamaktan korkuyordu. Yine de merdivenlerin başından ayrılmıyordu. Amy her an kafasını kaldırıp onu görebilirdi.

Elbette gidecek hiçbir yeri yoktu. James'in hâlâ bebekle beraber olduğunu varsayarak yeğenini görmeye bile gidemeyeceğini düşündü. Girişin boşalmasını beklemek zorundaydı. Regina Eden'in, Amy'ye olan müthiş benzerliğini fark ettikten sonra -aynı mavi gözler, aynı siyah saçlar, aralarında biraz fark olsa da aynı rahatsız edici güzellik- kendini Regina'nın yanında rahatsız hissetmişti. Bu yüzden kız kardeşinin odasına da dönemezdi. Alt kattaki diğer odalar da hiç kuşkusuz James'in oğlu, geçici olarak Amy ve büyük olasılıkla evin hizmetkârları tarafından işgal edilmişti. Gerçi bir alt katta başka odalar da vardı.

Ev bir hayli büyüktü ve Warren'ın bulmayı umduğundan daha güzeldi. Kız kardeşinin iğrenç bir yerde yaşayacağını düşünmek hiç gerçekçi bir yaklaşım olmazdı. O İngiltere'nin soylu bir lorduyla evliken değil de, kötü bir evde yaşıyorken onu eve götürmek çok daha kolay olabilirdi. Onu son gördüğünde James'in kardeşinin evinde bir misafir olması, James Malory'nin ona bir ev veremeyeceğinin anlamına gelmiyordu.

Küçük bir kız çocuğunun davranışlarını etkilemesine izin verdiğini fark eden Warren, hâlâ merdivenlerin başında dikiliyordu. Amy, Warren'ın orada olduğunu biliyor muydu? Hayır, oldukça sakın ve alışılmadık biçimde huzurlu görünüyordu. Onun yaşındaki gençler sınırsız bir enerjiyle dolu olur ve bir saniye olsun rahat durmazdı.

Diğer gençler huzurlu ve sakın görünmezdi ve bu izleyende güzel bir his uyandırmazdı. Fakat Warren, Amy'yi izlemekten büyük bir zevk aldığını fark etti şaşkınlıkla. Belki de bu yüzden işine gitmeyip merdivenlerin başında dikilmiş onu izliyordu.

Amy Malory ile aralarında neler olduğunu anlayamamıştı. Amy'nin tamamen masum biri olduğunu düşünüyordu ve genç, masum kızlar Warren'ın biraz bile olsa ilgisini çekmezdi. Peki bu kızın ağzından çıkan o birkaç kelime nasıl olmuştu da onun kim olduğunu görmezden gelmesine sebep olmuştu? Onun tadına bakmak istemiş, bunu yapmak için de aklına gelen bütün bahaneleri kullanmıştı. Bahane mi? Amy, Warren'ın kendisine öğretmeye çalıştığı dersi hak etmişti, sadece sonu Warren'ın istediği gibi bitmemişti hepsi bu. Bir şeyler öğrenen Warren olmuştu. Genç kız, Warren'ın düşündüğü kadar masum değildi ve Warren, Amy'nin tadını ve genç kıza dokunmayı çok sevmişti.

Bu tahrik edici anıları hatırlayan Warren'ın kalp atışları hızlandı ve Amy Malory'nin kendisi üzerinde böyle bir

etkiye sahip olması onu öfkeliendirdi. Amy genç, tatlı ve evlenilecek bir kızdı. Ne var ki Warren olgun kadınlardan hoşlanıyordu. Olgun, zevk düşkünü ve istediği şeyin onurla alakası olmadığını anlayan kadınlardan hoşlanıyordu. Warren o kadınları terk ettiğinde onları unutuyor ve arkasında yıkık dökük umutlar bırakıp bırakmadığını umursamıyordu. Gözden uzak olan gönülden de uzak olur lafı tam da onun için söylenmişti. Ama Amy'nin, onun aklını bu denli meşgul etmesi...

Amy bir adım geri giderek çiçekleri bir kez daha kontrol etti, bir çiçeğin duruşunu düzeltti ve ardından arkasını döndü. Warren o an çekilebilirdi fakat ondan kaçma fikrini değiştirmişti. Genç kızın bakışları onu yakaladığında hareketsiz kaldı. Amy ne gülümsüyor ne de korkmuş gibi görünüyordu. Yalnızca yanaklarına renk gelmişti.

İyi. Yaptığı şey yüzünden pişmanlık duyması güzel bir şeydi. Eğer ona yaptığı gibi diğer erkeklere de yanaşıyorsa, masum olmadığı kesindi. Warren bir an için bile, o sözlerin yalnızca kendisine söylendiğini düşünmemişti. Ama bunu hatırlamak bile alevlenmeye başlayan öfkesini dindirmeye yetmedi.

Warren tereddüt etmeden merdivenlerden aşağı indi. Bakışlarını Amy'den üzerinden ayırmamıştı. Yanakları kızaran Amy de gözlerini ondan kaçırmamıştı.

Bunu fark eden Warren genç kızın yanına geldiğinde sinirlenmişti. "Yüzünde gördüğüm utanç mı yoksa? Bence utanmalısın."

Amy, adamın sözlerine oldukça şaşırmıştı fakat kısa süren şaşkınlık ifadesi yerini haylaz bir gülümsemeye bıraktı. "Utanmıyorum. Yanaklarım aniden kızarmışsa, bunun sebebi seni öpmekten ne kadar çok hoşlandığımı hatırlamam. Beni bir daha öpmek istediğinde bana haber ver."

Bu kızın bu cüretkârlığı, bu utanmazlığı... Warren bir daha böyle bir şeyle karşılaşmayacağını ummuştu, bu yüzden tek yapabildiği, “Seni uyarmadım mı?” demek oldu.

“Uyarını önemsemezsem ne olacak?”

Bu kız gerçekten normal değildi. Warren’ın şu anki kaç çatışı onu koşarak kaçırmalıydı. Fakat Amy kaçıp gitmek yerine ona meydan okuyor ve bir nebze bile korkmuş görünmüyordu. Warren buna alışık değildi. Kadınlar genelde ondan korkardı, en azından onu sınırlandırmekten kaçınırdı. Warren da böyle olmasını tercih ediyordu.

Bu da gereksiz konuşmaları en aza indiriyordu. Fakat bu küçük, kendini bilmez kız, utanmaz baştan çıkarıcılığı ve şeytani haylazlığıyla karşısında dikiliyor ve Warren ne yapacağını bilemiyordu. Amy’yi yola getiremez ya da azarlamazdı çünkü kız onun değildi. Gerçi şu an tam tersini diliyordu. En azından geçici bir süre.

“Sanırım babanla konuşmalıyım,” diye cevap verdi Warren genç kızın meydan okumasına.

Bunu, Amy’yi korkutmak için söylemişti. Başarısız olmuştu. “Zaten günün birinde seni istediğimi öğrenmesi gerekecek, böylece sen de elimi tutmak için izin isteyebilirsin. Bu işleri bir hayli hızlandırır.”

Bu kız iflah olmazdı. Warren bu sözleri için onu sarsmak istiyordu. Hayır, aslında canı başka şeyler yapmak istiyordu ama yeniden içgüdülerine göre hareket etmeyecekti. Kendisini güzel bir şekilde açıklamalıydı.

“Elini falan istemiyorum. Bana verebileceğin hiçbir şeyi istemeyeceğim küçük kız.”

Amy sırtını dikleştirdi. Gözleri kısılmıştı ve konuşmaya başladığında parmağını Warren'ın göğsüne koyacak kadar c retk rdi. "Bir tanrı kadar uzun olman beni küçük biri yapmaz. Fark etmediysen söyleyeyim, kız kardeşinden daha uzunum ama ona küçük diye hitap ettiğini duymadım."

Warren bu saldırı karşısında şaşırıp kalmıştı fakat hızla toparlandı. "Boyundan bahsetmiyordum küçük kız."

Bu sözlerle Amy'nin bütün sertliği gitmişti. Genç kız içini çekip omzunu silkti. "Biliyorum. Sadece sana bir çıkış yolu vermek istemiştim çünkü aramızdaki yaş farkını tartışmak çok anlamsız. Senden çok daha büyük erkeklerin benim yaşımdaki kızlarla evlendiğini bal gibi de biliyorsun. Benim için büyük değilsin Warren Anderson. Ve ayrıca seninle evlenmeye karar verdiğimden beri benim yaşımdaki erkeklerin hepsi bana aptal ve toy geliyor. Birkaç istisna var tabii ama onlar da akrabam, bu yüzden onlar sayılmaz."

Amy ikinci kez Warren'ı varmak istediği noktadan saptırıyordu. Warren ise ani bir sertlikle konuya döndü.

"Kişisel tercihlerinle ilgilenmiyorum," dedi.

Yılmayan Amy, "Ama ilgileneceksin," dedi. "Sadece ilerde kıskanma diye şimdi açıklamak istedim."

Warren şimdiye kadar sabrını kaybetmediğine şaşıyordu. "Bunun için endişelenmene gerek yok. şimdiye bu flört oyununu bitirmeni istiyorum. Eğlenmedim. Aslına bakarsan giderek sinirleniyorum."

Amy kaşlarını çattı. "Kurallara uymayan sensin Warren. Seni bu kadar sinirlendiriyorsam neden hâlâ gitmedin?"

Lanet olsun ki bu sorunun cevabını Warren da bilmiyordu. Fakat başka bir şey söyleyemeden önce Amy ona doğru bir adım attı. O kadar yakınlaşmışlardı ki Warren tepki veremez hale gelmişti.

“Beni yeniden öpmek istiyorsun,” diye doğru bir tahminde bulundu Amy, “ama öpmeyeceksin. Öpücüğü ben başlatsam olur mu?”

Warren derin bir nefes aldı. Yine yapıyordu. Onu ‘beni al’ diye yalvaran gözleri ve tahrik edici sözleriyle baştan çıkarıyordu. Onu istiyordu, Tanrım, onu istiyordu. Warren daha önce hiç bu kadar güçlü bir şey hissetmemişti. Onun için bile... Marianne’i bir anlığına düşünmek buza dalmak gibiydi.

Amy, elini Warren’a uzatırken “Kes şunu!” dedi genç adam sıkılı dişlerinin arasından.

Bunu söylerken genç kızın bileğini yakaladı ve yapması gerekenden biraz daha sıkı tuttu. Amy’nin korktuğunu gördü fakat önemsemedi. Amy onun tutkusunu alevlendirmiş ve şimdi istediğini elde etmişti. Tek bir farkla, Amy’nin istediği tutku bu değildi.

“Bunu anlayan için ne yapmam lazım?” diye bağırdı Warren sert bir ses tonuyla. “İlgilenmiyorum.”

“Saçmalık,” dedi Amy ona meydan okuyarak. “İstediğin kadar öfkelenebilirsiniz ama en azından dürüst ol. Sen evlenmek istemiyorsun ama bunu zaten biliyorum ve bir şekilde bunu da aşacağız. Ama orada durup ilgini çekmediğimi söylemeye kalkışma. Hele de beni öyle öptükten sonra.”

“Bir şeyi kanıtlamaya çalışıyordum,” dedi Warren sinirle.

Amy hafifçe sırtıttı. “Ah, kesinlikle kanıtladın ve her saniyesinden zevk aldım. Sen de tabii, eğer kendine karşı dürüst olursan anlarsın.”

Warren bunu inkâr etmiyordu ama öfke onu ele geçirmişti. “Bunu neden yapıyorsun?”

“Neyi?”

“Şimdi bilmiyormuş numaraları yapma,” diye çıkıştı Warren. “Beni baştan çıkarmak için elinden gelen her şeyi yapıyorsun.”

Amy mutluluk dolu bir şekilde gülümsedi. “İşe yarıyor mu?”

Bilmiyormuş gibi bir de soruyordu. Belki de bilmiyordu. Öyleyse Warren’ın doğru cevabı vererek genç kızı daha da yüreklendirmesine gerek yoktu.

“Bana cevap ver,” diye homurdandı. “Geri çekilmeni söyledikten sonra neden hâlâ ısrarcı davranıyorsun?”

Amy cesaretini yitirmemişti. Yalnızca içini çekti ve konuşmaya başladı. “Bu da benim sabırsızlığım işte. Kaçınılmaz olan şeyler için beklemekten gerçekten nefret ediyorum ve sen ve ben...”

“Kaçınılmaz değiliz!”

“Ama öyleyiz,” diye ısrar etti Amy. “Ve bu olayı neden bu kadar uzattığımızı anlamıyorum. Sen bana âşık olacaksın. Biz evleneceğiz ve birlikte inanılmaz derecede mutlu olacağız. Bırak kendini Warren. Hayatına yeniden kahkaha ve neşe getirmeme izin ver.”

Warren'ı şok eden şey, genç kızın son derece ciddi vaatleriydi. Kendinden öylesine emindi ki bu hali onu daha da çekici yapıyordu. Warren kabul etmeliydi ki Amy iyiydi. O kadar iyiydi ki Warren bu oyunları daha önce kaç erkekle oynadığını merak ediyordu. Ne kadar baştan çıkarıcı olduğunu denediğini itiraf etmeden önce diğer erkekleri de mihraba götürüyor muydu? Yoksa onları doğruca yatağına mı alıyordu?

Warren sonunda genç kızla tartışarak ona cesaret verdiğini anladı. Bileklerini bıraktı, aslında yere doğru savurdu ve bunu son kez söylediğini umarak, "Yeter artık, kes şunu," dedi. "Zaten olmayan bir şeylere erişmeye çalışıyorsun ama şu günlerde kadınlardan istediğim tek bir şey var ve bunu yapmak o kadar da uzun sürmüyor."

"Bu kadar kötü olmak zorunda değilsin," dedi Amy üzgün bir ses tonuyla.

"Görünüşe göre zorundayım. Benden uzak dur Amy Malory. Seni bir kez daha uyarmayacağım."

On İkinci Bölüm

Warren gittikten sonra Amy'nin iyimserliği neredeyse yok olmuştu. Hâlbuki biraz ilerleme kaydettiğini sanıyordu. Sonunda ona ulaştığını görmüş, hissetmişti. Ama bütün yaptığı kendini kandırmaktı.

Bu kadar acele etmemesi gerekiyordu. Şimdi anlıyordu. Daha üstü kapalı hareket etmeli, her şeyi doğrudan söylemek yerine yavaşça onun ilgisini çekmeliydi. Ama ortada düşünmesi gereken kahrolası bir zaman faktörü vardı.

Kardeşlerden bir tanesi, Boyd diye düşündü Amy, Londra'da yalnızca bir, en fazla iki hafta kalacaklarını söylemişti. Konuya doğrudan girmezse bu kadar kısa sürede imkânsız nasıl başaracaktı? Yine de başka bir yol denemeliydi çünkü açık sözlülük Warren'ı öfkeliendirmişti ve Amy bu öfke duvarını aşamazsa hiçbir şey başaramayacaktı.

Warren'ın savunma duvarlarını tekrar yükselten şey, evlilik lafıydı. Warren'ın bekârlığa neden ve ne kadar bağlı

olduğunu bilen Amy için evlilikten bahsetmek çok aptalca bir davranıştı. Onu bu kadar duygusuz yapıp amacına ulaşmamı zorlaştıran o Amerikalı kadına lanet olsun, diye düşündü Amy. Ama bütün bunların yaşanması gerekiyordu, o kadın onunla oynamamış olsaydı, Warren şimdi onunla evli olacak ve Amy'nin de hiçbir sorunu olmayacaktı. Buna rağmen, bugün her şeyi mahveden şey, hem de geri dönülmez bir şekilde, evlilik lafıydı. Olan olmuştu bir kere. Warren, Amy'nin amacını öğrenmişti ve genç kızın, bu konudan kaçınmaktan ve Warren'ın fikrini değiştirmesini ummaktan başka yapabilecek bir şeyi kalmamıştı. Warren zaman içinde yumuşar ve doğa normal seyrinde ilerlerdi. Tabii Amy'nin harekete geçmek için iki hafta yerine altı ayı olsaydı.

İyimserliği gerçek anlamda can çekişiyordu. Warren kardeşleriyle birlikte eve erkenden döndüğünde de durum değişmemişti. Drew Amy'yle biraz flört etmişti ama büyük ihtimalle Drew gördüğü her kadınla flört ediyordu.

Diğer bir yandan Warren ise onu görmezden geliyordu. Onu selamlamamış, iki kelime dahi etmemişti.

Jeremy, 'düşmana' karşı Amy'nin yanındaydı ama buna gerek kalmamıştı. Anderson kardeşler, birilerinin sinirini zıplatacak kadar uzun kalmamışlardı.

Amy gitmek için neden bu kadar istekli davrandıklarını anlayabiliyor ve bu durumu görmezden gelebilmeyi diliyordu. Fakat evli kız kardeşleri, evli kuzeni ve genç yaşta evlenen diğer akrabaları bir ağzdan hem kendi erkeklerini, hem de genel anlamda bütün erkekleri çekiştiriyordu ve Amy onun yaşındaki bir kıza göre erkekler hakkında gereğinden fazla şey biliyordu. Anderson konusuna gelince, bu onların uzun bir deniz yolculuğundan sonra Londra'da geçirdikleri ikinci geceydi. Kız kardeşlerini ziyaret etmişlerdi. İşlerini halletmişlerdi. Hiçbiri evli değildi. Hepsi de

erkeksiydi ve bir kadının eşliğini istemeleri anlaşılır bir şeydi.

Bunu bilmek Amy'yi mahvediyor, öfkeliendiriyordu. Amy, her ne kadar doğru olmasa da şimdiden Warren'ı sahiplenmişti. Gündüz kur yaptığı adamın, geceyi başka bir kadının kollarında geçirecek olmasına dayanamıyordu.

Ona, eninde sonunda birlikte olacaklarını söylemişti ama kendine pek güvenmiyordu. Bir şeyler yapmalıydı. Etkili olmalıydı. Belki de bu gece yatağa tek girmesini ve Amy'yi düşünmesini sağlayabilirdi.

Ama ne yapabilirdi? Ve nasıl? Nereye gittiğini bile bilmiyordu.

Jeremy'nin evden çıktığını gören Amy, Warren'ı nerede bulabileceğini fark etti. Jeremy'yi durdurmak için peşinden koştu.

“Bir dakikan var mı Jeremy?”

“Sizin için leydim, her zaman, ama bu gece yalnızca bir dakikam var.”

“Bir yere gecikmiyorsun, değil mi?”

“Hayır, sadece gitmek için can atıyorum.” Sırıttı. “Her zaman can atıyorum.”

Amy de gülümseyerek karşılık verdi. Jeremy hiç şüphesiz ki babasının adımlarını takip ediyordu. Gerçi Amy, James Amca'nın hiçbir zaman Jeremy kadar çekici ve umursamaz olduğunu sanmıyordu. Jeremy bir kadını baştan çıkarırken neredeyse hiçbir konuda ciddi olmazken, James çok daha ciddi olmalıydı.

“Fazla vaktini almayacağım,” dedi Amy. “Ama gideceğin yere biraz geç gidebilir misin? Çok, çok kısa sürecek.”

Jeremy'nin giyimi, birkaçına Amy'nin de davet edilip gitmek istemediği onlarca partiden birine gideceğini söylüyordu. "Yalnızca Warren'ın nereye gittiğini öğrenmek istiyorum."

Amy bunu söylerken hafifçe eğilmişti. Jeremy'nin yüz ifadesi ise değişmişti. "Bunu neden söyleyecekmişim?"

Amy bu kadarını düşünmemişti. "George merak ediyor," aklına gelen tek şeydi. "Yarına kadar bekleyemeyecek bir mesajı varmış."

"Pekâlâ, ama bizzat gelmemi bekleme. Birini yollayacağım."

"Eminim bu işini görür."

Jeremy gittikten sonra Amy kendini son derece kötü hissediyordu. Ona veya herhangi birine yalan söyleme gibi bir alışkanlığı yoktu. Ara sıra gerçekleri saklar ama asla yalan söylemezdi.

Ama Jeremy, Warren'a mesaj göndermek isteyenin Georgina değil de Amy olduğunu bilse, onun nerede olduğunu asla söylemezdi. Önce bunu neden yapmak istediğini sorardı ve Amy'nin ona verebileceği güzel bir cevabı yoktu. Warren'ın otel odasına gönderilecek ve yarın sabaha kadar bekleyemeyecek bir şey gelmiyordu aklına.

Jeremy'ye, Warren'ı bu gece birkaç ahlaksızın yatağından uzak tutmak istediğini söyleseydi bir iş yarardı belki. Evet, kesinlikle işe yarardı ama bunun sonucunda Jeremy'den saatlerce öğüt işitir ve ailenin geri kalanı da hemen o akşam, Amy'nin, Georgina'nın sessiz kardeşini önemseydiğini öğrenirdi. Her şey daha kötü olabilirdi. Amy, en azından Warren Amerika'ya dönene kadar kendini uzun bir deniz yolculuğunda bulabilirdi.

Jeremy'nin haberi, beklediğinden de erken gelmişti. Bir saat geçmişti ve üzerinde The Hell and Hound yazılı bir kâğıt tutuyordu. Amy bu ismi hiç duymamış fakat adresi anımsamıştı. Şehrin pek de iyi bir bölgesinde değildi. Şimdi tek yapması gereken, etkili, dünyayı sarsacak, Warren'ı yanındaki sürtükten koparacak bir şeyler yazmaktı...

On Üçüncü Bölüm

“Burada ne yapıyorsun?”

Warren’ın bağırın sesini işiten Amy korkuyla yerinden zıpladı. Ona gerçeği söylemek dışında verebileceği bir cevabı olmasını diliyor ama aklına hiçbir şey gelmiyordu. Onu bu yerden çıkarmasına yetecek bir not yazmayı da başaramamıştı. Gerçekten denemişti, kendini zorlamış ama Warren mesajın ondan geldiğini görüp gerçek olmadığını anladığında, onu öldürmek isteyecek olmasının önüne geçecek bir bahane bulamamıştı.

Buraya tek başına gelmemesi gerektiğini biliyordu. Bu yaptığı Amy için bile biraz aşırı kaçıyordu ve sorumsuzca davranmıştı. Peki bütün bunları The Hell and Hound’un kapısından girmeden evvel neden düşünememişti?

Aptalca bir kıskançlık yüzünden buralara kadar gelmişti. Amy, ‘Benden uzak dur’ cümlesinden başka bir bağlılık sözü alıncaya kadar Warren’ın geceyi istediği kadar kadın-

la geçirmeye hakkı vardı. Evlendikten sonra Warren sadakatsiz olmaya karar verip buraya gelmiş olsa bile, Amy bu aptallığı yapmamalıydı. Zaten Warren da onun değildi. Henüz.

Fakat Amy gelmiş ve neredeyse geç kalmıştı. Warren'ı bulmak için duman altı olan odayı aramasına gerek yoktu. Warren köşedeki merdivenlerin başında duruyordu. Balıketli bir barmen kadın elinden çekiştirerek ona gülüyor ve muazzam keyif alacağına dair vaatlerde bulunuyordu.

Amy kendisini bile şaşırtacak kadar öfkelenmişti ve kendini fark eden ve Warren tam kadının odasına girecekken ona seslenen birkaç müşterinin bağırtılarını duymazdan gelerek hızla Warren'ın peşinden merdivenlere doğru koşmuştu. Bağırtılar Warren'ın dikkatini çekti ve kapının yüzüne kapanmasına sebep oldu. Amy'nin bağırtılarını duyan barmen kız öfkeli bir eşle karşı karşıya kalacağını düşünmüş olmalıydı.

Amy kızın düşündüklerine sevinebilirdi ve kısacık bir zaman diliminde yapacağı açıklamasını aşağıdaki bir oda dolusu sarhoşun arasında değil de yukarıdaki loş koridorda yapacağı için müteşekkirdi. Warren bir açıklama bekliyordu. Amy'yi orada görmenin yarattığı şoktan kurtulmuştu ve şimdi hem öfkeli hem de sabırsızdı.

“Cevap verecek misin yoksa ellerini sıkıp bekleyecek misin?”

Büyük karar anı gelip çatmıştı. Başladığı gibi mi devam edecekti yoksa daha etkili olan yolu mı seçecekti? Bu zamana kadar denediği hiçbir şey fayda etmemişti. O halde korkusuz olacaktı.

“Buraya ne için geldiysen, bana da o sebeple gelebilirsin.”

Söylemişti işte. Zamanı ve sözlerini geri alma şansı da yoktu. Warren genç kızın bu ani verilmiş kararına şaşır-mamıştı. Hatta dikkatli bakıldığında sarhoş olmadığı bile anlaşıyordu. Amy'ye yaklaştıkça öfke dolu yüzü alaycı bir hale büründü.

“Neden burada olduğumu biliyor musun? Evet, elbette biliyorsun seni sürtüük.”

Warren, Amy'nin üzerine aldığı leylak renkli pelerini başından geri itti ve genç kızın yine eflatun renkli elbisesi-ni ortaya çıkardı. Üzerindeki, bir erkeği baştan çıkarmaya çalışan bir kadının giyeceği türden bir elbise olmamasına rağmen, sade ve duru güzelliği sayesinde davetkâr görü-nüyordu. Kapüşon hafifçe arkaya düştüğünde gölgeler arasında kalan yüzü açığa çıkmıştı. Mavi gözleri mor sa-ten bir çerçevenin içindeki menekşelere benziyordu. Amy hatlarını biraz daha belli eden bir kıyafet giymiş olsaydı, Warren ona kızmayı sürdürebileceğini sanmıyordu.

“O sürtüğün yerini almak istiyorsun yani, öyle mi? Ah ama önce nişanlanmamız koşuluyla.” Parmaklarıyla hafif-çe yanağına dokundu. Bu okşayıştta pişmanlık vardı. “Ni-şanlanmak yerine para isteyen sürtüğü tercih ederim, te-şekkürler. Fiyatınız çok yüksek Leydi Amy.”

“Koşul falan yok,” diye fısıldadı Amy. “Kendimi açıkladı-ğima göre...”

“Öyle bir şey yapmadın.”

“Elbette yaptım.” Amy, Warren'ın bu ani itirazına şaşır-mıştı. “Sana söyledim, sana seni istediğimi söyledim.”

“Ne istediğini söyledin. Ağzından çıkanlar burada olanı söylemiyor,” dedi ve Amy'nin yumuşak göğüslerine do-kunmak zorunda kalmasına rağmen ellerini genç kızın kalbinin üzerine götürdü. İkisi de Warren'ın ne yaptığını biliyordu. “Beni sevdiğini mi söylüyorsun?”

“Bilmiyorum.”

Bu Warren’ın kendisiyle evlenmek istediğini söyleyip onu rahat bırakmayan bir kızıdan bekleyeceği türden bir cevap değildi. “Bilmiyor musun?”

Amy düşünmeden cevap verdi. “Bunu anlamak için biraz daha zamanımız olsaydı keşke, ama yok. Burada uzun bir müddet kalmayacaksın Warren. Ama seni istediğimi biliyorum. Bundan hiç şüphe etmiyorum. Senin yanındayken hissettiklerimi daha önce hiç hissetmemiştim. Ve şimdi senin başka kadınlara gidiyor olman, bunu düşünmek beni hasta ediyor. Yine de seni sevip sevmediğimden emin değilim.”

Warren o gece fazla içmişti, ne Leydi Amy’yle ne de onun şüpheleri ve kendinden emin halleriyle baş edebilirdi. Ellerini kızın göğüslerinden çekti ve konuşmalarını sonlandıran bir şekilde, “Git buradan,” dedi.

Amy bakışlarını kaçırdı. “Gidemem. Arabayı geri yolladım.”

Warren bir anda öfkелendi. “Bunu neden yaptın?”

“Beni eve götüresin diye.”

“Beni sevip sevmediğin dışında her şeyi çözmüşsün. Ben-ce eve de kendi başına gidebilirsin.”

“Pekâlâ.”

Gitmek için arkasını döndü. Warren vakit kaybetmeden onu durdurdu. “Kahretsin, nereye gittiğini sanıyorsun sen?”

“Eve.”

“Nasıl?”

“Dedin ki...”

“Kes sesini Amy. Kes sesini de düşünmeme izin ver. Sürekli konuşmaya devam ettiğin sürece düşünemem.”

Amy neredeyse hiç konuşmamıştı ama aralarındaki sessizlik uzamış, Warren’ın kaş çatışı genişlemiş ve Amy kendini huzursuz hissetmeye başlamıştı. “Kardeşlerinden birisi beni eve götürebilir.”

“Burada değiller.”

Amy bunu düşünmediği için, önerisini yaparken kendini rahat hissediyordu. Aşağıdaki odaya kısaca bakmış ve Warren’ı merdivenlerde görünce başka yere bakamaz olmuştu. O kısacık bakış sırasında da Anderson kardeşlerden hiçbirini görememişti. Yanılıyor olabilir. Aslında Warren kadar onun kardeşleriyle de baş etmesi gerektiğini düşünmüştü.

Clinton ve Thomas’ın böyle bir yere gelmeyeceğini bilmesi gerekirdi. Onlar başlarına bela olmayacak bir yere gitmeyi tercih ederdi. İçlerinden yalnızca Warren gideceği yeri önemsemez, üstüne üstlük hevesli bir kadın kadar kavga etmeyi de isterdi. Georgina, kardeşinin sinirliyen kavga etmek istediğini söylemişti ve Warren bu kavganın kiminle olduğunu önemsemezdi.

Şu an tam anlamıyla öfkeliydi. Amy’nin at arabasını yalnızca köşe başına gönderdiğini öğrenirse onu kesinlikle öldürürdü. Hayır, onu arabaya götürür, içeriye fırlatır ve o sürtük kadının yanına dönerdi.

Amy’nin söylediği kısmi yalan, bütün gece olmasa bile şu an için Warren’ı barmenden uzak tutuyordu. O bir kadın istiyordu öyle değil mi? Yoksa buraya gelmezdi. Lanet olsun, o kadın yerine kendisini seçmesi için ne yapabiliirdi?

“Kahretsin,” dedi Warren sonunda. Amy’yle ne yapacağına karar vermişti. Genç kızın kolunu tuttu ve onu aşağıya sürüklemeye başladı.

“Beni nereye götürüyorsun?” Geldikleri yönden gitmiyorlardı ve bu yüzden Warren eve gideceklerini söylediğinde içinde bir umut doğmuştu.

Depoya açılan bir arka kapı vardı ve oradan sokağa çıkabilirlerdi. En azından Warren’ın orada kendisini bekleyen bir arabası yoktu. Sokak bomboştu. Amy bir at arabası olduğunu itiraf etmeyi düşündü ama bu, Warren’la geçireceği zamanın çok daha kısalması demekti ve bu gece onunla ne kadar uzun kalırsa...

“Beni otele götürmek istemez misin?”

“Hayır,” diye çıkıştı Warren.

Amy’yi hâlâ çekiştiriyor, sokağa götürüyordu. Adımları telaşlıydı. Amy’nin ona yetişebilmek için koşması gerekiyordu. Amy, eğer Warren at arabasının beklediği köşeye dönerse ne yapacağını bilmiyordu. Özellikle de sürücü Amy’yi beklediğini söyleyecek olursa işi bitmişti. Adamın beklediğinden emindi çünkü ona dolu bir cüzdan vaat etmişti.

Ama Warren Amy’yi rahatlatacak şekilde diğer tarafa döndü ve görünürlerde tek bir at arabası dahi yoktu. Warren bu hızla yürümeye devam ederse çok yakında bir tane bulacaktı.

Amy başka bir şey önerdi. “Biraz yavaşlayabilir misin Warren?”

Cevap olarak yalnızca, “Hayır,” duyuldu.

“Eğer yavaşlamazsan ayak bileğim burkulacak. O zaman

beni taşımak zorunda kalacaksın.”

Warren’ın adımları anında yavaşladı. Kahrolası adam. Muhtemelen Amy’nin kolunu tutmak bile için için onu öldürüyordu. Onu taşımak mı? Tanrı korusun!

Warren hâlâ önden gitmesine rağmen Amy koşmak yerine artık yürüyebiliyordu. Warren’ın adımları normale dönmüştü. Başka bir şey düşünüyor olmalıydı. Aniden konuşmaya başladı. “Amcan sık sık tavernalara gittiğini biliyor mu?”

“Hangi amcam?” diye sordu.

Warren kafasını çevirip Amy’ye baktı. “Şu sıralar evinde kaldığın amcan.”

“Sık sık tavernaya gitmem ki ben.”

“The Hell and Hound ne peki?”

“Korkunç bir isim?”

Warren duraksadı ve ona döndü. Amy bir an için Warren’ın kendisini boğacağını düşündü ama genç adam onu bıraktı ve canının ne kadar sıkıldığının göstergesi olarak ellerini saçlarının arasına soktu.

Amy itiraf etmeye karar vermişti. “İlk kıskançlık krizimi pek iyi idare edemedim. Alışınca daha iyi olacak.” Warren homurdanma ve küçümseme arası bir ses çıkardı ve kıkırdadı. Bu sesle Amy, adamı neşelendirdiği düşündü ve “Gülümsersen ölmezsin, biliyorsun. Kimseye söylemeyeceğime söz veririm,” dedi.

Warren kızın elini tuttu ve yeniden hızla yürümeye başladı. Amy bir kez daha arkada kalmıştı ve ona yetişmek için koşturuyordu. “Ayak bileğim?”

“Bu riski alıyorum,” diye cevap verdi Warren sert bir şekilde.

Buraya kadardı. Gelecekteki kocası umutsuz bir vakaydı. Espri anlayışından yoksundu. Romantik kelimesinin anlamını bile bilmiyordu. Hiç mantıklı biri değildi. Evet, Amy bir gün için onun somurtkanlığına fazlasıyla katlanmıştı. Belki onun şu an böyle olmasına sebep olmuştu ama kimi kandırıyordu ki? Bu adam her zaman böyleydi. Amy çabalamaktan vazgeçti ve kolunu onun tutuşundan kurtardı. Bir adım daha atmayacaktı. Warren arkasını döndü ve ellerini kalçalarına koydu.

“Şimdi ne oldu?” diye sordu.

“Hiçbir şey olmalı,” dedi Amy öfkeyle. “Tavernadaki sürtüğüne dön Warren, eve kendim gidebilirim, hem de tek parça halinde. Teşekkürler.”

“Eve tek parça gitmeyi mi planlamıştın?”

Adam iğneleyici konuşuyordu. Amy’nin son önerdiği şeye gönderme yaptığından kuşku yoktu. Buna rağmen Amy kızarmayacak, utanamayacak kadar çok sinirliydi. Yine de ona aynı şekilde karşılık verdi. “Aslına bakarsan ilk planıma göre bu gecedен sonra bir bakire olmayacaktım ama bana bu konuda hiç...”

“Kes şunu! Bir dakika bile bir bakire olduğuna inansam böyle tuhaf, uygunsuz davrandığın için elime bir sopa aldım. Seni Maloryler’in ahlaksız geleneginden kurtarmak için birinin bunu çoktan yapmış olması gerekirdi. Amy, çabuk buraya gel!”

Dalga mı geçiyordu? O kadar öfkeyle bağırdıktan, korkunç tehditten ve ailesine hakaret etikten sonra mı? Amy eteklerini topladı ve tavernaya, kendisini bekleyen at arabasına doğru daha hızlı koşmaya başladı. Warren Anderson’ın

canı cehenneme, diye düşündü. Onu dövecekti, öyle mi? Hem de yalnızca Amy onu istediği için? Onurlu bir amacı olmasına rağmen? Gözünü diktiği her adamı baştan çıkarmaya çalışıyormuş gibi? Kahretsin, bu adamın kalbini saran buz kütesini eritmek için daha başka ne yapabilirdi? Normal bir insan olmadığı için, ona normal davranamıyordu. Warren kadınlardan nefret ediyor, onlara güvenmiyor ve yanına yaklaşmalarına izin vermeden onları kullanıyordu.

Duygusuz, soğuk ve ahlaksızın tekiydi. Amy onu değiştirebileceğini düşündüğü için çıldırmış olmalıydı. Warren aksini düşünse de Amy bu konularda tecrübesiz biriydi. Warren onun bakire olmadığını düşünüyordu! Onu istememesine şaşmamak gerekirdi, hayır aslında tam tersi olmalıydı. Amy, Warren'ın inat etme sebebinin masumiyeti olduğunu düşünmüştü ama eğer adam onun bir bakire olmadığı kanaatindeyse onu geri çevirmesinin geçerli hiçbir sebebi olamazdı. Tabii gerçekten onu istemiyorsa.

Amy bu gerçeği fark ederek tökezledi. Arkasına baktı ve Warren'ın aralarındaki mesafeyi kapatmakta olduğunu gördü. Onu hiçbir zaman yakalayamayacaktı. Warren kadar büyük, heybetli ve sakar olmayan erkek kardeşlerinden kaçarak onca yıl alıştırma yapmıştı. Fakat tavernadan çıkan bir müdavimin kollarının arasına gireceğini hesaba katmamıştı.

Adamı neredeyse yere düşürüyordu. Adam refleks olarak kollarını Amy'ye doladı ama şans eseri ikisini de yere yuvarlamadan dengesini sağlamayı başardı. Genç kızı serbest bırakmadan kollarının arasında ne tuttuğunu fark etmişti.

“Bakın burada ne varmış,” dedi adam büyük bir beğeniyle. “Küçük bir...”

Cümlesini bitirme fırsatı bulamadı. Warren Amy'yi yakaladı ve onun omzunun üzerinden adamın suratına yum-

ruğunu geçirdi. Adam bu kez yere yuvarlanmıştı. Amy onunla düştüğü için tiz bir ses çıkardı çünkü adamın tutuşu düşmeye başlarken sıkışmıştı. Ardından ikisi de yere yuvarlandı. Amy kendini yerden kaldırmadan, adamın üzerinden kaldırılmıştı. Warren'ın belini sıkıca saran kolu, düşmenin yarattığı etkiden bile büyüktü. Onu nefessiz bırakmıştı.

Yerde yatan adam kafasını kaldırıp Warren'a baktı. "Bu da ne içindi böyle?"

"Leydi boşta değil."

"Söyleyebilirdin," diye homurdandı adam yanağına dokunurken.

"Söyledim, ama kendi yöntemlerimle," diye cevap verdi Warren. "Ve senin yerinde olsam, bir tane daha yumruk yemek istemiyorsam ayağa kalkmazdım."

Adam ayağa kalkmaya çalıştı ve Warren tıpkı söylediği gibi bir kere daha vurdu. Warren heybetli biriydi, diğer adam ise onun yanında sıska kalıyordu. Warren o an ciddi anlamda zararlı görünüyordu. Ona yapışık duran Amy bunu hissedebiliyordu ve adam ona karşılık vermeyi reddedince Warren'ın hayal kırıklığını da hissetmişti.

Warren öfkeyle yeniden yürümeye başladı. Amy'yi yere indirmedikleri için genç kız, adamın kendisini unuttuğunu düşünmeye başlamıştı. Orada olduğunu hatırlatmaya başladığında adamın arkalarından bağırıldığını duydular.

"Lanet olası Amerikalılar," dedi adam. Warren'ın aksanından nereli olduğunu tahmin etmişti. "Savaşın bittiğinden haberiniz yok mu sizin?" Ardından daha yüksek sesle, "Savaşta olsaydım hepinizi kırbaçlardım!" diye bağırdı. Warren hızla arkasını döndü. Diğer adam zorlukla ayağa kalktı ve koşmaya başladı. Amy nefes alabilse kahkahalar atacaktı.

Gelecekteki kocası bu gece hiç mutlu değildi. Daha önceki yöne doğru yürümeye başladı.

Karnı acıyan Amy, Warren'ın dikkatini çekmeye çalıştı. "Beni taşıyacaksan, döndürebilir misin? Böylece bu anın tadını çıkarabilirim."

Warren genç kızı yere bıraktı. Bu kahrolası adam onu yere atmıştı! Normalde Amy'nin Malory öfkesi bu noktada patlardı ama kafasını kaldırıp Warren'a baktığında onun da genç kızın yerde oturması karşısında şaşırdığını fark etti.

"Bunu hayır olarak kabul ediyorum?"

"Lanet olsun Amy, biraz ciddi olamaz mısın?"

"Gerçekten ağladığımı görmek istemiyorsan ciddi olmamı istemezsin. Bir daha düşündüm de, büyük ihtimalle ağlamamı istiyorsun," dedi Amy nefretle.

"Bu da ne demek?" diye sordu Warren Amy'yi ayağa kaldırıırken. Genç kızın ürktüğünü fark etti ve "Canını acıttım mı?" diye sordu.

"Bir sopayla vurmak istediğin kalçamı önemsiyormuş gibi davranma."

"Sana vurmazdım," diye homurdandı.

"Ne dedin?"

"Sana vurmazdım."

"Bunu, kadınların her yaşta dayak yiyebileceğini düşünen adam mı söylüyor?"

Warren kaşlarını çatı. "Kız kardeşimle çok muhabbet etmişsiniz."

“Senin hakkında bilmemi istemediğin şeyler bildiğimi söylemek istiyorsan evet, biliyorum. Gün gelecek buna memnun olacaksın çünkü bunu bildiğim için tamamen kayıp bir vaka olmadığını düşünüyorum. Aslında neredeyse öylesin ama kötü yanlarını telafi eden bir iki özelliğin de var.”

“Öyle mi? Bana bunların neler olduğunu da söyleyeceksin herhalde?”

“Hayır söylemeyeceğim.” Amy kendinden memnun bir şekilde sırtıyordu. “Beni etkileyen şeyin ne olduğunu bulmayı sana bırakıyorum.”

“Beni kayıp bir vaka olarak görmeni tercih ederim.”

“Evet, biliyorum,” diyerek içini çekti Amy. “Birkaç dakika önce şüphesiz ki buna inanırdım.”

“Sormaya korkuyorum ama fikrini ne değiştirdi?”

“Az önceki muhteşem kıskançlık gösterin,” dedi Amy kendini beğenmiş bir şekilde.

“Ah Tanrım,” diye inledi Warren. “O kıskançlık değildi.”

“Elbette kıskançlıktı. Söyleyeceğin ya da yapacağın hiçbir şey beni aksine ikna edemez. Neden bilmek ister misin?”

“Sormaya korkuyorum.”

Amy yine de cevap verdi. “Çünkü kendimi sana sundum. Kendine bile itiraf edemesen de ben seninim ve derinlerde bir yerde içgüdüsel olarak bunu kabul ettin.”

“Tamamen saçmalık,” diye homurdandı Warren. “Adama vurmak istedim sadece. Gemiden indiğimden beri birine vurmak istiyordum. Kardeşimin kocasıyla iyi geçinmem gerektiğini her hatırladığımda da birilerine vurmak istiyordum.”

Amy kakhaha attı. “James Amca bunu bilse çok sevinirdi ama sen bunu adama vurmak için bir bahane olarak kullanıyorsun çünkü adam kollarını bana dolamıştı.”

Warren ilgisiz davranmayı denedi. “Keyfin bilir.”

“Ah aynen öyle Warren. Bana güvenebilirsin. Bu arada,” dedi Amy daha baştan çıkarıcı bir ses tonuyla konuşmaya başlayarak, “bakire olmadığımı düşünüyorsun ya, bunu kanıtlamanın tek bir yolu var, sence de öyle değil mi?”

Amy’ye vazgeçtiği şeye ulaşma fırsatı veren şey ya ateşli ses tonu ya da sözlerindeki açık seçik davetti fakat Warren onun başını ellerinin arasına almıştı. Amy’nin istesin veya istemezsin bu öpücüğü kabul etmekten başka şansı yoktu. Ama Amy de istiyordu. Evet, kesinlikle istiyordu. Warren bunu, genç kızın vahşi ve doymak bilmez karşılığından hemen anlamıştı. Amy kollarını adamın boynuna dolamış ve onu kendine çekmişti. Dilleri, zamandan çalınmış birkaç saniye içinde ateşli bir şekilde birleşti. Öpüşmeleri şehvet, öfke ve tatlı bir arzuda birleşen deneyimsizlik girdabına dönüşmüştü.

Bu erotik girdapta ne zamanın ne de mekânın önemi vardı. Kırılgan bir öpüşmeydi; başladığı gibi hızla sona erdi. Warren, Amy’nin kalçalarını tutup onu sertliğine doğru kaldırdığında Amy’nin boğazından yükselen zevk iniltisi Warren’ı durdurdu. Büyü bozulmuştu.

Bir anda ayrılımlarına ve aralarına koydukları mesafeye rağmen ateşli çekimi hissedebiliyorlardı. Warren, Amy’ye arkasını döndü. Ona bakmak bile zorla toparladığı aklını yeniden başından alacak gibiydi. Amy, ellerini yumruk yapmış, titreyerek bekliyordu. Ona yalvarmak üzereydi, inanılmaz bir hayal kırıklığı yaşıyordu. Buna rağmen şu an Warren’ı zorlamaması gerektiğini biliyordu. O her tutku ve öfke anında değişik duygular tadan bir adamdı ve eğer Amy istediği şeye ulaşmaya kararlıysa, dikkatli davranma-

lıydı. Amy istediği şeyi alacaktı. Bundan hiç kuşkusu yoktu. Tek sorunu, sabırlı bir yapısının olmayışındı.

“Tanrı aşkına! Sana burada, yolun tam ortasında sahip olmama izin verecektin, değil mi?”

Warren arkasını dönmemişti. Amy adamın ses tonunu görmezden geldi ve dürüstçe cevap verdi. “Görünen o ki, konu sen olunca hiçbir şeyden utanmıyorum.” Bu sözleri duyan Warren sırtını dikleştirdi. Amy ise onu kızdırmaya çalışırken kullandığı ses tonuna geçiş yaptı. “Şimdi beni oteline götürmezsin, değil mi?”

“Hayır!”

Amy aldığı keskin cevap yüzünden irkilmişti. “Peki ya başka bir otele götürür müsün?”

“Amy!”

“Şaka yapıyorum. Tanrı aşkına! Warren senin bu espri anlayışın konusunda bir şeyler yapmamız lazım.”

Warren hızla arkasına döndü ve “Espri anlayışımın canı cehenneme, burada kötü olan senin edepsiz davranışların ve inan bana düşündüğümü söylediğin şey az önce gayet iyi bir şekilde kanıtlandı. Bu denli iffetsiz davranıp hâlâ bir bakire olamazsın.”

“Neden olamazmışım? Gencim, zenginim ve mükemmel içgüdülere sahibim. Ve sebep ben değilim seni mankafa. Seni istememe sebep olan şey sensin.”

“Ağzından çıkacak tek bir kelimeyle...”

“Evet, evet tabii. Eline bir sopa alacaksın, biliyorum. Dikkat etmezsen senden vazgeçebilirim Warren.”

On Dördüncü Bölüm

Amy bunu neden yaptığını bilmiyordu. Belki de Warren Londra'yı çok iyi bilmediği ve kolayca kaybolacağı için yapmıştı. Ya da yürüdükçe daha da sinirlendiği ve sırtındaki yükten kurtulmasını sağlayacak bir at arabasına rastlamadığı için. Warren bu kadar sinirliiyken Amy bu gece başka bir yere gidemeyeceğini biliyordu. Bu yüzden beş blok ötede bu gece kullandığı at arabasının The Hell and Hound'un diğer tarafında olabileceğini itiraf etti.

Warren duyduğu şeye olumlu bir tepki vermedi. Kibarca söylemek gerekirse Amy'yi yalancılık ve hilekârlıkla suçladı. Amy ise bunları inkâr etmeye kalkışmadı. Adamın söyledikleri kısmen doğruyken nasıl inkâr edebilirdi. Warren ona pek fazla konuşma şansı tanımamıştı. Geri yürüdükleri bütün süre boyunca kendi kendine konuşup durmuştu.

Amy'nin tuttuğu ve hâlâ tavernanın köşesinde bekleyen arabaya ulaştıklarında Amy, Warren'ın kendisini arabaya tıkip basından atacağından emindi. Warren onu içeri tıkmıştı, evet. Ama o da arabaya binmiş ve sürücüye kızın adresini homurdanmıştı.

Araba yol alırken karşılıklı keskin bir sessizlik içinde oturuyorlardı. Warren kapı kapandıktan sonra tek kelime etmemiştir ve görünüşe göre konuşmaya niyeti yoktu. Amy onun bu atıp tutmalarına ve sinirli hallerine takılmıyordu. Kendisi de kıskırtıldığında böyle tepki veriyordu ama onun hınzır yapısı sessizliğe birkaç dakikadan fazla tahammül edemiyordu. Gerçeği söylemek gerekirse Warren Amy'yi sessizken, bağırırken olduğundan daha fazla geriyordu. En azından o bağırırken Amy adamın aklında ne olduğunu öğrenebiliyordu.

Amy kendini tutmayı bıraktı. Ne yazık ki aklında başka bir şey daha vardı bu yüzden sataşma çalışmaları Warren tarafından pek de öyle anlaşılmadı. "Geniş arabalar ne kadar da rahat, öyle değil mi? Yalnız kaldığımızda böyle sessiz kalacağımızdan şüphe ediyorum. En azından sen inadından vazgeçip beni otel odana götürene kadar."

"Kes sesini Amy."

"Bu güzel, yumuşak oturakların tadını çıkarmak istemediğine emin misin? Daha genç olan amcalarımın böyle bir fırsatı hayatta kaçırmayacaklarına eminim."

"Kes sesini Amy."

"Kuzenlerim de öyle. Derek ve Jeremy şimdiye kadar yanındaki kadının eteğini..."

"Amy!"

"Ama yaparlardı," dedi Amy. "Ve ne yaş ne de masumiyetle ilgili yaygara koparırlardı. Yavaş yavaş birer hergeleye dönüşüyorlar."

"Ben bir hergele değilim."

“Onu anladım maalesef. Eğer bir hergele olsaydın şu anda yalnız oturuyor olmazdım, değil mi? Bunun yerine senin kucağında oturuyor olurdum ve eteğim de muhtemelen yukarı sıyrılmış olurdu. Ya da ben fark etmeden ellerinle eteğimi yukarı kaldırıyor olurdu.”

Warren inledi ve eliyle gözlerini kapadı. Amy, Warren’a ulaşmayı bir kez daha başardığı için kendinden son derece mutlu bir şekilde gülümsedi. Ta ki Warren, “Bilgin bile sana ihanet ediyor,” diyene dek.

“Ah, ailemde genç yaşta evlenip benim hâlâ bekâr olduğumu unutan birçok kişi var. Kız kardeşin bile James amcayla ilgili müthiş şeyler anlattı. Amcamın, George’u güpegündüz güverteden kamerasına sürüklediğini biliyor muydun?”

“Bunu yapmış olamaz!”

“Yapmış,” diye bastırdı Amy, “ve bunu evlenmeden önce yapmış.”

“Duymak istemiyorum.”

Amy dilini şaklattı. “Giderek dar görüşlü biri gibi konuşmaya başladın Warren.”

“Sen de giderek bir liman fahişesi gibi konuşmaya başladın,” diye çıktı Warren.

“Eh, deniyorum,” dedi Amy tuhaf bir tavırla. “Bu gece öyle bir şey aramıyor muydun? Ben de buna göre davranıyorum hepsi bu.”

Warren cevap vermedi ama yine dik dik Amy’ye bakmaya başlamıştı. Amy bir an Warren’ın kendisine dokunacağını düşündü. Bunu intikam almak için yapacaksa, bununla başa çıkabilirdi. Yeniden birbirlerine dokunacaklardı ve ne

zaman birbirlerine dokunsalar ikisine de elektrik çarpmış gibi oluyordu. Warren aralarındaki mesafeyi kapatmak için hiçbir şey yapmamıştı. Bu adamın demir gibi sinirleri vardı. Kendine hâkim olmakta üstüne yoktu.

“Ne düşündüğünü biliyorum,” dedi Amy hüzünlü bir ses tonuyla. “Unut gitsin. İyi bir sopa bulmak için bütün ülkeyi gezmen gerekecek ve elini, bana zevk vermek için değil de başka bir sebeple bana sürececek olursam bağırarak herkesi ayağa kaldırırım. Elbette,” dedi derin derin düşünerek, “zevkten de bağırabilirim tabii. Daha önce öyle bir şey yaşamadığım için bilmiyorum. Bekleyip nasıl bir tepki vereceğimi göreceğiz.”

Warren oturduğu yerde doğruldu. Ellerini sıkıyordu. Amy o an yanağındaki yara izini fark etti. Sonunda Warren’ı kendisiyle sevişmeye mi yoksa onu boğmaya mı ikna edeceğini bilmek isterdi.

Warren’ı bu iki yönden birine fazlasıyla sürüklediğini biliyordu. Hangi yön olduğunu ise sormaya korkuyordu.

“Pekâlâ, sen kazandın,” dedi Amy hızlıca. “İstediğin sessizlikse, artık ağzımı bile açmayacağım.”

Bakışlarını ondan kaçırarak kafasını pencereye doğru çevirdi. Nefesini tutmuş, bunun Warren’ı memnun etmesini bekliyordu. Adam arkasına yaslanana kadar geçen dakikalar Amy için sinir bozucuydu. İçini çekti. Rahatlamak için çok erken olduğunun farkındaydı. Warren’ın çabuk alevlenen öfkesi büyük bir sorundu ve bir süre işleri Amy için zorlaştıracak ama elinde sonunda bitecekti.

Warren onu önemsemeye başladığında, Amy onun sinirli yapısı yüzünden endişelenmek zorunda kalmayacaktı. O vakte kadar adamın öfkesinden nasıl kaçacağını, onu nasıl kandıracağını ya da yalnızca onu nasıl görmezden geleceğini bilecek kadar Warren’ı tanıyor olacaktı. Warren ona

korkulacak hiçbir şey olmadığını ve ondan korkmaması gerektiğini söyleyecekti. Amy'nin kulakları ara sıra ağrısı da kalçası zarar görmeyecekti.

Amy ikisinin zaman içinde çok iyi anlaşacağına emindi. Bu sırada Amy de Warren'ı kızdırmak ve kızıştırmak arasındaki ince sınırını öğrenecekti. Şimdi onu yalnızca kızdırıyordu. Amy'ye göre geri çekilmek büyük bir yenilgiydi çünkü o Warren'ın, öfkesine yakalanmadan ayakucunda yürüyen kadınlardan biri olduğunu düşünmesini istemiyordu.

Georgina, kadınların Warren'dan korkmasına rağmen onu çekici bulduğunu söylemişti. Warren da hayatını çok uzun süredir bu şekilde devam ettiriyor ve bu sayede kalbini herkesten saklayıp korumayı başarıyordu. Amy onu farklı bir şekilde görmek istiyordu. Onun kalkanlarını aşmalıydı ama bunu Warren yanına yaklaşan her kadında olduğu gibi Amy'yi de korkutarak uzaklaştıracağını düşünürken yapamazdı.

Ayrıca sevişmeleri gerekiyordu. Amy'nin zamanı daraldığı için bu kaçınılmaz bir durumdu.

Amy, Warren'ın kendisini istemesini sağlayınca işlerin çözüleceğini sanmış fakat yanılmıştı. Warren çok güçlü bir iradeye sahipti. Hayır, sevişmek, Warren'a farkı gösterecek kadar yaklaşmanın tek yoluydu. Ona bu sayede bir başka Marianne olmadığını, onu asla incitmeyeceğini, ona güvenebileceğini ve onu mutlu edebileceğini göstermenin tek yolu buydu. Warren sekiz yıldır sefil bir haldeydi ve kendini bundan hoşlandığına ikna etmişti.

Amy ise tam tersini kanıtlamaya kararlıydı. Warren'ın hayatını aşk ve kahkaha ile dolduracaktı.

Yoldaki bir çukur ya da yolu kapatan başka bir şeyler at arabasını aniden zıplatmış ve Amy'yi derin düşüncelelerinden uyandırmıştı. Amy sonunda pencereden gördüğü manzaranın farkına varabilmişti. Kaşlarını çattı. Ardından kendisi için değil kendisine eşlik eden adamın durumdan hiç hoşlanmayacağını düşünerek korktu. Ne yazık ki kötü haberi vermesi gerekiyordu.

Olacakları engellemesinin bir yolu yoktu. Warren'ın hazırlıklı olması ve gerçekten korkmalarını gerektirecek hiçbir şey olmadığını bilmesi gerekiyordu.

"Ah Warren? Bence bu araba söylediğin yöne doğru gitmiyor."

Warren pencereden dışarı baktı ama Londra'ya yabancı olduğundan gördüğü şeye bir anlam veremedi. "Neredeyiz?"

"Yanılmıyorsam yolda gördüğümüz ağaçlar bizim muhteşem ağaçlarımız değil. Bu yol Londra'nın dışında ve Berkeley Meydanı'na buradan gidilmiyor."

Warren konuştuğunda ses tonu inanılmaz derecede sakin-di. "Sürücü beni yanlış anlamış olabilir mi?"

"Sanmıyorum."

Warren gözlerini kısarak Amy'ye baktı. "Bu da senin fikrin olamaz değil mi? Bu gece şehrin dışında rahat ve gözlerden uzak bir şeyler planlamış olabilir misin?"

Amy adama bakarak sıırttı. Kendini tutamamıştı. "Affedersin ama otel odandaki yataktan başka bir şeyin hayalini kurmuyordum."

"O halde bu da ne demek oluyor?"

"Tahminimce soyulmak üzereyiz."

“Saçmalık. Bulunduğumuz yerde de hırsızlık oluyordu. Bizi şehrin dışına çıkarmalarına gerek yoktu.”

“Doğru ama bu tip soygunlar da çok yaygın. Bu sayede hırsız hem atı, hem yolcu vagonunu hem de paralarımızı çalabiliyor. Ama kiralık at arabaları genelde hedef olmaz çünkü onlardaki atlar ve ekipman çok güçlü değildir. Sonuç olarak çok fazla para kazandırmaz ama bu araba bir köşede duruyordu. Hırsız sürücüyü anlaşıp ve ona bir miktar para vereceğine söz vermiş olabilir.”

“Yani buradaki adamın senin sürücün olmadığını mı söylüyorsun?” diye sordu Warren.

“Sanmıyorum. Biri onu etkisiz hale getirmiş olmalı. Sonra onun boyutlarında biri de kimliğini gizlemek için ceketini giymiştir. Ve bunu söylemekten nefret ediyorum ama bence hırsız yalnız değil. Ona yardım eden başka hırsızlar da olmalı. Bu tipler yalnız çalışmaz. En az iki üç kişi olurlar. Diğerleri ya görmeyelim diye ya arabanın çatısında ya da önceden ayarlanmış ıssız bir yerde bekliyordur. Umarım adamı öldürmek yerine yalnızca bayıltmışlardır.”

Warren bu kez kaşlarını çatmaya başlamıştı. “Yerinde ol- sam kendim için endişelenirdim.”

“Aslında tehlikede olduğumuzu düşünmüyorum. Sizin hırsızlarınız nasıl bilmiyorum ama buradaki hırsızlar ellerinden geldikçe insanları öldürmemeye çalışıyor. Sokaklardaki protestolar onlar için fazlasıyla kötü oluyor. Hatta bir keresinde protestolara son vermek için içlerinden bir kişiyi astılar.”

“Amy, sence bu anlattıklarına neden inanamıyorum?”

“Hırsızlarımızın ne kadar akıllı olduğunu fark etmedin diye mi?” diye sordu Amy.

Warren'ın ters bakışları kızın esprisinden hoşlanmadığını söylüyordu. "Şahsen sürücünün adresi doğru duymadığını düşünmeyi tercih ederim. Bunu hemen halledebiliriz."

Durumu halletmek için bir şeyler yapması gerekiyordu. Sürücünün dikkatini çekmek için arabanın çatısını yumrukladı ve ardından adama durmasını söylemek üzere kapıyı açtı. Sürücü durmak yerine birden hızlandı ve Warren'ı oturduğu yere yapıştırdı. Kapı kapanmıştı.

"Eh, bu kesinlikle kuşkularımızı doğruluyor," dedi Amy bıyık altından gülererek.

"Kahretsin, sen burada olmasan dışarı atlardım," diye cevap verdi Warren.

"Tabii, boynunu kırmaktan seni kurtardığım için beni suçlayabilirsin."

"Burada olmama sebep olduğun için zaten suçlusun."

"Bu hırsızlarla tek başıma kalmamı mı tercih ederdin?" diye sordu Amy kaşlarını kaldırarak.

"Evde kalmış olmanı tercih ederdim. Böylece ikimiz de şu an bu arabanın içinde olmazdık."

Amy buna söyleyecek iyi bir şeyi olmasını dilerdi ama yoktu. Warren'ın düşüncelerini dağıtmaya çalıştı.

"Yanında çok para taşımıyorsun, değil mi?"

"Öyle bir yere giderken mi? Aptal değilim."

"O halde sızlanmayı bırak," dedi Amy. "Durum çok basit. Parayı verirsin ve sana zarar vermezler."

"Ben işleri böyle halletmiyorum küçük kız."

Bunu duyan Amy ilk kez korktuğunu hissetti. “Warren lütfen, biriyle kavga etmek istediğini biliyorum ama lütfen bu adamlarla olmasın. Silahları vardır.”

“Benim de var.”

Amy gözlerini kırpıştırdı. “Öyle mi?”

Warren pantolon paçalarını kaldırdı ve bir ayakkabısının içinden silahını diğerinden ise keskin bir bıçak çıkardı.

Amy’nin korkusu hızla paniğe dönüşmüştü.

“Koy onları yerine!”

“Hayatta olmaz,” diye cevap verdi Warren.

“Amerikalılar!” dedi Amy. Şu an o insanlar hakkında pek de iyi şeyler düşünmüyordu. “Sen kahramancılık oynarken ateş hattında kalmaktan korkmuyorum ama yaralanırsan öcünü almak gibi aptalca bir şey yapabilirim ve bu gece ölmek umurumda bile değil. Teşekkür ederim.”

“Sen arabada kalacaksın.”

“Hayır.”

“Evet kalacaksın.”

“İnan bana kalmayacağım. Yanında kalacağım. Böylece sana sıkılan her kurşun bana da gelebilir. İstedğin bu mu Warren Anderson?”

“Kahretsin! Neden sen de diğer normal kadınlar gibi saklanmaya çalışmıyorsun? Histeri krizine girmeni bile doğal karşılayabilirim!”

“Saçmalık,” diye homurdandı Amy. “Erkekler histerik kadınlardan nefret eder ve Malory ailesinde hiç kimse histeri krizine girmez.”

Warren cevap veremedi araba durdu. Bu o kadar hızlı olmuştu ki Warren neredeyse dengesini kaybediyordu. Elindeki silahı düşürdü. Amy yerdeki silahı almak için eğildi ama Warren ondan daha hızlıydı.

“Peki sorabilir miyim? Bu silahla ne yapacaksın?” dedi Warren.

“Camdan dışarı fırlatacağım.” Warren’ın çıkardığı ses ne düşündüğünü anlatıyordu. “Bak, elindekileri yerine koyarsan istediğin her şeyi yapacağım.”

Amy daha sonra verdiği bu sözden kurtulmanın bir yolunu bulmalıydı çünkü Warren’ın onu bir daha asla görmemeyi isteyeceğini biliyordu. Warren bir süre düşündü. Vakitleri daralmıştı.

“Her şeyi mi?” diye sordu Warren.

Amy kafasını salladı ve “Evet,” dedi.

“Pekâlâ.” Warren bıçağı ayakkabısına geri koydu ve silahı da ceketin altında kalıp gizleneceği şekilde pantolonunu arkasına ilaştirdi. Bu sayede ihtiyacı olduğunda silahı alabilecekti. “Kapüşonunu kapa,” dedi Warren ters ters. Vardıkları anlaşmadan pek hoşnut değildi. “Güzelliğini dünyaya duyurmaya gerek yok.”

Warren’ın üstü kapalı iltifatı başka zaman olsa Amy’yi heyecanlandırırdı ama şimdi adamın söylediği gibi kapüşonunu kafasına geçirdi. Kapı aniden açıldı ve Warren’inkinden daha uzun ve eski bir silah onlara doğrultuldu.

“Dışarı!” diye bağırdı yüzü bir eşarpla örtülü olan hırsız. Silahı çok daha fazla şey söylüyor, onlara acele etmeleri gerektiğini hatırlatıyordu.

Arabadan önce Warren indi. Acelesi yokmuş gibi davranıyordu. Abartılmış bir yavaşlıkla hareket ediyordu. Hır-

sızların Amerikalı yönünü dışarı çıkarması için bir sebep vermesini bekliyor gibiydi ama hırsızların böyle bir şey yapmaya niyeti yoktu. Bir kez bile hızlanmasını söylememiş, bu yönde bir hareket yapmamışlardı. Warren'ın Amy'yi arabadan indirmekten başka yapabileceği bir şey kalmamıştı. Aslında yapabilecek birçok şeyi vardı. Şu an yalnızca Amy'nin isteğini yerine getiriyordu. Amy bunun için ona minnettardı, özellikle de etraflarında dört tane hırsız varken.

İkisi arabada bekliyordu. İçlerinden hiçbiri heybetli değildi ve Warren'ın uzun boyu onları korkutmuştu. Yine de silahlarını savuruyorlardı.

“Korkmana gerek yok adamım, parayı ver ve kadınınla buradan git.”

“Ya vermezsem?” diye sordu Warren cesurca.

Amy sessiz bir şekilde inledi. Bir an sessizlik yaşandı ve ardından daha önce konuşan adam cevap verdi. “Hımm, o halde hepimiz ne olacağını biliyoruz, öyle değil mi?”

Diğerleri kıkırdamaya başladılar. Amy bu seslerden hiç hoşlanmamıştı. Warren'a söylediği şeyler tamamen yalan olabilirdi. Hırsızlar arasında kendi kurallarına uymayan kötüler her zaman vardı.

Amy bileğinden çıkardığı cüzdanım yere attı ve içlerinden bir tanesi hızla yere eğilerek cüzdanı eline aldı. Ağırılığın hoşnut olmuştu. Amy adamın neredeyse gülümseyeceğini düşündü.

“Söz dinliyorsunuz hanımefendi,” dedi hırsız.

“Sözü bile olmaz,” diye cevap verdi Amy.

“Kahretsin,” diye homurdandı Warren. Amy'nin böyle bir

durumda bile takındığı tavırdan hiç hoşlanmamıştı.

Amy onun davranışlarından daha büyük bir rahatsızlık duyuyordu ve dirseğini adamın karnına geçirdi. Amy'ye kısa bir bakış atan Warren elini cebine soktu ve üzerindeki parayı çıkararak doğruca adamaların üzerine attı.

Amy ona bir kez daha vurmak istiyordu ama Warren susacak gibi değildi. "Görünüşe göre sizin gibi adilere hazırlıklıyım. Benden başka bir şey alamayacaksınız."

Warren sonunda onları sinirlendirmeyi başarmıştı. En azından liderlerini. "İstersem üzerindeki kıyafetleri bile alırım!" diye uyardı.

Diğer hırsız Amy'ye dönerek, "Sizin gibi güzel bir hanımefendi bunun gibi bir Amerikalıyla ne yapıyor?" diye sordu.

"Cinayet planları yapıyorum," diye cevap verdi Amy. Hırsızları kahkahaya boğmuştu. "Şimdi izin verirseniz baylar kaldığım yerden devam etmek istiyorum."

Gitmek için izin verilmesini beklememişti. Durumu geçiştirmek için Warren'ı elini tuttu ve onu geldikleri yöne doğru çekti.

Hırsızların lideri arkalarından seslenmeden Amy yapması gereken tek şeyin bu olduğunu düşünüyordu.

"Bana verecek birkaç peniniz daha olmadığına emin misiniz hanımefendi?"

Amy kaskatı kesildi ama bu Warren'dan yayılan vahşetle kıyaslandığında önemsiz kalıyordu. Hiçbir şey yapmamak onu öfkeli yapmıştı. Kendine doğrultulmuş dört silaha rağmen geri çekilmek onun doğasına aykırıydı.

Amy'nin yapısı daha barışçıldı ve Warren bir şeyler yap-

madan evvel cevap verdi. “Hayır bir şeyim yok. Haverstonlu Malory Ailesi’yle başınız derde girsin istemiyorsanız elinizdekiyle yetinmelisiniz.”

Haverstonlu Malory Ailesi’ni duymamış olabilirlerdi ama Malory ismi bile Londra’nın en ücra köşelerinde bile bilinirdi. Anthony Malory fahişelerle takıldığı, kumar oynadığı ve şafak vaktinde yaptığı düellolarla bu ismi herkesin öğrenmesini sağlamıştı.

Hırsızlar tek kelime bile etmediklerine göre Amy doğru tahmin etmiş olmalıydı. Yine de Warren’ı çekiştirmeye devam ediyordu. Hırsızlar gidene kadar rahat nefes alamayacaktı.

Warren ağzını açtığı anda adamlar çok uzaklara gitmişlerdi. “Kolumu çekiştirmeyi bırakabilirsin küçük kız. Geri dönmeyeceğim.”

“Sonunda ağzından mantıklı bir şey çıktı,” diye mırıldandı Amy kendi kendine.

“Ne dedin?”

“Hiçbir şey.”

Amy Warren’ın kolunu bıraktı ve şehre ulaşmak için neredeyse koşuşturarak onun önünde yürümeye başladı.

Tahminlerine göre şehrin eteklerine varmak için birkaç kilometre yürümeleri gerekiyordu. Eve gittiğinde... Bunu düşünmek istemiyordu. Dışarıda bu kadar uzun kalacağını tahmin etmemişti. Artie’ye dinleneceğini ve rahatsız edilmek istemediğini söylemişti. Yine de eve gizlice girmesi gerekiyordu. Zaman geçtikçe ev daha da sessizleşecek, Amy’nin çıkaracağı sesler daha kolay duyulacaktı.

“Sonunda susmanın sebebi etrafımızda bir sürü sopa olması değil, öyle değil mi?”

Warren bunu söylediğinde bir kilometre daha yürümüşlerdi. Amy’nin hemen arkasında yol alıyordu. Amy ise bunun geciken bir espri anlayışı olmasını umdu ama bundan kuşku duyuyordu.

“Yeni kesilmiş bir odun güzel olmaz,” diye bilgilendirdi Warren’ı. Konuşurken arkasına dönmemişti. “Yalnızca zamanla olacak...”

“Yeni kesilmiş bir odun da iş görecektir. Hiç şüphen olmasın.”

Amy hızla arkasını döndü. “Unut şunu Warren. Bunu hak edecek hiçbir şey yapmadım.”

“Yapmadın mı? Sen olmasaydın bedenim hâlâ... ihtiyaç içinde olmazdı. Soyulmazdım. Bu sefil yolda yürüyor olmazdım.”

“Bu müthiş bir egzersiz, ayrıca yanında o kadar para taşıımıyordun ve bu kadar inatçı olmasan diğer sorununla ilgili ne yapabileceğini de biliyorsun.”

“Bu kadar yeter.”

Warren doğruca yol kenarına ve sözünü ettiği odunlarla dolu çalılıkların yanına gitti. Amy Warren’ın eline sopa almasını beklemeden son sürat koşmaya başladı.

On Beşinci Bölüm

İnce bulutların arasından sızan ay ışığı yolu yeterince aydınlatıyor, çukurları ve at arabaları yüzünden yolda açılan oyukları fark etmelerini sağlıyordu. Yol kuruydu. Üç gündür yağmur yağmamıştı. Çamurda kayıp düşmekten korkmalarına gerek yoktu.

Amy'nin endişelendiği tek şey, sinirini ondan fiziksel şekillerde çıkarmaya çalışan deli bir adam tarafından kısıvrak yakalanmış olmasıydı. Warren, Amy'nin istediği değil başka fiziksel şeyler yapmak istiyordu. Amy buna izin veremezdi.

Warren da yaptığına pişman olurdu. Gerçi Amy, ondan çok daha fazla pişmanlık duyacağını düşünüyordu, en azından kalçası büyük bir pişmanlık yaşayacaktı.

Her şeye rağmen bu yarışı kazanmaya kararlıydı. Burada daha önce olduğu gibi yoluna çıkacak kimse de yoktu. Warren geçen zaman içinde alkolün yarattığı etkilerden

kurtulmuş ve Amy'nin peşinden giderken hiç de sakarca davranmamıştı. Saniyeler içinde elini genç kızın pelerinin içine soktu ve onu döndürerek durmasını sağladı.

Amy dönerken dengesini kaybetti ve Warren'ın da dengesini kaybetmesine sebep oldu. Yere düştü ve Warren da onun üzerine serilince bir anda nefesi kesildi. Her kemiği kırılmadıysa bile en azından birkaç tanesinin kırıldığına emindi. Öyle canı acıyordu ki.

Warren üzerinden kalkmamıştı. Kendini hafifçe yerden kaldırmış fakat daha sonra Amy'nin kocaman gözlerle kendine baktığını görmüştü. Dudakları aralıktı ve titriyordu. Warren inleyerek başını ona doğru eğdi.

Warren'ın, Amy'nin dudaklarına değen dudakları, genç kıza bütün rahatsızlığını unutturmuştu. Eteği, Warren'ın bacaklarının arasına girmesi için yeteri kadar geniş değildi. Yukarı sıyrılması gerekiyordu ama yerli yerindeydi. Yine de Warren bir bacağına sokmuştu. Amy bununla birlikte kollarını onun boynuna doladı ve adamı tamamen üzerine çekti.

Ah Tanrım, Warren'ın ağırlığı, Amy'nin kendisini müt-hiş hissetmesini sağlıyordu. Bu, ona yaklaşmayı deneyip başarısız olduğu diğer öpücüklerden çok farklıydı. Artık aralarında hiç mesafe yoktu ve birbirlerinin kollarında eriyorlardı. Yetmiyordu. Amy daha fazlasını istiyordu.

Warren'ın elleri Amy'nin üzerindeydi. Bir eliyle onun başını tutuyor diğer eliyle bedenini keşfediyordu. Elllerinde bir sopa yoktu ve şu an bu düşünce Amy'ye çok uzaktı. Warren elini genç kızın göğsüne götürdüğünde öpüşmeleri derinleşmişti.

Bu da diğer öpücükler gibi değildi. Warren ona dokunuyordu. Göğüslerini ovalıyor, sıkıyor ve çekiştiriyordu. Amy'nin göğsü şişmişti ve göğüs uçları canlanmış, dik-

leşmişti. Amy'nin o an hissettiği şeyler ise... Bu adamla sevişmenin muhteşem olacağını biliyordu ama bir şeyi bilmek onu deneyimlemek anlamına gelmezdi. Bunun yalnızca bir başlangıç olduğunu bilmek Amy'yi beklenti içinde titretiyordu.

Amy'nin aksine neler olacağını bilen Warren'ın böyle bir şeye karşı gelmesi, direnmesi akıl alacak iş değildi. Warren şu an karşı koymuyordu.

Kendini ateşli bir tutkuya bırakmıştı ve Amy oradaydı. Warren yuvarlandı ve Amy'yi üzerine çıkararak onun kalçalarına sarıldı. Hareketlerini kontrol etmek için iki elini de kalçalarına koymuştu. Warren genç kızı sertliğine doğru bastırdı ve ardından yavaş devinimlerle onu hareket ettirmeye başladı. Amy'nin yazlık elbisesi onlar için engel değildi.

Warren'ın hareketleri Amy'yi çığına çeviriyordu. Parmaklarını onun altın sarısı saçlarının arasına sokmuştu. Warren onu üzerinde hareket ettirirken Amy adamın çenesini, boynunu öpüyor; kulak memesini dişliyordu. Warren'ın hareketleri Amy'nin var olduğunu bile bilmediği bir noktayı alevlendirmişti.

Bir yolun orta yerindeydiler. Birisi gelse ve onu duymazlarsa yakalanabilirlerdi. Warren genç kızı tüketirken bu olası bir durumdu. Amy bunu umursamıyordu, Warren'da olmayan ve cebinde duran iki peniyi vermeye razıydı.

Bu esnada bir at arabası geldi ve ikisi de hiçbir şey duymadı. Yanlarından geçerken bile fark etmemişlerdi. Şans eseri sürücü yoldaki engeli fark etmiş ve durmuştu. Arabanın içindeki tanınmış modacı neler olduğunu görmek için kafasını dışarı çıkardı. Sürücü bağırıp Amy ve Warren'ın dikkatini çekmişti ve içerdeki kadın bu açıdan ikisinin neler yaptığını göremiyordu.

“Ne oldu John? Eğer sorunun şu eşkıyalar olduğunu sy-
lersen yarın sabah ilk iş seni kapının önüne koyarım.”

Åřıkları görüp neşelenen John’un bu sözler üzerine neşesi
kaçtı. Onu düşündüren leydinin tehdidi değildi. Bu kadın
her hafta onu kovmakla tehdit ediyordu. Onu esas düşün-
dren şey kadının eşkıyalardan bahsetmesiydi. Belki bu da
onları durdurmak için kurulmuş bir tuzaktı.

Sürücü dikkatli bir şekilde bağırdı. “Sorunun ne olduğu-
nu bilmiyorum Leydi Beecham.”

Amy bu ismi hatırlayarak inledi. Abigail Beecham zengin
bir dul ve bir kontesti. Bu kadın huysuz, aksi ihtiyaın te-
kiydi ve son günlerde tek yaptığı şey, magazin sayfalarını
dolduracak kadar dedikodu yapmaktı. Karşılarına ıkabi-
lecek en kötü insandı ve Amy’yi hatırlayacak olursa, Amy
Çin’e gitmek için çantasını toplamaya başlamalıydı. Çalı-
lara yöneltmeli ve saklanmalıydı. Warren sürücünün onları
arabaya alması için adamla konuştuğunda sesi oldukça ne-
şeli çıkıyordu çünkü Warren Abigail Beecham ve arabasını
bir kurtuluş yolu olarak görmüştü.

“Sakin ol dostum,” dedi Warren sürücüye. “Az önce so-
yulduk ve...”

“Neler oluyor? Neler oluyor?” diye seslendi Abigail. “Bu-
raya gelin de sizi görebileyim.”

Warren yürümeye koyulduğunda Amy fkeli bir hamleyle
kenara çekti. “Beni görürse kim olduğumu hemen anlar!
Bunun ne demek olduğunu bilmiyorsan sana ikimizin ai-
lesinde de bulunan zorla evlendirilme geleneğini hatırlat-
mak isterim.”

“Saçmalık,” diye homurdandı Warren. Riski göze alıyor-
du. “Kapüşonunu ıkarma yeter.”

Amy kuşku içinde kıvranıyordu. Görünüşe göre bu ahmak adam, bu yeni ve berbat olayın ciddiyetinin farkında değildi. Warren Amy'yi ileriye, Abigail Beecham'ın dikkatli incelemesini yapabileceği kadar ışığın içine sürükledi.

“Orada kimi saklıyorsun genç adam?” diye sordu Abigail.

Omzunun üzerinden bakan Warren, Amy'nin gerçekten de saklandığını fark etti. Genç kız tam arkasında duruyordu ve yüzü de saklıydı.

Cinsel gerginlik, sinir ve öç almak, Warren'ın öncelikler listesinde olduğu için açık sözlü bir şekilde, “metresim,” dedi.

“Ona güzel kıyafetlerle süslüyorsun,” dedi Abigail şüpheli bir ses tonuyla.

“Bir adam parasını istediği gibi harcayabilir,” dedi Warren pervasız bir sırıtışla.

Yaşlı kadın dilini şaklattı ama Warren'ın sert cevabını duymazdan geldi. “Galiba yolda kaldınız.”

“Evet,” diye cevap verdi Warren. “Paramızı ve arabamızı çaldılar.”

“Eşkıyalar mı?”

“Şehir eşkıyaları,” diye düzeltti Warren. “Londra'dan buraya kadar getirildik.”

“Bu bir skandal! O halde arabaya binin ve bana her şeyi anlatın.”

“Hayır, olmaz,” diye fısıldadı Amy arkadan. “Bu riske giremem.”

“Ne mırıldanıyor öyle?” diye sordu Abigail. Warren cevap

veremedi Amy onu uyardı. “Sana inanmadı. Beni tanıyıp tanımadığını öğrenmek için çıldırıyor ve zaten beni tanıyor.”

“Bunu hak ediyorsun.” Warren bunu söyledikten sonra arabanın kapısını açtı ve Amy’yi içeri soktu.

Amy, Warren’ın bunu yaptığına inanamıyordu. Hayır, bütün bunlar gerçek olamazdı. Bu düşünceleri kafasında kovdu ve aynı anda arabanın diğer tarafından dışarı çıktı.

Warren korkan kadına bakabilmek içi kısa bir süre duraksadı ve ardından Amy’nin yanına gitti. “Affedersiniz hanımefendi, yalnızca bir dakika sürecek.”

Amy öfkeliydi ve bu yüzden koşmak yerine yalnızca arabadan uzaklaşıyordu. Warren onu biraz ötede yakalamıştı. “Ne yaptığını sanıyorsun sen?”

“Ben mi?” diye bağırdı Amy öfkeyle. “Bence senin ne yaptığını konuşmalıyız çünkü tam olarak ne yaptığını biliyorum. Eline sopa alamadın ve sebep olduğum ufak rahatsızlık yüzünden beni bu şekilde cezalandırmaya kalktın ama başka bir şey bulmalısın.”

“O kadın bizi Londra’ya kadar götürmeyi teklif edecek kadar nazikken bütün yolu yürümeyeceğim.”

“O halde onunla gidersin. Tabii bensiz. Benim şöhretimi düşünmüyorsan kendininkini düşün. O kadın herkese şöhretimi lekelediğini anlatacak. Olacaklardan zarar görmeden sıyrılabilceğini sanıyorsan bir daha düşün. Seni böyle istemiyorum Warren. Bunu kendi isteğinle yap istiyorum. Bana evlenme teklifi etmeni istiyorum.”

Amy, Warren’ın dişlerini gıcırdattığını duyabiliyordu. “Anladım lanet olası. Bir orta yol bulacağız. Sen sürücünün yanında gidebilirsin. Seni tanımayacağını düşünüyorum.”

“Leydi Beecham’a ne diyeceksin?”

“Ahlaksız kişiliğinle onu kirletmek istemediğini söyleyeceğim.”

Amy ona vurmak istiyordu. Bunun yerine içten bir şekilde gülümsedi ve “Bir hergele olmayabilirsin ama kesinlikle ahlaksızın tekisin,” dedi.

On Altıncı Bölüm

Sinirlilik halini hayatının sonuna kadar sürdürmeye kararlı olan Warren'ın aksine Amy uzun süre sinirli kalamayacak bir yapıya sahipti ve Leydi Beecham onları Albany Otel'in önünde arabadan indirdiğinde, iğrenç davranışları için Warren'ı affetmişti.

Aslında bütün gece gelmek istediği yere bu kadar yakın olmak aklına bazı şeyler getiriyordu.

Bu düşünceler yüzünden okunuyor olmalıydı çünkü Amy'ye kısa bir bakış atan Warren, "Öyle bir şey söyler-sen, kaç kişinin bizi izlediğini umursamadan seni dizime yatırır ve merhamet etmem için bana yalvarana kadar da durmam."

"Merhamet etmen için hemen yalvarmayacağımı nereden biliyorsun?"

"Sana merhamet edeceğimi de nereden çıkardın?"

Amy Warren'a bakarak sırttı. Bu kez biraz olsun korkmamıştı. "İçinde biraz merhamet var. Çok derinlerde olabilir ama bahse girerim denesem o azıcık merhameti bile bulabilirim. Bu arada haberin olsun diye söylüyorum, ben hiçbir bahsi kaybetmem."

Warren cevap vermeye tenezzül etmemiş, yalnızca kızın kolunu tutup yoldan geçen bir arabaya doğru döndürmüştü. Abigail'in arabasının köşeyi dönüp gitmiş olması onlar için büyük şanstı çünkü Warren'ın sabırsızlığı dikkatsiz davranmasına sebep oluyordu. Warren, Amy'nin bir an önce gitmesini istiyordu. Bunun hemen olmasını istiyordu.

Amy kendini ona yakın hissediyordu. Adama bir gün içinde cehennem azabı yaşatmıştı. Hepsi de bilinçli hareketlerdi ve Warren'ın gardını mümkün olan en kısa sürede düşürmeyi amaçlamıştı. Ne var ki olanlar bir adamın kaldırabileceğinden daha fazlaydı, özellikle de Warren'ınki gibi sinirli bir kişiliği olan biri için. Bu durumun farkında olan Amy adamın öfkesine içerlememişti. Aslında şu an Warren'ın ağzından köpükler fışkırmadığı için şaşkındı.

Sonuçta mükemmel bir gün geçirmişlerdi. Planda olmayan küçük maceralar bile Amy'nin işine yaramıştı. En azından bir tanesi. Şayet o hırsızlar ikisini kaçıırıp şehir dışına götürüp bırakmasaydı, Amy şaşırtıcı tutku ziyafetine erişemeyecekti. Tabii Warren da. Amy, Berkeley Meydanı'na gelirken Warren'ın son öpüşmelerinde durmadığını ve bölünmeselerdi durmayacağını düşünüp kendini mutlu etti. Leydi B. Gelmemiş olsaydı...

Warren, sürücüye kendisini beklemesini söyledi. Amy'nin onu tekrar göreceği zamana kadar Warren'la geçireceği yalnızca birkaç dakikası kalmıştı. Eğer onu tanıyorsa, ki onu tanımaya başlıyordu, Warren her ne olursa olsun ondan uzak duracaktı. Ama bunu, Amy kız kardeşinin evinde

kalıyorken yapamazdı. Amy, Warren'ın da orada kalmasını diledi. Bu konuyu en kısa sürede Georgina'ya açmalıydı.

Kapıya ulaştıklarında Amy, Warren'a bakabilmek için sırtını kapıya dayadı. Warren her zamanki gibi kaşlarını çatıyordu ama bu onun yakışıklılığını biraz olsun azaltmamıştı. Çatık kaşları hiçbir şey değilse bile bir meydan okumaydı. Sayısız kadının kendini ona kaptırmasına şaşmamak gerekiyordu. Ama Amy onlardan biri olmayacaktı. Amy, Warren'ı kazanan kişi olacaktı.

Warren'ın kendisine iyi geceler öpücüğü vermesini dilerdi. Onu bir kere daha kızdırmayı göze alabilir miydi? Aslında Amy oldukça cüretkâr bir kızdı.

“Fark ettin mi?” diye sordu Amy, “sana, seni istediğimi yalnızca bu sabah söyledim. Bu gidişle hafta sonuna doğru bana evlenme teklifi etmeye hazırlanmalısın. Elbette bana hemen şimdi evlenme teklifi edebilirsin ve hafta sonu da nişanlı olmak yerine evlenmiş oluruz. Ne dersin Amerikalı? Teslim olmaya hazır mısın?”

“Amcanla konuşmaya hazırım.” Warren'ın ses tonu, konuşmanın evlilikle ilgili değil Amy'nin rezil davranışlarıyla ilgili olacağını söylüyordu. “Kapıyı aç Amy.”

Böyle bir şeye olasılık vermeyen Amy, sırtını dikleştirdi. “Bunu yapamazsın!”

“İzle de gör.”

“Ama bunu yaparsan beni bir daha asla göremezsin ve bunu istemiyorsun. İsteddiğini düşünüyor olabilirsin ama inan bana istemiyorsun.”

“Yanılıyorsun. Şu an bundan daha cazip bir şey düşünmüyorum.”

“Öyle mi?”

Bu kez sırtını dikleştiren Warren olmuştu. Geriye doğru bir adım attı. Aptal, aptal! Bunu söylememeliydi. Amy, düzgün davranacağına dair söz veriyor olmalıydı ama geri çekilmeye niyeti yoktu. ‘Aşkta ve savaşta her şey mubahtır’ deyişindeki kadar açık sözlü olmalıydı, yoksa Warren’ın kendisine güvenmesini sağlayamazdı.

Warren’ın söylediği iğneleyici sözü duymazdan geldi ve aklına gelen mantıklı bir öneriyi dile getirdi. “Lütfen, en azından bir gece bekle. Şimdi sinirlisin ama sabah kendini daha iyi hissedeceksin.”

“Hayır.”

“Bu ne kadar inatçı olabileceğini göstermek için uygun bir zaman değil,” dedi Amy öfkeyle. “En azından, konuşursan benden kurtulmanın dışındaki sonuçları da düşün. Mesela James Amca senin de suçlu olduğunu düşünecektir. Ona suçlu olmadığını söyleyeceğim ama sana karşı hissettiklerine bakacak olursak bana inanmayacaktır. Onunla yenisinden kavga etmek istemezsin değil mi? O tam anlamıyla tahmin edilemez biridir biliyorsun. Bağırıp çağırabilir, seni yere serebilir, seni evden atabilir ve hatta George ve Jack’i tekrar görmeni bile istemeyebilir.”

“Şansımı deneyeceğim.”

Bunu öyle umursamazca söylemişti ki Amy sinirlerine zorlukla hâkim olabiliyordu. “Bunların olamayacağını mı düşünüyorsun? Şey belki olmazlar. Belki yalnızca ben başka bir ülkeye gönderilirim ve sen de işlerine benim çekici varlığım olmadan devam edersin. Ama birkaç gün içinde bensiz sıkıntıdan patlarsın. Hem konuşmalarımıza da hasret kalırsın. Ayrıca kardeşlerin de olanları duyunca ‘küçük bir kızla’ bile uğraşmadığını düşünecek. Eminim seninle dalga geçmelerini kaldırabilirsin.”

“Yeter Amy.”

“Fikrini değiştirdin mi?”

“Hayır.”

Amy ellerini havaya kaldırdı. “İyi! Git ve her şeyi itiraf et. Ama düşünmediğin bir olasılık daha var. Ailemi olaylara kendi açımdan bakmaya ikna edebilirim. O zaman da amcalarım ensene biner ve attığın her adımı izler.” Amy gerçekten öfkeliydi. “Bir şey daha; o parlak fikrin şu an bir kurtuluş gibi görünebilir ama seni bir korkak yapar. Eğer bana karşı koyacaksan Warren Anderson, bunu kendi başına yap.”

Amy öfkeyle arkasını döndü ve pelerininin iç cebindeki anahtarı bulmaya çalıştı. Pelerin biraz eğri duruyordu ve bu yüzden cep de olması gereken yerde değildi. Amy bu akşam o kadar düştükten sonra anahtarın hâlâ cebinde olmasını diliyordu. Aslında anahtar kaybolmuş olsa bütün sorunları çözülecekti. Ama anahtar cebindeydi ve Warren’a yalan söylememeye kararlıydı. Becerebilirse ona gerçeklerin bir kısmını değil tamamını anlatacaktı.

Warren bir süre hiçbir şey söylemedi. Amy anahtarı kilide soktuğunda ise elini kızın omzuna koydu. “Yapamayacağımı mı düşünüyorsun?” diye sordu.

“Neyi yapamayacağını?”

“Sana karşı koyamayacağımı?”

Amy Warren’a yaslanmamak için kendisiyle savaşıyordu. En sonunda kendini bıraktığında Warren onu itmedi.

“Bence elinden gelenin en iyisini yapacaksın,” diye fısıldadı Amy.

“Ve başarılı olacağım.”

“Bahse var mısın?”

Amy nefesini tutarak onun vereceği cevabı bekledi. Biraz mistik olsa bile, Warren bahse girmeyi kabul ederse kaderini mühürleyeceğini düşünüyordu. Amy hiçbir bahsi kaybetmezdi. Ama Warren onu hayal kırıklığına uğrattı.

“Hayır, bu konuda bahse girmek ona önem vermek demektir. Senin yüzszüzlüğün beni tedirgin etti o kadar. Ama şimdi ne ummam gerektiğini bildiğim için seni görmezden gelebilirim.”

Warren geriye doğru bir adım atamadan Amy arkasını döndü. Göğüsleri Warren’ın vücuduna sürtünmüştü. “Yapabilir misin?” diye sordu baştan çıkarıcı bir ses tonuyla.

Warren arkasını dönüp yürümeye başladı. Pekâlâ, belki yapabiliirdi. Bir süre daha.

On Yedinci Bölüm

Amy kapıyı kapattı, kilitledi ve ardından kapıya yaslandı. Tehlike geçtiği için kendi kendine gülümsüyordu. Küçük bir mucize yaşamıştı. İnatçının teki olan Warren'dan kurtularak eve girmeyi başarmıştı.

Acaba söylediği hangi söz işe yaramıştı? Bu gece önemli olan tek şey James Amca'nın yatağından kalkıp Amy'nin günahlarını dinlemeyecek olmasıydı. Belki başka bir zaman... Ama bu gece değil.

"Gecenin bu vaktinde içeri girmenin güzel bir nedeni var mı?"

Amy o kadar korkmuştu ki az kalsın yere düşecekti. Ardından soru yineleni ve Amy "Evet, hayır, şimdi düşünüp sabah cevap versem olur mu?" dedi.

"Amy..."

"Şaka yapıyorum ah Tanrı aşkına," dedi Jeremy'ye kapıdan

ayrılırken. James Amca yerine içeri girdiğini duyan kişi Jeremy olduğu için içinden minnettardı. “Bu saatte evde ne arıyorsun?”

Jeremy, genç kızın konuyu değiştirme çabalarını görmezden geldi. “Onu boş ver. Asıl sen bana cevap ver kuzen. Hadi bakalım.”

Amy diliyle sabırsız bir ses çıkararak Jeremy’nin yanından geçti ve salona doğru ilerledi. “İlla da öğrenmek istiyorsan söyleyeyim. İlgilendiğim bir adamla gizli bir randevum vardı.”

“Şimdiden mi?”

Amy ona bakmak için arkasını döndü. “Ne demek ‘şimdiden mi?’”

Jeremy kollarını kavuşturdu, sırtını kapıya yasladı ve ayak bileklerini çaprazladı. Bu Tony Amca’nın en sevdiği duruştu ve Jeremy böyle görünme konusunda gittikçe ustalaşıyordu. “Yani demek istediğim, daha geçen hafta sosyeteye takdim edildin. Kız kardeşin Diana’nın adımlarını takip edip bu kadar kısa sürede birini seçeceğini düşünmezdim.”

Amy kaşlarını çatarak Jeremy’ye baktı. “Karar vermek için iki yıl bekleyen Clare gibi olacağımı mı düşündün yoksa?”

“O kadar uzun değil belki ama en azından birkaç ay beklersin sanmıştım.”

“Sadece ilgilendiğim bir adam olduğunu söyledim Jeremy.”

“Sevindim. Neden gizlice görüşüyorsunuz?”

“Çünkü ailemizin onu onaylayacağından şüpheliyim,” diye itiraf etti Amy.

Jeremy, Amy'nin bunları konuşabileceği ve tepki göstermeyeceği tek insandı. Jeremy ailenin vereceği tepkileri ve havada uçuşacak yumrukları düşünerek sırtıttı.

"Peki kim o?"

"Seni hiç ilgilendirmez," dedi Amy.

"O halde onu tanıyorum."

"Öyle bir şey söylemedim."

"Onu tanıyor muyum?"

"Büyük ihtimalle."

"Ahlaksız biri değil, öyle değil mi? Korkarım öyle birine ben de itiraz ederim."

"Ahlaksız biri değil. Ahlaki yönü çok kuvvetli."

Jeremy kaşlarını çattı. "O halde sorun ne?"

Amy gerçeğin tamamını değil de bir kısmını söylemeyi deniyor ama Jeremy buna izin vermiyordu.

"Zengin değil," dedi Amy. Kuzenini susturacak başka bir şey düşünememişti.

"Haklısın. Bu olmadı işte. Döküntüler arasında olmana müsaade edemem."

"Ben de. Yükselme şansı var."

"O halde sorun ne?"

"Şartları düzelene kadar bana evlenme teklifi etmeyecek."

Jeremy düşünceli bir şekilde kafasını salladı. "Ve sen de onu, bunun sorun olmadığına ikna etmeye çalışıyorsun değil mi?"

“Aynen öyle.”

“Bunu kanıtlamak için pislik içinde yuvarlanman mı gerekiyordu?”

Amy bu soru karşısında aklına gelen şeylerle kızardı.

“Tek yaptığımız yürüyüp konuşmak oldu. Dikkatsizliğim yüzünden birkaç kere yere düştüm.”

“Yere düşmene izin verdiği için koca bir ahmak olmalı. O da mı düştü yoksa?”

Jeremy’nin bilmiş bakışları Amy’nin daha da kızarmasına sebep olmuştu. Ardından “Eğer duymak istediğin buyusa ben hâlâ bakireyim!” diye çıkıştı.

Jeremy yaptığından pişman olmayarak sırtıttı. “Bundan şüphem yoktu tatlı kız. Seni öpmeye çalışmadıysa aptalın teki olmalı. Bu yüzden kızarmayı bırakabilirsin. Öpüşmeyi desteklediğimi bilmiyor musun?”

Amy kahkaha attı. Bazen Jeremy’ye bakıp, onunla aynı yaşta olduğunu ve onun dizginlenemez gençlik tutkusunun nasıl bir şey olduğunu anlayabileceğini hatırlamak zor geliyordu. Hazır konusu gelmişken onun uzmanlığından faydalanmak akıllıca olacaktı.

“Madem konusunu açtın,” diye söze başladı Amy pelerini çıkartıp koltuğun bir köşesine kıvrılırken, “sana sormak istediğim bir şey var. Yanıma otur. Eşsiz deneyimlerinden faydalanmak istiyorum.”

“Bana eziyet mi çektireceksin?” diye sordu Jeremy Amy’nin yanına otururken.

“Hiç de bile. Sadece felsefi birkaç soru soracağım. Senin dışında kimseye soramam çünkü çok utanır ve cevap veremezler.”

“Sana nasıl sevişildiğini anlatmayacağım,” diye uyardı Jeremy öfkeyle.

Amy kıkırdadı. “Bu kesinlikle çok felsefi ve geleceğime oldukça faydalı olurdu, değil mi? Hayır Jeremy, sormak istediğim şey, bir kadın, ona sahip olamayacağına sonuna kadar inanan bir adamın kendisini istemesi için ne yapabilir?”

“Kadın güzel değil mi?”

“Güzel olduğunu varsayalım.”

“O halde bir sorun yok.”

“Evet var. Yalnızca bir erkeğin bulabileceği saçma bir sebeple kadına dokunamayacağını düşünüyorsun.”

“Nasıl bir sebeple?”

“Nereden bilebilirim? Belki de bir onur meselesidir ya da kadın, en yakın arkadaşının kız kardeşidir. Ya da buna benzer bir şey.”

“Hımm, bu beni durdurmazdı.”

“Jeremy,” dedi Amy bıkkınlıkla, “bu sadece bir varsayım. Sebep ne olursa olsun o kadınla ilgili bir şey yapmıyorsun. Bu durumda o kadın fikrini değiştirmek için ne yapabilir?”

“Fikrimi değiştirmek o kadar da zor değil Amy.”

Amy Jeremy’nin yüzündeki ifadeye bakarak güldü. “Evet, bence de. Ama bir an için bütün kadınların peşinden koştuğunu varsayalım. Her şeyi böyle hallediyorsun ve böyle yaşamaya alıştın. Bu kadına dokunmayacaksın. İçten içe bundan daha çok istediğin bir şey olmamasına rağmen onunla sevişmeyi kesinlikle reddediyorsun.”

“Umarım.”

“O kadın vicdanının sesini susturmak için ne yapabilir?”

“Kıyafetlerini çıkartabilir.”

“Ne dedin sen?”

“Önümde soyunabilir. Eğer dediğin kadar güzelse buna karşı koyabileceğimi sanmıyorum.”

Amy şaşırmıştı. “Bu kadar mı yani?”

“Kesinlikle.”

Amy içini çekti. Yanlış kişiyle konuşmuş olmalıydı. Jeremy kadar genç bir insan, Warren’inki gibi bir iradeye sahip olamazdı.

“Şimdi bana bütün bunları neden sorduğunu söyle.”

Ama sesli bir şekilde içini çekti. “Neden olabilir? İlgilendiğim adam evlenmeden benimle sevişmeyi reddediyor.”

“Ne?”

Amy Jeremy’nin kolunu ovalayarak, “Şaka yaptım Jeremy,” dedi.

“Hiç komik değildi,” diye homurdandı Jeremy.

Amy sırtıttı. “Yüzünün aldığı şekli görseydin öyle demezdin.”

Jeremy hâlâ yatışmamıştı. “Peki gerçekten neden sorduğunu söyler misin?”

Amy, Jeremy’nin soruyu unutmuş olmasını diliyordu ama unutmadığı için soruyu geçiştirmeye çalıştı. “Şimdi şaka yapan kim? Benden bütün cevapları almadan önce öğrenmek için can attığın soruları unuttun mu yoksa?”

Tavernalarda büyüyen bir çocuk olduğu için Amy'nin bahsettiği soruları hatırlayamadı ve ona cevap vermemeyi seçti. "Yani sadece meraktan sordun, öyle mi?"

"Bilgiye açım," dedi Amy ve Jeremy'ye bakarak gülümsedi. "Söz oraya gelmişken, bana sevişmenin detaylarını anlatmayı yeniden düşünmez misin?"

"Hayatta olmaz. İstemiyor yani."

"Kim?"

"İlgilendiğin adam."

"O olduğunu söylemedim."

"Söylemene gerek yok. Dikkatli davrandığı için akıllılık ediyor."

"Umarım söylediğini düşündüğüm şeyi söylememişsindir."

"Başlama," dedi Jeremy öfkelenen Amy'ye. "Evlenmeden çocuğun olmasını mı istiyorsun? O zaman apar topar evlenecek olan ben değilim."

"Babam böyle bir şey..."

"Elbette yapmaz. Bunu zevkle yapacak iki erkek kardeşi var. Düğünde o adamdan eser kalırsa şanslı sayılırsın."

Amy inleyerek gözlerini kapattı. Jeremy aklındaki şeyleri hep bu şekilde dile getirirdi. Ama gerçek durumu bilmiyordu ve Amy de ona söyleyecek değildi çünkü Amy'nin bahsettiği adamın, babasının nefret ettiği ve ailenin geri kalanının da zoraki bir şekilde tahammül ettiği kişi olduğunu öğrenirse susmak bilmezdi.

Yine de söyledikleri doğrudu, evet. Hızla karar verdiği

için bunu düşünmek için zamanı olmamıştı. Ama olası bir hamilelik, en azından işleri hızlandırmak için aklına başka bir şey gelene kadar Warren'la sevişme fikrini değiştirmeyecekti. Hamile kalma riski Amy'nin yararına bir sürü şey gerektiriyordu ve Amy onları nasıl elde edeceğini biliyordu.

“Bahse var mısın Jeremy?”

Jeremy kuşku içinde kafasını çevirdi. “Ne tür bir bahis?”

“Eğer onu istediğime karar verirsem, benimle evlenmek zorunda bırakılmadan onu elde edebilirim.”

“Yalnızca ilgilendiğini sanıyordum.”

“Onun, istediğim erkek olduğuna karar verirsem dedim.”

“Pekâlâ, varım. Ama bu süre içinde onun yatağına girmeyeceksin yoksa iddiayı kaybedersin.”

Amy'nin bakışları alev aldı. Eğer kaybederse hem hamile kalacak hem de onunla evlenemeyecekti.

“Bu... bu...”

“Ya kabul et ya da bahse girme.”

“Öyle olsun,” dedi Amy kendini beğenmiş bir edayla. “Eğer kazanırsam sen de hiçbir kadına...”

Jeremy oturduğu yerde doğruldu. Yüzüne korku ve dehşet ifadesi yayılmıştı. “Bana acı ve en sevdiğin kuzenin olduğumu unutma.”

“Bir ay hiçbir kadına dokunmayacaksın.”

“Bir koca ay mı?”

“Altı ay diyecektim ama...”

“Tamam, bir ay!” Jeremy içini çekti ve hemen ardından şeytani bir şekilde gülümsedi. “Bugün için yeteri kadar şey yaptım.”

Amy de aynı şekilde karşılık verdi. “Evet yaptın. İnan bana onu elde edeceğim. Onu istiyorsam tabii. Çünkü hayatım boyunca hiçbir bahsi kaybetmedim.”

On Sekizinci Bölüm

Amy'nin haberi yoktu ama dileği gerçekleşmişti. Warren o gece tam da istediği gibi onu düşünerek yatağa girmişti. Aklına gelen birkaç düşünce ölümcüldü ama adamın içinde bulunduğu rahatsız edici durum düşünüldüğünde bu gayet normaldi. Yatağa yalnız gitmişti.

Amy'yi eve bıraktıktan sonra The Hell and Hound ve çekici Paulette yerine, Piccadilly'ye dönmesi Warren'ı hâlâ şaşırtıyordu. Hepsi dikkatsizliği ve şu kızın bitmek bilmeyen konuşmaları yüzünden, ailesine yaptıklarını söylemekten vazgeçmiş olmasına duyduğu öfke yüzünden olmuştu. Fakat Albany'ye geldikten ve şehrin öteki ucunda kendisini neyin beklediği anımsadıktan sonra bile bir at arabası kiralamaktansa odasına çıkmayı tercih etmişti.

Otele döndüğünde saat hayli geç olmuştu. Ertesi gün o ve erkek kardeşlerinin yapacak bir sürü işleri vardı. Peki bu, bir kadına ihtiyacı varken onu ne zaman durdurmuştu? O ihtiyaç bu sabahtan, o öpücükten sonra dayanılmaz

olmuştı ve bu ihtiyacı bu gece gidermeyi planlıyordu. İnsanı çileden çıkaran Amy'nin canını sıkmasına izin vermemiştir. Onu uyarmış ve bu uyarının her şeyi çözeceğini düşünmüştü. İngiliz azmi hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Bütün bunlar Amy Malory ile bir köy yolunun tam ortasında neredeyse sevişmeden evveldi.

Bunu yaptığına hâlâ inanamıyor ve yapmamış olmayı diliyordu. Saf zevkin verdiği hazzı, coşkun hisleri, insanı ele geçiren gücü ve inanılmaz zevki unutmuştu. Çok uzun zamandır bir kadını soğukkanlılıkla, neredeyse umursamazca baştan çıkarıyor ve yalnızca ihtiyacını gideriyordu.

Amy, yüzeye çok fazla şey çıkarmıştı ve şimdi Paulette, Warren'a yeterince ilgi çekici gelmiyordu. Bu kadar basitti.

Bunun gibi bir gün daha yaşayamazdı. Bu kadar güçlü bir arzu duyup onu tatmin etmeden duramazdı.

Bütün bunlar on yedi yaşındaki bir kızın nazı yüzünden olmuştu. Tanrım! Amy kadar genç biri nasıl oluyordu da Warren gibi birini etkileyebilmişti? İpleri elinde tutan o olmuştu. Önüne gelen her erkekle beraber olan bir kızdan başka bir şey değildi. Kuşkusuz seksi keşfetmiş ve onun göz ardı edilemeyecek kadar zevkli olduğunu düşünmüştü. Her genç insanın yapacağı gibi de kendini bu hissin kollarına bırakmıştı. Warren, Amy için ona meydan okuyan, büyük ihtimalle onu geri çeviren tek erkekti. Amy yalnızca bu yüzden Warren'ın hayatını cehenneme çevirmişti. Warren'ın James Malory ile konuşması lazımdı. Amy'nin bundan kurtulmasına nasıl izin vermişti?

“Uyanık mısın ağabey?” diye sordu Drew odadan içeri girip kapıyı sert bir hamleyle kapatırken.

“Sayende evet.”

Drew, Warren'ın homurdanarak verdiği cevaba güldü.

“Burada olacağını düşünmemiştim. İşin erken bitmiş olmalı.”

Warren işini halletmiş olsaydı Amy’nin baştan çıkarma girişimlerine karşı koyabilirdi. Peki otel ağzına kadar müşteriyle dolu olduğu için odasını Drew’la paylaşmak zorunda kalmasaydı bu gece Amy’yi buraya getirir miydi? Bu tüyler ürpertici bir soruydu. İradesi o kadar güçsüz müydü? Ya da Amy’nin cazibesi o kadar güçlü müydü?

Warren olaya nasıl bakarsa baksın Amy baş belasının tekiydi ve Warren’in buna acilen dur demesi gerekiyordu. Amy, kız kardeşinin yeğeni sayılırdı! O bir Malory’ydi. Okulu bile yeni bitirmiş olmalıydı. Açık konuşmak gerekirse Amy iki amcasının hovardalık yolunda ilerliyordu ve çapkın bir kadın olacaktı.

Bütün halka güzelliklerini bahşetmek istiyorsa, bu onun bileceği işti ama Warren onun çöküşüne katkı sağlamayacaktı. Amy günün birinde hamile kalacak ve büyük ihtimalle bebeğin babasının kim olduğunu bile söyleyemeyecekti. Ama onun oyunlarıyla sarhoş olan birkaç aptal çocuğu sahiplenecek ve o kişi Warren olmayacaktı.

Amy gerçekten de evlenmek ve eğlenceye nokta koymak istiyor olamazdı. Evlilik onun baş vurduğu bir hileydi çünkü çok güzeldi. Fakat bu gece Leydi Beecham’ı gördüğünde kendini saklamaya çalışarak evliliğe ne kadar karşı olduğunu kanıtlamıştı.

Warren rahatlamalıydı. Rahattı da. Ama sorunları bitmemişti. Amy ne kadar çekici olursa olsun, Warren onu ne kadar isterse istesin, Warren asla Amy’nin tuzağına düşmeyecekti.

“Kabul et,” dedi Drew, Warren’la paylaştıkları geniş yatağın diğer ucunda botlarını çıkarırken, “bu ülke hakkında ne kadar şikâyet edersek edelim bir konuda haklarını

vermemiz lazım. Eski Londra’da çok iyi bir yer var. Ne istersen iste orada bulabiliyorsun. Hiç duymadığım şeyler biliyorlar!”

“Sanırım bu gece eğlendin?” diye sordu Warren kuru bir sesle.

“Eğlenmek, yaptığım şeyi tanımlamaya yetmez. Boyd ve ben çok çekici...”

“Duymak istemiyorum Drew.”

“Ama yeteneğine göre fiyatı çok iyiydi ve görüp görebileceğin en sevimli siyah saçlarla mavi gözlere sahipti. Bana Amy Malory’yi anımsattı. Gerçi Amy bu geceki kızıdan çok daha güzel.”

“Şimdi neden ondan bahsediyorsun?”

Drew, kardeşinin kaskatı kesildiğinden habersiz bir şekilde omzunu silkti. “Şimdi de sen onun hakkında...”

“Amy konusunu sen açtın.”

“Neyse, onu yeniden gördüğümünden beri aklımda çok güzel şeyler var.”

“Onu aklından çıkar,” dedi Warren sıkılı dişlerinin arasından. “O çok küçük, senin için bile.”

“Hiç de bile,” diye karşı çıktı Drew. Warren’da uyandırdığı vahşi hislerden habersizdi. “Ama o senin evlenebileceğin tipte biri, ki bu da onun benim tipim olmadığını kanıtlıyor. Yine de,” diyerek içini çekti Drew pişman bir tavırla, “evlenmek için hazır olsaydım diye düşünmüyorum değilim.”

Warren yeteri kadar şey işitmişti. “Uyu artık! Bu gece horlarsan seni kendi yastığınla boğarım.”

Drew omzunun üzerinden şaşkın bir bakış attı. “Pek havanda değilsin anlaşılan. Ailenin en huysuzu ile aynı odayı paylaştığım için ne kadar şanslıyım!”

Bu sözler Warren’ın bir gün içinde dayanabileceği son kışkırtıcı sözlerdi. Bir anda harekete geçti ve kardeşinin üzerine atıldı.

Drew soluğu yerde aldı. Yanağını yoklayarak bir süre yerde kaldı ve ardından hâlâ yatakta oturan abisini görebilmek için kafasını kaldırdı.

“Elindeki fırsatı kaçırdın,” dedi Drew, Warren’ın gergin ruh hali bu gibi esprileri kaldıracabilirmiş gibi. Ayağa kalkarken kıkırdıyordu. “Pekâlâ, o halde varım.”

Warren’ın harekete geçmesi için başka bir şeye ihtiyacı yoktu. Beş dakika sonra iki kardeşi otel ekstralarına kırık bir sandalye ve yatak çerçevesi eklemişti. Clinton bundan hiç hoşlanmayacaktı. O Warren’ın kavgaya meyilli hallerinden de hiç hoşlanmazdı. Drew hiçbir şeyi önemsemez ve Warren’ın en sevdiği egzersiz türü olan kavgaya karışmaktan büyük zevk alırdı. Bu kavgaların sonucunda elde ettiği mor göz de onu durduramazdı çünkü Londra’nın en güzel kızlarından hiçbirini baştan çıkarmaya çalışmıyordu.

Warren sonuçtan daha mutlu olamazdı. Bilerek ağzını Drew’un yumruğuna uzatmış ve dudağını yarmasına izin vermişti. Bu onu birkaç gün öpüşmekten kurtaracaktı. Ufak bir ihtimalle bile olsa bir kez daha aklını kaybedip Amy’nin cezbedici baştan çıkarmalarına kapılacak olursa ağzının acısı onu kendine getirecekti.

Hareket etmek iyi gelmiş, biraz sakinleşmesine yardım etmişti. Kendini, yatak çerçevesi kırılınca topladıkları çarşafın üzerine bıraktı, Drew da yanında yatıyordu. O an Leydi Amy’nin hırsızlara karşı bir şey yapmaması için ona yalvardığını hatırladı. Warren her şeyi yapıp yapmayacağı-

nı sormuş ve Amy de kabul etmişti. Amy bir şekilde Warren'ın bu anlaşmayı unutmasını sağlamıştı ama Warren'ın bir kez daha unutmaya niyeti yoktu.

Ne de olsa bu anlaşma bütün sorunlarını çözecekti.

On Dokuzuncu Bölüm

Andersonlar'ın işi tahmin ettiklerinden daha kısa sürmüştü. Thomas'ın dün bulduğu büro hepsinin beğenisini kazanmıştı. Bir saat içinde kira sözleşmesi hazırlanmış ve karşılıklı olarak imzalanmıştı. Büronun üç odasının biraz tadilata ihtiyacı vardı ama bunlar ufak tamirat işleriydi ve bir marangozla bir boyacı birkaç güne kalmaz burayı adam ederlerdi.

Clinton ve Thomas eşyaları almaya, Boyd da çalışanları bulmaya gitmişler, Warren ile Drew'a bolca zaman ve Warren'a da istenmeyen bir arkadaş bırakmışlardı. Warren, Berkeley Meydanı'na gidip Amy'yle konuşmak istiyor ama bunu Drew varken yapamayacağını biliyordu.

Warren Drew'u göndermek için bir kavga daha çıkarmayı düşündü ama artık sorununu nasıl çözeceğini bildiği için hoşnutsuz bir yüz ifadesi takınamayacak kadar mutluydu.

Drew ise ağabeyi kendisine gitmesini önermeden önceki

Warren bunu yaptığı takdirde Drew da bütün genç insanların yapacağı gibi gitmek yerine onun peşinden ayrılmazdı- Warren'ı bu zahmetten kurtardı. Onun başka planları vardı.

“Derek’in önerdiği terziye gideceğim. Adam takım elbiseleri birkaç gün içinde hem de uygun fiyata dikiyormuş.”

“Londra’dayken neden bir takım elbiseye ihtiyaç duyuyorsun?” diye sordu Warren.

“Boyd ve ben hafta sonu yapılacak bir baloya davet edildik. Aslında hepimiz davet edildik ama sen ve diğerlerinin ilgileneceğinizi düşünmedim.”

“İlgilenmiyorum. Ayrıca hafta sonu yelken açmış olacaksın,” diye anımsattı Warren.

“Ne fark eder. Biraz oyun oynamak istiyorum.”

“Ah elbette, unutmuşum. Önce öpüp sonra kaçmakla ünlüydün sen. O halde ne fark eder ki?”

“Denizciler öyledir işte,” dedi Drew sırtarak. “Sen de öyle değil misin?”

“Yanımda tutmayı düşünmediğim kadınlara sözler vermem.”

“Hayır, kadınlar senin lanet olasıca öfkenden çok korkuyor.”

Warren bu yemi yutmadı ve kolunu Drew’un omzuna koydu. “İsrar edersen para vereyim ama bu kadar kısa sürede bir kez daha kavga etmem.”

Drew kahkaha attı. “Dün gece bütün sinirini çıkardın öyleyse?”

“Şimdilik.”

“Bunu duyduğuma sevindim ama uzun sürmeyeceğini biliyorum. Yumuşak kişiliğinin sağı solu belli olmuyor.”

Drew yanından ayrılırken Warren kaşlarını çatmıştı. Warren’la anlaşmak o kadar zor muydu? Mürettebatı öyle düşünmüyordu, aksi halde onunla senelerce çalışmazlardı. Elbette sinirli bir yapısı ve onu bir anda öfkeliendiren şeyler vardı.

Mesela Drew’un yüzünden eksik olmayan sırtışı. Küçük kardeşinin umursamaz doğası Warren’ı sinir ediyordu ve bunun da sebebi çok uzun zaman önce, Marianne’den önce, onun da tıpkı Drew gibi biri olmasıydı.

Berkeley Meydanı’na giderken bu düşünceleri kafasından attı ve daha sinir bozucu şeyler düşünmeye başladı. Ruh hali iyiydi, meydana yaklaştıkça daha da iyileşiyordu.

Bir daha asla dünkü gibi bir gün yaşamayacaktı. Baştan çıkarma çabalarından kurtulacaktı. Kız kardeşine geldiğinde ziyaretinin tadını çıkarabilecekti. Yeni Skylark bürosunun açılışına yoğunlaşabilecekti. Londra’da kaldığı süre boyunca bir metres tutmayı bile düşünebilirdi.

Belki de kardeşleriyle birlikte o baloya katılmalı ve sosyetenin sunduğu güzelliklerini görmeliydi.

Uşak olma sırası bugün eski Fransız korsanı olan Henri’deydi ve Warren kapı açıldıktan birkaç saniye sonra gelmek için yanlış bir anı seçtiğini fark etti. Georgina ve doğal olarak Jacqueline uyuyorlardı. Evdeki diğer üç Malory de dışarı çıkmıştı.

Warren öyle hayal kırıklığına uğramıştı ki sonunda kavuştuğu mutluluğu yerlerde sürünüyordu. Buraya sorunlarını çözmeye gelmişti ama işte bir sorunla daha karşılaşmıştı.

Elbette bekleyebilirdi ama sabırsızlanacak ve işler daha da kötüye gidecekti. Georgina uyanırsa sinirini ondan çıkaracaktı. Bu yüzden evde ayrıldı. Hiç bilmediği bir şehirde zamanını nasıl geçirecekti?

Aslında yapmak istediği başka bir şey vardı Bir saat sonra aradığı spor salonunu bulmuş ve kişisel eğitmen için uygun bir fiyata salonun sahibiyle anlaşmıştı. Anladığı bir diğer şey ise yumruk yumruğa dövüşmek konusunda neredeyse hiçbir şey bilmediğiydi. Her zaman kavgacı bir tip olmuştu ve bu huyu James Malory ile karşılaşmadan hep işine yaramıştı.

“Öyle değil Amerikalı,” dedi eğitmen. “Bu ortalama bir adamı yere serer ama adamın yerde kalmasını istiyorsan bu şekilde yapmalısın.”

Warren böyle bir eleştiriye açık değildi ama bu onu öldürse bile kendini tutacaktı. Ödülü, eniştesinin yüzünün ortasına atabileceği ve karşılığında hezimete uğramayacağı bir yumruk olacaktı.

“Vücudun zarar vermeye elverişli ama onu düzgün kullanmalısın. Şimdi ellerini yukarı kaldır ve sağ kolundaki tüm gücü kullan.”

“Bak sen,” diye seslendi Warren’ın çok iyi tanıdığı bir ses. “Buraya gelmenin belli bir sebebi var mı Amerikalı?”

Warren, ringe çıkan James Malory ve kardeşi Anthony’ye bakmak için arkasını döndü. O ikisi şu an görmek istediği son kişilerdi. “Bir sebebi var,” dedi Warren amacını belli ederek.

James sırttı. “Bunu duydun mu Tony? Bu serseri kanımı akıtmak istiyormuş.”

“O zaman bunu nasıl yapacağını öğrenmek için doğru yere gelmiş, öyle değil mi?” diye cevap verdi Anthony.

Warren'a dönüp, "İkimizi de Knighton'ın eğittiğini biliyor muydun? Bu birkaç sene önceydi ve o zamandan bu yana birkaç şey daha öğrendik. Belki ben de sana birkaç şey öğretebilirim," dedi.

"Zahmet etmeyin Sör Anthony, yardımınıza ihtiyacım yok."

Anthony kakhaha attı ve kardeşine dönüp şifreli bir şekilde, "Anlamıyor. Ben Horace Billings'ten iddiadan kazandığım ödülümü alırken neden sen de ona durumu açıklamıyorsun?" dedi.

"Bu sefer ne üzerine iddialaştınız?" diye sordu James.

"Tahmin edemiyor musun?"

"Kızımın cinsiyeti üzerine mi?"

"Adı üzerine yaşlı dostum," dedi Anthony gülerek. "Seni iyi tanıyorum."

James dikkatini Warren'a çevirmeden evvel kardeşinin arkasından bir süre gülümsedi.

"Yardım teklifini kabul etmelisin. Ufak bir olasılıkla bile olsa beni yenebilecek tek adam o. Düşündüğünün aksine, beni yerde görebilmek için sana her şeyi öğretir. Yenildiğimi görmek hoşuna gidiyor."

Warren, iki kardeşle de James'in Anthony konusunda muhtemelen haklı olabileceğini fark edecek kadar vakit geçirmişti. O an, kardeşleriyle kavgaya dönüşmeyen ufak tefek itişmeler yaşayabilmeyi diledi.

"Bunu düşünceğim," diye cevap verdi kısaca.

"Harika. Sportmen olmak için ben de yardım teklif ederdim ama Tony kadar nazik davranmayacağım için kız kardeşin beni aptalca şeyler yüzünden intikam almakla suçlar.

Bu arada dudağın çok kötü görünüyor. Bunu tanıdığım biri mi yaptı?”

“Gidip yapanı tebrik etmek için mi öğrenmek istiyorsun?” diye sordu Warren ters ters. James yalnızca gülümsedi ve ardından Warren, “Seni hayal kırıklığına uğrattığım için kusura bakma Malory ama Drew ve benim aynı yatağı paylaşmak zorunda kalışımızla ilgili ufak bir sürtüşmeden fazlası değildi,” dedi.

“Yazık olmuş,” diyerek içini çekti James. “Şehirde kendine yeni düşmanlar edinmen beni ne kadar mutlu ederdi bilemezsin.”

“O halde eğer buralarda bir düşman edinirsem haberin olmadığından emin olacağım,” dedi Warren.

James kaşlarını çatı. “Eğer mi? Ah elbette düşmanların olacak Amerikalı. Elinde değil, tam bir barut fıçısı. Amerikalı tarafını bastırman lazım. Çok çabuk öfkeleniyorsun.”

Warren’in, patlamaya ne kadar yakın olursa olsun, henüz bir öfke patlaması yaşamaması, kendinden emin bir şekilde, “Gördüğün gibi ilerleme kaydediyorum,” demesine sebep olmuştu.

“Evet,” dedi James. Bu gerçeği kabul etmeliydi. “Takdire şayan bir şey, gerçekten. Ama sabah Jack için bir bakıcıyı işe aldığım için şu an kendimi çok iyi hissediyorum.”

Diğer bir deyişle James Warren’ı kışkırtmaya bile çalışmıyordu ama Warren olaya bu şekilde bakmıyordu. Dişlerini gıcırdattı. “İyi ki hatırlattın. Georgie, kızının adını neden Jack koyduğunu sormamı söylemişti.”

“Çünkü bunun seni ne kadar sinir edeceğini biliyordum, başka neden olabilir?”

Warren sinirlerine hâkim olmaya ve sesini yükseltmemeye çabaladı. “Böylesine bir ahlaksızlık hiç de normal değil, biliyorsun değil mi?”

James kahkaha attı. “Benim normal olmamı mı bekliyorsun? Tanrı korusun.”

“Pekâlâ, bu sinir bozucu olmak için yaptığın ilk saçma şey değil Malory. Bana bunun nedenini açıklar mısın?”

James omzunu silkti. “Uzun süredir bırakmadığım bir alışkanlık oldu artık.”

“Hiç denedin mi?”

James artık sırtıyordu “Hayır.”

“Her alışkanlığın bir başlangıcı vardır,” dedi Warren. “Senininki nasıl başladı?”

“İyi soru. Kendini benim yerime koy. Hayatta hiçbir şey ilgini çekmiyor, çekici bir kadının peşinden koşmak hiç zor gelmiyor ve kanlı bir düello bile sıkıcı olmaya başlamışsa sen ne yaparsın?”

“İnsanların öfkeyle patlayıp patlamayacaklarını görmek için onları kasten sinir mi ediyorsun yani?”

“Hayır, içlerindeki gerçek kişiyi ortaya çıkarmak için yapıyorum. Bu arada, sen de bu işte çok iyisin.”

Warren vazgeçti. James Malory ile konuşmak sabrını tüketmiş, iradesini sınırlarına kadar zorlamıştı ve sabırla irade Warren’da fazlasıyla bulunan şeylerden değildi. Yüz ifadesinden neler hissettiği belli olmalıydı çünkü James, “Bana vurmak istemediğine emin misin?” diye sordu.

“Evet.”

“Fikrini değiştirdiğinde haber verirsin, değil mi?”

“Bana gvenenebilirsin.”

James içten gelen bu cevap karşısında kahkaha attı. “Bazen şu aşağılık Eden kadar eğlenceli biri oluyorsun. Her zaman değil tabii ama ara sıra senin de harikalar yarattığını görebiliyorum.”

Yirminci Bölüm

Henri, Bayan Hillary'nin eşyalarını çatı katına götürmüştü ve bu sayede yeni bakıcı bebek odasının hemen bitişindeki odaya yerleşmişti.

Amy kapıyı açtığı anda bir kez daha beş Anderson erkeğiyle karşılaştı. Bu kez geleceklerini biliyordu. Georgina kardeşlerini akşam yemeğine davet etmişti ve yemeği resmi yemek odasında yemeye niyetliydi. Bu kararı yüzünden James'le ufak bir tartışma yaşamışlardı çünkü James, karısının hâlâ odadan çıkacak kadar iyileşmediğini düşünüyordu. Sonunda James'in Georgina'yı kucağında taşıyarak aşağı indireceği plan üzerinde anlaşmaya varmışlardı.

Amy bu kez hazırlıklıydı. Sakin ama Warren onu görmemek için daveti geri çevirmediği için de heyecanlıydı. Bunu yapabiliirdi ve Amy kendini kesinlikle çok kötü hissedirdi. Ama görünüşe göre Warren dün hiç yaşanmamış gibi yapacak ve onu görmezden gelecekti.

Amy, Warren'ın bunu daha ne kadar devam ettirebileceğini merak ediyordu çünkü Warren'ı görmezden gelmeye hiç mi hiç niyeti yoktu.

Drew, diğerleri salona geçerken Amy'nin dikkatini dağıttı. Genç kızın elini tuttu ve cezbedici bir şekilde dudaklarına götürdü. Drew duruşunu düzeltene kadar Amy onun gözünün siyah olduğunu fark etmemişti. Warren'ın dudaklarındaki yarayı da görünce neler olduğunu hemen anladı.

“Canın yanıyor mu?” diye sordu içten bir şekilde.

“Hem de nasıl,” diye cevap verdi Drew acısını gizlemek için sırtıırken. “Ama öpersen acısı geçebilir.”

Amy gülümseyerek karşılık verdi. “Öpücük değil ama onun kadar etkili bir şey verebilirim.”

“Bunu daha önce nerede duydum acaba?”

Drew'un Warren'a attığı bakış, bu sözleri daha önce nerede duyduğunu söylüyordu ama Warren hiç de eğlenmiş gibi görünmüyordu. Tekrar kavgaya tutuşmadan evvel Amy araya girdi. “Umarım kız kardeşinize söylemek için geçerli bir sebebiniz vardır. Şu an kardeşleri için endişelenmemeli.”

“Korkma hayatım. Georgie ufak yara berelere alışıktır. Muhtemelen fark etmeyecek bile. Ama her ihtimale karşı,” diğerleriyle birlikte salona geçmeyen Warren'a döndü, “aynı merdivenlerden yuvarlandığımızı söylemeye ne dersin?”

“Gerçek sebebi söyle Drew. Georgie benden daha fazlasını beklemiyor nasıl olsa.”

“Şey, Pekâlâ. Zaten masumca bir şey söylemek dışında hiçbir şey yapmadım. Sahi, dün gece seni çılgına çevirecek ne söylemiştim ben?”

“Hatırlamıyorum,” diye yalan söyledi Warren.

“O halde ikiniz de sarhoştunuz. Kız kardeşiniz bunu anlayacaktır ama ona ben söylesem daha iyi olacak. Bir şey söylerse hemen savunma kalkanlarınıza sarılıyorsunuz ve bütün geceyi mahvediyorsunuz.”

Bu sözler üzerine Drew oradan ayrıldı. Amy ise bir anda Warren ile yalnız kaldığı için şaşkına dönmüştü. Warren’ın bunu önlemek için bir sürü plan yaptığına dair yemin bile edebilirdi ama işin aslı Drew’un peşinden gitmek için hiç de aceleci davranmıyordu.

Amy hızla ona baktı. Warren bir şey söylemeyince de onu biraz kışkırtmaya karar verdi. “Ne kadar ayıp,” diye söylendi. “Hırsını ondan almak zorunda mıydın?”

“Neden bahsettiğini bilmiyorum.”

“Evet biliyorsun. Kardeşinden ziyade beni boğazlamayı tercih ederdin.”

“Yanlış hatırlamıyorsam,” dedi Warren kısaca, “aklımdaki daha çok seni bir sopayla dövmekti.”

“Hiç de bile.” Amy Warren’a bakarak gülümsedi. Artık bu tehditten korkmuyordu.

“Asıl istediğin benimle sevişmekti ve neredeyse bunu yapıyordun. Neler olacağını görmek için bir kez daha denemeye var mısın?”

Warren’ın yüz ifadesi sertleşti. Konuşmanın gidişatından hoşnut olmadığı belli oluyordu. Duruma derhal müdahale etti. “Bugün erken saatlerde bana bir söz verdiğini hatırlamak için buraya gelmiştim.”

Amy bir an adamın neden bahsettiğini hatırlamayarak kaşlarını çatı. “Ne sözünden bahsediyorsun?”

“İstedığım her şeyi yapacağını söylemiştin. Beni yalnız bırakmanı etrafımda dolaşmamamı istiyorum.”

Amy’nin zihni bir anda karman çorman olmuştu. Verdiği söz gerçekten aklından çıkmıştı ve doğal olarak bundan kurtulmanın bir yolunu da bulamamıştı. Bu sözü Warren’ı beladan uzak tutmak için vermişti. Şimdi bu sözün ona karşı kullanılması gerçekten çok kötüydü. Yine de Amy en başından beri bu inatçı adamın böyle bir şey isteyeceğini biliyordu.

Çok yardımcı olmasa da sonunda bir şeyler bulmuştu. Warren’ın böyle bir istekte bulunamayacağını düşünerek sakinleşti.

“Benden bir istekte bulundun zaten,” dedi.

“Hayır!”

“Evet istedin. Dün gece kapüşonumu kafama çekmemi istedin ve ben de istediğini yaptım.”

“Amy...”

“Evet aynen böyle yaptın.”

“Seni cadı. Sen de çok iyi biliyorsun ki...”

“Sinirlenme Warren. Beni engellersen mutlu olmanı nasıl sağlayabilirim?”

Warren bunun üzerine hiçbir şey söylemedi. Bir şey söylemeyecek kadar sinirliydi.

Warren yanından geçerken Amy inledi. Önemli bir şeyi kaybetmişti. Warren için artık o bir yalancıydı ve güvenilmezdi. Amy, Warren’ın kadınlar hakkındaki düşüncelerini kuvvetlendirmişti. Kahretsin! Bu flört dönemi daha ne kadar zorlaşabilirdi?

Akşam Warren'ın saplantılı sessizliğine rağmen olaysız geçti. James, Warren'a baktı, bu akşam onu kızdırarak bir şey elde edemeyeceğine karar verdi ve onunla uğraşmaktan vazgeçti. Georgina ara sıra Warren'a bakıp kaşlarını çatıyordu. En kısa zamanda özel olarak onunla konuşmaya karar verdi ama bu gece mümkün değildi.

Amy ise yaptıklarından sonra gülümsemek için kendini zorluyordu. Aklına Warren'la arasını düzeltecek hiçbir şey gelmiyordu. Yalnızca istediği şeyi yapabiliirdi, ki onu da yapmayacaktı. Warren'dan vazgeçmeyecek kadar umutluydu ve Jeremy'yle girdiği bahis kendine olan güvenini tazelemişti. Ama işler şu an pek de iyi gitmiyordu.

Conrad Sharpe bu öğleden sonra gelmişti. Anderson kardeşlerle olan bütün konuşmayı Jeremy ve Conrad yapıyor, James de ara sıra onlara katılıyordu. Yeni Skylark bürosunu da konuşmuşlardı. Amy'nin bundan haberi yoktu ve şansına Warren'ın düşündüğünden daha uzun bir süre Londra'da kalacağını öğrendi. Amerika'dan biri gelene kadar buradaki işleri idare etmesi gerekiyordu.

Amy sevinçten havalara uçacak gibiydi. İnanılmaz derecede kısa bir süre içinde mucizeyi başarma baskısı biraz olsun azalmıştı. Ta ki Georgina, mantıklı bir şekilde Skylark bir Amerikan şirketi olmasına rağmen Londra bürosunun bir İngiliz tarafından idare edilmesinin daha faydalı olabileceğini ve bir İngiliz'in kendi vatandaşlarıyla daha kolay iletişim kurabileceğini belirtene kadar.

Warren bu fikirden hoşlanmışa benzemiyordu ama Clinton bunu düşüneceğini söyledi. Thomas ise kız kardeşinin fikrine katılıyordu. Ama neye karar verirlerse versinler Warren erkek kardeşleriyle gitmeyecekti ve bu Amy için muhteşem bir fırsattı. İster bir hafta ister iki ay olsun Amy'nin kullanabileceği en ufak zamana bile ihtiyacı vardı.

“Amy, bu arada,” dedi James aniden onu da konuşmanın içine çekerek, “bugün babanı gördüm ve bana birkaç gün içinde annenle birlikte Bath’e, ardından Cumberland’e gideceğinizi söyledi. Şu Eddie’nin yatırım yapmayı planladığı bir maden varmış ama öncesinde madeni incelemek istiyormuş.”

Amy bu konuya yabancı değildi. “Evet, ilk izlenimleri her zaman doğru olduğu için madenin sahipleri ve yöneticileriyle yüz yüze görüşmek ve buna göre bir karar vermek istiyor.”

“Öyleymiş,” diye cevap verdi James. “Birkaç hafta burada olmayacaklarmış tatlım. Eğer istersen onlar dönene kadar bizimle kalabilirsin ya da gitmek istersen senin için geziyi biraz erteleyecekler.”

James’in karar vermesi için Amy’ye danışması inanılmaz derecede sevindirici bir şeydi. Bundan yalnızca birkaç hafta önce kimse ona bir şey sormaz, sadece neye karar verilmişse ona bildirilirdi. Elbette karar verecek hiçbir şey yoktu. Warren buradayken Londra’dan gitmeyecekti.

“Sorun olmazsa burada kalacağım,” dedi Amy.

“Ne sorunu olacak,” diye lafa karıştı Georgina. “Sen ve sihirli dokunuşun bana nasıl yardım ediyor bir bilsen. Ben istediklerimi yaptırmak için kaşlarımı çatmak zorunda kalırken, Artie ve Henri bile söylediğin her şeyi anında yapıyorlar. Annen itiraz etmeyecek olsa evlenene kadar gitmene izin vermezdim ama buna izin vereceğini sanmıyorum.”

“Konu kapandı öyleyse?” diye sordu James.

“Pek sayılmaz,” dedi Georgina. “Amy eğer kalacaksan ziyaretçilerinin gelmesini istiyorum. Amcan da buna bir şey demeyecektir. Aslında gelen bütün erkeklerin gözünü

korkutmaktan zevk alacağını tahmin ediyorum.” Ardından sırtıttı.

“Hem Jacqueline için alıştırma yapmış olur. Ama balodaki büyük süksenden sonra daha fazla saklanamayacağını biliyorsun, değil mi?

Amy cevap vermeden önce Warren’a baktı. Onun ağzından çıkacak tek bir söz, hatta tek bir bakışla bile ziyaretçilerinden bir müddet daha saklanmak istemesi için geçerli bir sebep vermesine yetecekti ama Warren, Amy’nin vereceği cevapla ilgilenmediğini açıkça belirten bir şekilde kafasını diğer tarafa çevirdi.

“Sanırım haklısın,” dedi Amy sonunda.

Ama Warren’a haddinden de uzun bakmıştı ve kafasını çevirdiğinde Jeremy’nin keskin bakışlarıyla karşılaştı. “Ah Tanrım! O olamaz!” diye çıkıştı Jeremy birden.

Amy’nin yüz kızarıklığı, ister istesin ister istemesin, Jeremy’nin tahminlerini doğruluyordu. Ama şansına Jeremy’nin ani çıkışı herkesin dikkatini çektiği için Amy’nin yanaklarının kızardığını ondan başka fark eden olmamıştı. Şimdi herkes Jeremy’ye aynı şeyi sormak istiyordu.

“Kim olamaz?” diye sordu babası. “Neden bahsediyorsun genç adam?”

Amy’nin Jeremy’ye bakışı, sırrını açığa çıkarırsa ona akıl almaz şeyler yapacağını söylüyordu. Elbette bu, çok yakın arkadaş olmasalardı Jeremy’yi durdurmaya yetmezdi. Ama onlar iki yakın arkadaştı ve Jeremy yaptığı hatayı düzeltmek zorundaydı.

“Affedersiniz,” dedi Jeremy. Masumane bir yüz ifadesine bile bürünmüştü. “Sanırım aklımda bir sürü şey var. Bir anda Percy’nin Amy’yle flört etme niyetinde olduğunu hatırladım.”

“Percy mi? Percival Alden mi?” James adamın kim olduğunu öğrenmek istiyordu ve Jeremy onaylarcasına kafasını salladığında “Cesedimi çiğnemesi lazım,” dedi.

Bunu sinirlenmeden, hatta bir gerçeği belirtiyormuş gibi sakince söylemişti. Jeremy, Derek’le birlikte Percy’yi bu konuda çoktan uyardıklarını söylemeye gerek görmeden sırttı.

“Senin böyle bir tepki vereceğini düşündüm,” dedi Jeremy babasına.

Masanın diğer tarafındaki Amy ise sessiz bir şekilde inlemişti. Amcası zararsız Percy’ye bile böyle tepki verdiyse evlenmek için seçtiği adamın Warren olduğunu öğrenince ne tepki vereceğini düşünmek bile istemiyordu. Warren’a doğru baktığında alev saçan bakışlarla James’e baktığını gördü. Nefesini tuttu ve daha önce aklına gelmeyen bir şeyi düşünmeye başladı. James ve Warren’ın arasındaki öfkeyi düşünecek olursa, eğer James, Warren’a Amy’den uzak durmasını söylerse Warren bunun tam tersini yapabiliirdi. Peki bunu yalnızca kız kardeşinin kocasını sinirlendirmek için yaparsa ne olacaktı?

Amy bu teorisini sinsi bir şekilde test etti. “Rahat bir nefes alabilirsin Warren. Amcam seninle evlenmeme izin vermez,” dedi.

Hiç kimse Amy’yi ciddiye almadı ama bu sözler Jeremy de dahil olmak üzere birkaç kişiyi güldürmüştü.

Neler olduğunu bilen Jeremy durumdan memnun değildi ama Warren da aynı durumdaydı. Bunu, ona bakan biri rahatlıkla anlayabiliirdi. Ufak yarası nabız gibi atıyordu ve masanın üstündeki elini yumruk yapmıştı. Amy bu işaretlerin ne olduğunu öğrenmişti ve Warren’ın ne yapacağını beklerken nefesini tutmuştu. Ona dönüp cevap verecek miydi yoksa bir şey olmamış gibi mi yapacaktı?

“Nasıl kahroldum bir bilsen.”

Warren ikiyüzlü biri değildi. Bunu oldukça soğuk bir şekilde söylemiş ve James’i neşelendirmiş fakat kız kardeşinin kaşlarını çatmasına sebep olmuştu.

“Nazik ol Warren,” diye azarladı Georgina. “Amy yalnızca şaka yapıyordu.”

Warren hafifçe gülümsedi ve bunun üzerine Georgina içini çekip başka bir konuda konuşmaya başladı.

Yemek kısa süre sonra sona ermişti. Beklendik bir şekilde Amy, Warren’la sofrada biraz oyalandı ve yemek odasında kalan son kişi oldu. Jeremy ile birlikte.

Jeremy Amerikalıya baktı ve “Sanırım biraz beklemem gerek,” dedi.

Jeremy kapıdan çıkar çıkmaz Warren, Amy’ye dönüp, “Bunu bir daha yapma,” dedi.

Amy, Warren’ın kısık sesinin altındaki öfkeden korkmuştu. “Tutmadığım söz yüzünden hâlâ sinirlisin, değil mi? Ama istediğini yapsaydım mutlu olmazdın, bunu sen de biliyorsun.”

“Tam aksine, mutluluktan havalara uçardım.”

“O halde birkaç gün benden uzak dur ve beni ne kadar özleyeceğini gör,” dedi Amy.

“Seni özlemeyeceğim.”

“Özleyeceksin. İnsanlar beni sever. Onları mutlu edecek hiçbir şey yokken insanları gülümsetirim. Benimle olmaktan hoşlanırlar. Ama durum senin için daha zor olacak çünkü seni istediğimi biliyorsun. Elinde sonunda her bir zerren benim olacak, bunu da biliyorsun. Ve -gece ya

da gündüz- benden ayrı kalmaya dayanamadığında o gün gelecek.”

“Bütün bunlar bir çocuğun fantezilerinden başka bir şey değil,” dedi Warren sıkılı dişlerinin arasından. Amy onu bir kez daha ele geçiriyordu.

“İnatçı,” dedi Amy kafasını sallayarak. “Ama şanslısın Warren Anderson, şanslısın ki babamın içgüdülerine sahibim ve senden bile daha inatçı olabilirim.”

“Bunu şans olarak görmüyorum.”

“Göreceksin,” diye söz verdi Amy.

Yirmi Birinci Bölüm

Son Anderson da kapıdan çıktığında, Amy en azından yarına kadar Jeremy'yle konuşmayı erteleyebileceğini düşünerek koşar adımlarla merdivene doğru ilerledi. Yarın daha hazırlıklı olabilirdi. Ama o lanet olasıca pislik Amy'yi oyuna getirmişti. Amy koridorda onu bekliyordu. Kollarını kavuşturmuş ve sırtını kapıya yaslanmıştı.

Amy elbette arkasını dönüp amcası ve yengesinin yanına gidebilir ve onları yatak odalarına kadar takip edebilir ve onları işitebilen Jeremy'nin konuşmayı ertelemesini umabilirdi. Ama asıl problem, mesele çok önemli olduğu için kuzeni Amy'nin aşağı inmesini bekleyebilir ve orada kim olduğuna bakmaksızın konuşmaya başlayabilirdi. Jeremy en azından şu an konuyu gizlemesine yardımcı oluyordu.

Yine de Amy biraz daha zamanı olsun isterdi. Bu yüzden kapıyı açmak için onun etrafından dolaştı ve "Bu konuda konuşmak istemiyorum," dedi.

“Çok kötü.” Bu Jeremy’nin söylediği tek şey olmuştu ve Amy’nin arkasından odasına gitti.

Jeremy’nin sorunu -bu her ne kadar iyi bir özellik olsa bile- umursamaz doğasına rağmen zamanı gelince ailenin diğer üyeleri kadar ciddileşebilmesiydi. Ona bakan biri öyle bir ciddiyete büründüğünü söyleyebilirdi.

“Bana yanlış anladığımı söyle.” Kapı kapandığı an saldırıya geçti. “Hadi, seni bekliyorum. Söyle hadi.”

Amy yatağının ucuna oturdu ve kafasını kaldırarak ona baktı. “Sessiz kalacağına söz ver.” Amy, konudan ziyade onun yüksek ses tonuna gönderme yapmıştı ama şu an ikisini birbirinden ayırmak imkânsızdı.

“Duruma göre değişir.”

Amy bundan hoşlanmamıştı. “Neye göre?”

“Kanla imzalanmış yeminini ne kadar iyi okuduğuma göre.”

Eğer Jeremy bunu söylüyorsa, o halde durum Amy’nin düşündüğü kadar kötü değildi. “Bir daha dene.”

Jeremy, Amy’nin güvenini sekteye uğratacak şekilde odanın içinde ileri geri yürümeye başladı. “Mantıklı olmalısın Amy. Onunla evlenemezsin.”

“Evet, evlenebilirim ama neden öyle düşündüğünü söyle.”

“Çünkü içlerinden en kötüsü o!”

“Bunu biliyorum.”

“Sebepsiz yere öfkeleniyor.”

“Bunu da biliyorum, hem de ilk elden.”

“Ailemizle asla anlaşılamayacak.”

“Bir ihtimal.”

“Babam ondan nefret ediyor.”

Amy gözlerini devirdi. “Sanırım bunu bütün dünya biliyor.”

“O Amerikalı, babamın asılmasına sebep olacaktı, biliyor-sun değil mi? Bunu gerçekten yapacaktı.”

“Bu konuda sana katılmıyorum. Warren Georgina’yı bunu yapmayacak kadar çok seviyor.”

“Georgina o zamanlar babamı göklere çıkarmıyordu hatırlarsan,” diye hatırlattı Jeremy.

“Bunu yapmasına gerek yoktu ki. Karnında onun bebeğini taşıyordu ve bu başla başına bir sevgi göstergesi.”

Jeremy sonunda durdu ve Amy’ye döndü. Yüzünde yarı ciddi bir ifade vardı. “Neden Amy? Söyler misin? O tanıdığım en zor adam. Neden o kadar erkek varken onu seçtin?”

“Onu ben seçmedim. Tam olarak öyle olmadı.”

“Ne oldu o halde?”

“Onu duygularım seçti,” diyerek açıklamaya çalıştı Amy. “Onun yanındayken hissettiklerim seçti onu.”

“Ah Tanrım! Sakın bana bütün bunların şehvetle ilgisi olduğunu söylemeye kalkma.”

“Sesini alçalt,” diye tısladı Amy. “Bir kısmı şehvet, buna eminim. Evlenmek istediğim adamı arzulamayı elbette isterim. Durum tam tersi olsaydı bir sürü laf ederdin, öyle değil mi?”

Konu Warren olduğu için Jeremy hiçbir şey söylemedi.

“Bir kısmının şehvet olduğunu söyledin. Peki geri kalanı ne?”

“Onu yeniden gülümsetmek istiyorum. Onu mutlu etmek istiyorum. Yaralarını iyileştirmek istiyorum.”

“O halde ona komik bir kitap ver.”

Amy gözlerini kısarak Jeremy’ye baktı. “Eğer dalga geçeceksen...”

“Bu çok samimi bir öneriydi. Ben olsam öyle yapardım,” dedi öfkeyle.

Amy kuşkuyla bakıyordu ama ona inanmayı seçti. “Mutlu olmaya, yeniden gülümsemeye gerçekten ihtiyacı var Jeremy. Yaşamak için iyileşmesi gerek. Bu ihtiyaçları geçici bir şeylerle karşılanmaz. Ayrıca bende uyandırdığı tutku hissinin bir yere gideceğı de yok. Beni öptüğü zaman...”

“Bunu duymak istemiyorum.”

“Kahretsin bana biraz olsun itibar et! Seçme şansım olsaydı Warren Anderson gibi birini seçer miydin sanıyorsun? O tam da söylediğın gibi biri. Belki biraz daha fazlası. Ama hislerime karşı koyamıyorum.”

“Yapabilirsin,” dedi Jeremy. “Hislerini görmezden gelebilirsin.”

“Bunu bana sen mi söylüyorsun? Pantolonunu indirmek için her gece evden çıkan adam mı söylüyor bunları?”

Jeremy’nin yanakları hafifçe kızardı ve inledi. “Ne kadar dobra ve pervasız olduğunu bilen tek kişi neden benim?”

Amy şimdi gülümseyebiliyordu. “Artık yalnız değilsin.

Warren da bunu tecrübe etti ve bu durum onun da hoşuna gitmiyor. İkinize de yazık.”

Jeremy bıkkın bir bakış attı. “Peki bütün bunlar hakkında ne söyledi?”

“Benimle evlenmeyeceğini.”

“Ah Tanrı’ya şükürler olsun.”

“Ama beni istiyor.”

“İster tabii. Seni istememesi için yarı kör olması gerekir ki hiç de öyle değil. Peki ya arzusu dindiğinde ne olacak? Hiçbir şey. En azından bunu biliyormuş.”

“Yani onun beni sevmesini sağlayamayacağımı mı söylüyorsun?” diye sordu Amy sertçe.

“O buz adam mı? Üzgünüm Amy ama böyle bir şey olmayacak. Bunu şimdi kabul et ve kendini büyük bir acıdan kurtar.”

Amy kafasını iki yana salladı. “O halde ikimiz için de yeteri kadar umudumun olması çok iyi bir şey.”

“Babam bunu duyduğunda onu öldürmezse şanslısın.”

Amy kaşlarını çatarak kuzenine baktı ama ses tonu tehditkârdı. “Ona söyleyecek misin?”

“Başlama lütfen,” diye itiraz etti Jeremy. “Bunu senin iyiliğin için yapardım.”

“Bırak da kendi iyiliğimi kendim düşüneyim. Hem hazır bahsetmişken sana güvendiğimi aklından çıkarma. Bana ve güvenime ihanet edecek olursan, bu hiç hoşuma gitmez.”

“Kahretsin,” dedi Jeremy ve içini çekti.

“Ayrıca iddiamızı da unutma Jeremy. Bir ay kadınsız kalmaya kendini alıştı.”

Bunun üzerine Jeremy duraksadı. “Bunu bana yaptıracaksın, değil mi?”

“Şüphelen olmasın.”

“O halde konuşmamız bitti,” dedi Jeremy huysuzca.

“Bu kadar üzülme. Warren’ı değiştirdiğimde onu seveceksin.”

“Sihirli değneğini nereden bulacaksın?”

Koridorun diğer ucunda James, karısını yatağa yatırıyor-du. “Bunu bir daha yapmayacaksın,” diye uyardı James, Georgina’nın elbisesini çıkarmasına yardım ederken. “Çok yoruldun.”

“Hiç de bile. Bir odadan diğerine taşınırken nasıl yorulabilirim? Ama sen çok yorulmuş olmalısın.”

James tek kaşını kaldırarak doğruldu. “Erkekliğime laf mı ediyorsun?”

“Asla. Ne kadar güçlü ve yorulmak bilmez olduğunu göstermen için hâlâ hazır değilim James Malory ama kendimi hazır hissettiğimde sana hemen söyleyeceğim.”

James bunun üzerine karısını öptü ve hizmetli kadının açık bıraktığı lambayı söndürmeye gitti.

Georgina bakışlarıyla onu takip ediyordu. Bu, James’in gemisi Maiden Anne’de miço olduğu zamanlardan gelen sevdiği bir alışkanlıktı. Geceliğini giyerek kocasının yatağa dönmesini bekledi. “Clinton ve diğerleri gittiğinde Warren, Albany’de yalnız kalacak.”

“Ne olmuş yani?”

“Büyük bir evimiz var James.”

“Bunu aklına bile getirme George.”

Georgina James’in tehditkâr ses tonunu duymazdan geldi. “Üzgünüm ama bir süredir bunu düşünüyorum. Ben onun kardeşiyim. Bizimle kalmaması için hiçbir sebep yok.”

“Tam tersine. Aynı evde kalırsak birbirimizi öldürürüz.”

“Bu konuda biraz daha hoşgörülü olduğunu düşünmek hoşuma giderdi.”

“Zaten hoşgörülüyüm. Hoşgörülü olmayan senin o sinir kardeşin.”

“Artık hareketlerine dikkat ediyor.”

“Öyle mi? O halde Knighton Hall’da dövüş dersleri alarak ne yapmaya çalışıyor?”

Georgina kaşlarını çattı. “Öyle bir şey yapmıyor.”

“Hayır yapıyor. Kendi gözlerimle gördüm.”

“Bu habere bu kadar sevinmen gerekmez. Yalnızca spor yapmak için gidiyor olabilir.”

“Sanmıyorum George.”

Georgina elini salladı. “Endişelenecek bir şey olduğunu sanmıyorum.”

“Sence endişeli mi görünüyorum?”

“Aynen öyle. Nasıl dövüştüğünü gördüm. Warren’ın, ders alsa bile, sana karşı hiç şansı yok. Bunu şimdiye kadar an-

lamış olması lazım.”

“Ah ama Tony ona ders vermek istiyor.”

“Neden?”

“Bun onu eğlendiriyor da ondan.”

“Gerçekten mi?” dedi Georgina neredeyse hırlayarak. “O kardeşin gözümde daha değerli hale geldi şimdi!”

“Bunu ne senin için ne de kardeşin için yapıyor sevgilim. Bunu benim için yapıyor.”

“Bunu anlamıştım.”

“Bunu takdir ediyorum.”

“Eminim,” diye homurdandı Georgina.

James yatağa uzandı ve karısını kollarının arasına aldı. “Hadi ama bir kavga başlatırsa vurması için diğer yanağımı uzatacağımı düşünmüyorsun değil mi?”

“Hayır ama böyle bir şey yaparsa ona karşı kendini tutmanı istiyorum.”

“Bunu istemek hakkın sevgilim.”

“James, kardeşimin canını gerçekten de yakmayacaksın değil mi?”

“Canını yakmak derken ne demek istediğine göre değişir.”

“Pekâlâ, anlaşılan o ki bu konuda mantıklı davranmayacaksın. Onunla konuşmam lazım.”

“Bu hiç de iyi olmaz,” diye belirtti James. “Benimle bir kez daha kavga etmeden rahat etmeyecektir. Prensip meselesi, bilirsin işte.”

“Gurur demek istedin herhalde. Bundan nefret ediyorum. İkinizin neden bir türlü anlaşılamadığını ise anlayamıyorum.”

“Ona karşı gayet nazik davrandım.”

Georgina içini çekti. “Biliyorum ve buna minnettarım ama senin ‘nazik’ tavırların bile ona çok gelmiş olmalı.”

“Onunla hiçbir şekilde konuşmamı istemezsen, bunu yapabileceğime eminim.”

“Hayır, bu tamamen Warren’la alakalı bir sorun,” dedi Georgina hüznle. “Bu sorunu çözmek istiyorum ama yapamayacağımı biliyorum. Bu arada ne zaman konudan saptık biz böyle? Hâlâ Warren’ın bizimle kalmasını istiyorum.”

“Kesinlikle hayır.”

“Ama bu akşam Warren’ın Londra’da bir ev arayacağını duydun. Böylece diğerleri geldiğinde de kalacak bir yerleri olacak. Yani Warren bizimle düşündüğün kadar uzun bir kalmayacaktır.”

“Hayır.”

“O halde onu yalnız bırakmamak için Albany’ye taşınmak zorunda kalacağım.”

“George...”

“Ciddiyim James.”

James pes etti. “Pekâlâ, onu davet et. Ama seni geri çevirecektir. Ben ne kadar onunla vakit geçirmek istemiyorsam o da en az o kadar benimle vakit geçirmek istemiyor.”

Georgina gülümsedi ve kocasına sokuldu. “Hazır senden imtiyaz almışken, neden bana ona birini bulmamda yar-

dımcı olmuyorsun? Evlenmek istemiyor ama doğru kadını bulursa...”

“Unut bunu George. Ciddiyim. En kötü düşmanımla bile evlenmesini istemem.”

“Evlenirse daha iyi biri olacağını düşünüyorum James.”

“Hiç sanmıyorum.”

“Ama...”

“Onunla bütün bir hayatını geçirdiğini düşünebiliyor musun?”

“Şey, hayır bu haliyle değil ama James... Mutsuzluk içinde boğuluyor.”

“Bırak da boğulsun. Bunu ondan daha fazla hak eden biri olamaz.”

“Ona yardım edeceğim,” dedi Georgina inatla.

“Eğer zavallı bir kıza böyle bir acımasızlığı yapabileceksen sen bilirsin.”

“Hiç komik değil James Malory.”

“Komik olsun diye söylemedim zaten.”

Yirmi İkinci Bölüm

“Burada ne yapıyorsun sen?” diye sordu Anthony şaşırarak. James’i balo salonunda görmeyi beklemiyordu.

“Ben de aynı şeyi sana sorabilirim.”

Anthony yüzünü ekşitti. “Minik sevgilim dans etmeyi çok seviyor. Nasıl yapıyor bilmiyorum ama beni sürekli bu balolardan birine getirmeyi başarıyor. Peki sen neden buradasın?”

“Amy,” dedi James yanlarından geçen mavi elbiseyi işaret ederken.

“O küçük şeytan son anda baloya katılmaya karar verdi ve bir türlü vazgeçiremedim.”

“Hımm, Eddie ve Charlotte de şehir dışında olduğu için ona senin eşlik etmen gerekti. Hem de tek başına. George hâlâ ayağa kalkmadı mı?”

“Hayır ama görevler, sorumluluklar ve alıştırma yapmakla ilgili bir şeyler söyledi ve bana da yapacak başka bir şey kalmadı. Ama burada olacağını bilseydim bu zevki senin üzerine yıkabilirdim. Aslında hazır seni burada görmüşken...”

“Ah hayır,” dedi Anthony gülerek. “Reggie’de her şeyle ben ilgilenmiş ve üzerime düşeni yapmıştım. Şimdi senin sıran.”

“Bu yaptığını unutmayacağım seni adi,” dedi James.

Anthony kolunu James’in omzuna attı ve “Sakin ol dostum, en azından o seni eğlendirmek için burada,” dedi.

James kardeşinin bakışlarını takip etti ve dans pistinin diğer tarafına baktı.

Warren resmi kıyafetlerinin içinde farklı görünüyordu. Hemen hemen insana benziyor gibiydi. James’ten de daha çok sıkılıyor gibi görünüyordu ama bu bile James’i mutlu etmeye yetmemişti. Şimdi evde karısıyla birlikte olmayı tercih ederdi.

“Fark ettim,” dedi. “Hâlbuki aile ziyaretlerinin çoğuna gelmeyince şansımın döndüğünü düşünmeye başlamıştım.”

“Bunun için bana teşekkür edebilirsin. Her gece yatağa inleyerek ve ağrılar içinde giriyor. Ona acımasız bir egzersiz planı hazırladım.”

“Onu çalıştırmanı kabul mü etti?”

“Bundan şüphelen mi vardı?” diye karşılık verdi Anthony. “Dövüş yeteneklerini... ve uzun yumruklarını geliştirme-ye kararlı. Gelecek sefer seni kışının üzerine oturtursa şaşırma.”

“Sen kışının üzerine oturtulmayalı epey zaman geçmiş anlaşılan,” dedi James. “Bu hasretine hemen bir son verebilirim.”

Anthony kahkaha attı. “Bunu daha sonraya bırakalım, olur mu? Karılarımız bizi daha iyi anlayana kadar böyle bir şey yapmayalım. Ros yaptıklarımı onaylamadığında asabileşebiliyor Off!”

“Söylemek istemezdim ama iştahımı kabartıyorsun.”

“Peki ya George buna ne der?”

“Büyük ihtimalle bana teşekkür eder. En sevdiği insanlardan biri değilsin, biliyorsun.”

Anthony içini çekti. “Yine ne yaptım?”

“Kardeşine ders vermeyi teklif ettin.”

“Peki bunu nereden öğrendi?”

“Belki ben bahsetmişimdir.”

“Peki, çok hoş,” diye yakındı Anthony. “Kardeşine iyilik ettiğimi bilmiyor mu?”

“İkimiz de bu iyiliği ne için yaptığınızı biliyoruz ve George bilmesene bile bunu takdir ediyorum.”

Anthony aniden sırtıttı. “Umarım bu sözlerini daha sonra da hatırlarsın çünkü o düşündüğün kadar kötü değil. Elbette senin gibi yumruk atamıyor ama bir açıklık bulduğu an fırsatı kaçırmıyor. Bu hafta birkaç yerim ağrıyarak eve gittim.”

James endişelenmemişti. “Hazır olması ne kadar sürer?”

“Normalde bir ay sürer derdim ama bu sabırsızlığıyla o kadar bekleyebileceğini sanmıyorum. İçinde kaynayan

duygular var ve bunun acısını senden çıkarmak istiyor. Ama tek sebebin sen olduğunu sanmıyorum.”

“Öyle mi?”

“Onu birkaç kez sersem sersem boşluğa bakarken yakaladım ve ikimiz de bu bakışın ne anlama geldiğini biliyoruz.”

“Zavallı kız,” dedi James. “Biri onu uyarmalı.”

“Kızı tanısam bunu seve seve yapardım ama bu konuda asla konuşmuyor. Onu zorladığımda bir anda öfkeleniyor. Bu arada, onunla işim bittiğinde öfkesinin senin tek avantajın olacağını söylemeliyim.”

“Onun öfkesi ve bunu kontrol edememesine alışığım.”

“Evet sanırım. Ama şu an neye öfkeli olduğunu bilmek isterdim.”

James bir kez daha Anthony’nin bakışlarını takip etti ve Warren’in dans pistindeki birine bakarak kaşlarını çatıştığını gördü. Dans eden o kadar çok çift vardı ki, onun kime baktığını anlamak imkânsızdı. Fakat James meraklanmıştı.

“Sevgilisine mi bakıyor dersin?” diye sordu James merakla.

“Bence öyle,” dedi Anthony sırtarak. “Bu ilginç olacak.”

“Tabii kaşlarını çatmaktan başka bir şey yaparsa.”

“Senin inancın nerede kaldı eski dostum? Gece daha yeni başladı. Elinde sonunda onunla dans edecek ya da o kızın dans ettiği birini boğazlamaya çalışacak.”

James aniden içini çekti. “Bunu söylemekten nefret ediyorum ama sanırım yanılıyoruz.”

“Hiç de bile,” diye itiraz etti Anthony. “Neden öyle dedin?”

“Çünkü ikimiz de gördüğümüz şeyin kıskançlık olduğunu düşünüyoruz ama George bu adamın duygularının bu yönde olmadığını söylüyor.”

“Çok saçma.”

“Biri tarafından reddedilmiş ve bunu asla atlatamamış.”

“Ah, bu her şeyi açıklıyor. O halde neden bu denli öfkeli görünüyor? Yoksa onunla konuştun mu?”

“Korkarım bununla bir ilgim yok. Kardeşlerinden birkaçıyla konuştum, çünkü hepsi burada, ama Warren benden uzak durdu.”

“Seni düşünüyorum da... Bence akıllılık etmiş.”

“Bakıyorum da henüz kaçmadın.”

Anthony sırtıttı. “Tehlikeli bir yaşam sürmek hâlâ hoşuma gidiyor.”

“Çünkü yaşamaktan sıkıldın.”

Anthony kıkırdadı. “Karımı, en sevdiği kocasına zarar vermeyecek kadar çok seviyorsun.”

“Seni hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyorum ama kendi karımın en sevdiği kardeşine haddini bildiriyorsam...”

“Bunu neden daha sonraya bırakmıyoruz James?” diye araya girdi Anthony. Bir şey dikkatini çekmişti.

“Arkadaşımız harekete geçiyor.”

Anthony ve James, Warren’ın dans eden çiftler arasından

ilerleyerek balo salonunun ön tarafına geçmesini izledi. Uzun boyu sayesinde nereye gittiğini rahatlıkla görebiliyorlardı ama durduğunda kimin yanına gittiğini görememişlerdi. Bir süre sonra genç bir adam yüzünü asarak dans pistinden ayrıldı.

“Warren’ın ilgilendiği şanssız kızı görebiliyor musun?” diye sordu James.

“Kafasından başka bir şey göremiyorum. Orası çok kalabalık. Hem sabırlı ol. Ne de olsa önümüzden geçecekler. Hey! Onu öldüreceğim!”

James ve Anthony aynı anda mavi elbiseyi görmüşlerdi. Anthony onlara doğru ilerlemeye başladı. James ise onu durdurdu.

“Hey, bekle biraz,” dedi mantıklı bir şekilde. Biraz da eğlenmişti. “Bir sonuç çıkarmadan önce Amy’nin bu adam için fazla genç olduğunu unutma. Tanrım, Amy gibi masum bir kız için kötü planları olabileceğine gerçekten inanıyor musun?”

“Şimdi de onu mu savunuyorsun?”

“Mide bulandırıcı, değil mi?” diye cevap verdi James. “Ama George’a göre kadınlara karşı çok umursamaz olabiliyormuş ve bakirelerden ziyade bunu kabul edenleri tercih ediyormuş. Ne kadar ahlaksız olduğunu düşünsem de, Warren öyle biri değil.”

Bu sözler üzerine Anthony biraz yatışmıştı.

“O halde neden Amy’yle dans ediyor?”

“Neden etmesin ki? Amy, burada senin karından başka tanıdığı tek kadın.”

“Peki neden dans bitene kadar beklemedi?” diye sordu Anthony.

“Sanırım dans aralarında onun yanına yaklaşmadığı için. Buraya geldiğimizden beri dans pistinden hiç inmediğini ve bir öncekinden daha çok hayranı olduğunu fark etmedin mi yoksa?”

Anthony içini çekti. “O halde bu hareketi mantıklı.”

“Düşündüğün şeyden daha mantıklı.”

“O halde az önce baktığı kadına karşı ufak bir ilgiden daha fazla şey hissediyor olmalı.”

“Yine bir sürü şey düşünüyorsun. Pekâlâ, bu sefer aklındaki nedir?”

“Görmüyor musun? Amy’yi kullanıyor. Karımdan sonra buradaki en güzel kız o ve Warren onu diğer kadını kıskandırmak için kullanıyor.”

“Seni hayal kırıklığına uğratmak istemem Tony ama bunun bir kadın ya da kıskançlıkla ilgisi olmayabilir. Kardeşleriyle de diğer herkesle olduğu gibi kavga edip duruyor. Belki de onlardan birine sinirlenmiştir.”

“Ama hiçbiri dans pistinde değil. Oyun odası ve şuradaki kardeşi de Eden’in eski metreslerinden biriyle konuşuyor.”

“Evet.” James düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı ve dans edenler arasında Amy ile Warren’ın bulmaya çalıştı.

“Yine meraklandım. Gidip soracağım.” James cümlesini bitirmeden Warren’ı yeniden gördü. Bu kez gözlerindeki bakış az öncekinden çok daha karanlıktı ve öfkesi bir başkasına değil, doğruca Amy’ye yönelmişti.

“Onu öldüreceğim,” dedi James bir süre sessiz kaldıktan sonra.

Anthony de James'in gördüğü şeyi görmüştü. "O halde öfkeyle baktığı kişi Amy'ymiş, öyle mi? Ama neden bu kadar öfkeleni ki?"

"Sence neden seni ahmak?"

"Haklı mıydım yani? Hey bekle biraz." Bu kez kardeşini tutan Anthony olmuştu. Bunu Warren'ı kurtarmak için değil, onu biraz da kendisi dövmek istediği için yapmıştı. "Ona ilk yumruğu ben atacağım kardeşim."

"Benden arta kalanla idare edebilirsin."

"Hadi oradan. Geriye bir şey bırakmıyorsun," dedi Anthony. "Şimdi düşündüm de onu burada parçalarına ayırmayız. Birileri dans pistinde kan dökülmesini istemeyebilir. Ayrıca bu gece birçok kez de söylediğim gibi, yanılıyor olabiliriz."

"Umarım yanılıyoruzdur yoksa onun işini bitireceğim," dedi James acımasızca.

Yirmi Üçüncü Bölüm

“Umarım benimle istediğin için dans ediyorsundur Warren. Umarım benimle dans etmene sebep olan şey, benimle paylaşacak bir kozunun olması değildir,” dedi Amy.

Warren, Amy’nin sorusuna cevap vermemişti. Ya da “Bütün erkeklerle dans etmek zorunda mıydın?” diye sorarak dolaylı olarak cevap vermişti.

Amy neşeyle kahkaha attı. “Sen izlerken mi? Elbette! Bunu aradaki farkı görmen için yaptım.”

“Ne farkını?”

“Şimdiki durumla, yani sen bana sahip olmadan önceki durumla; sen bana sahip olduktan sonraki, yalnızca seninle flört etmeye başladıktan sonraki durum arasındaki fark. Sonra olacakları daha çok seveceksin, bundan hiç kuşkun olmasın. Ayrıca kaşlarını çatmayı da kes lütfen. İnsanlar

sinirli olduğunu fark edip bana kızdığını düşünebilirler. Bana mı kızdın?”

“Yaptığın hiçbir şey beni ilgilendirmiyor,” dedi Warren.

“Sana inanmıyorum,” diye cevap verdi Amy ve kendisi gibi bir genç kıza yakışmayan bir şekilde burnundan soludu “Ama öyle olsun. Ben ikimiz için de doğruları söyleyebilirim ve kendimle başlamak istiyorum. Seni deliler gibi özledim. Birkaç gün demiştik ama bunu yalnızca benden uzak kalabileceğini kanıtlamak için dört güne çıkardın.”

“Ama kanıtladım, öyle değil mi?”

“Kendinden bu kadar emin olma. Kanıtladığın tek şey, ne kadar inatçı olduğun. Gerçek şu ki, beni özledin. Bunu itiraf edip beni mutlu etmek istemez misin?”

Onu mutlu etmek mi? Akıl almaz bir şekilde onu mutlu etmek için içinde dayanılmaz bir istek duyuyordu. Tanrım! Bu çılgınlıktı. Onu özlemişse ya da yanında olmadığı zamanlarda onu biraz fazla düşünmüşse ne olmuş yani? Amy, cazibesiyle onu baştan çıkarıp içini dağlamadığı zamanlarda eğlenceli biriydi. Ama bunu ona söylemek mi? En iyi düşünceyle bile, onu bu yoldan vazgeçirmek için takındığı duruşundan vazgeçemezdi.

Peki ne diye onunla dans ediyordu?

Çünkü bu gece muhteşem görünüyordu. Çünkü inci ve ipeklerin içinde yaşıandan büyük gösteriyordu. Çünkü Warren, Amy’nin dans ettiği son erkeği, sırf ona gereğinden fazla yaklaştığı için öldürmek istiyordu. Çünkü kendine engel olamamıştı.

Amy, Warren’ın cevap vermesini beklemekten vazgeçti. “Kaşlarını iyice çatmaya başladın. Bir espri yapayım mı?”

“Hayır.”

“Peki seni öpeyim mi?”

“Hayır!”

“Nereden bir sopa bulabileceğini söyleyeyim mi?”

Warren buna yarı gülerek yarı inleyerek karşılık verdi. Çıkardığı ses aslında korkunçtu ama Amy o an duyduğu sesin son derece müthiş bir müzik kadar güzel olduğunu düşünüyordu.

“Çok daha iyi,” diyerek sırttı Amy. “Ama hâlâ seni gülümsetmeyi başaramadım. Biraz iltifat etsem işe yarar mı? Bu gece muhteşem görünüyorsun. Ve saçına yaptığın şeyi de çok beğendim.” Warren bu gece için saçlarını arkaya doğru toplamıştı. “Saçlarını kesmeyecek misin?”

“Daha İngiliz görünmek için mi?”

“Ah, demek bu modası geçmiş görüntünün bir sebebi varmış. Nasıl oldu da tahmin edemedim ki.” Sessiz geçen birkaç saniyenin ardından Amy onu konuşturmaya çalıştı. “Eee?”

“Ne?”

“Sen de bana iltifat etmeyecek misin?”

“Hayır.”

“Ben de öyle düşünmüştüm ama yine de denemeye değerdi.”

“Amy, neden beş dakika sessiz olmuyorsun?” dedi Warren.

“Sessiz kalmak ilerleme sağlamıyor.”

“Ne kadar ilerleme sağladığını bilsen şaşırırsın.”

“Ah, yani yalnızca beni kollarının arasında mı tutmak istiyorsun? Neden öyle söylemedin?”

Warren inledi. Amy neden vazgeçmiyordu? Bunun tek bir açıklaması olabilirdi.

“Hamilesin öyle değil mi?” Sonunda neler olduğunu çözmüştü.

“Ne?”

“Seni hamile bırakan adam seninle evlenmiyor ve bu yüzden seninle evlenecek birini bulmak için çabalıyorsun.”

Amy derin bir nefes aldı. “Şu anda sana neden sinirlenmediğimi gerçekten bilmiyorum Warren Anderson. Seni şimdiden seviyor olmalıyım. Evet, yoksa çok sinirlendim.”

Warren bir anda kaskatı kesildi. “Beni sevmediğini söylemiştin.”

“Emin olmadığımı söylemiştim ama seni pataklamadan bana böyle kötü davranmana başka hangi sebeple sessiz kalabilirim?”

“Benim söylediğim sebeple,” diye cevap verdi Warren. “İnkâr etmeye kalkma.”

“İnkâr etmeyeceğim,” dedi Amy Warren’ın daha önce hiç duymadığı bir ses tonuyla. “Gerçeği kendi kendine keşfetmeni bekleyeceğim. Bu arada, fikrimi değiştirdim. Sana öfkeliyim.”

Amy, Warren’ın kollarının arasından çıktı ve dans pistini terk etti. Warren, Amy’nin gerçekten sinirlendiğini düşünerek bir an öylece kaldı. Pekâlâ, Onunla konuşmayı red-

dediyorsa kışkırtıcı sözlerle onu baştan çıkarmaya çalışmazdı, öyle değil mi?

Kahretsin! Amy'nin hamile olduğunu inkâr ettiğini duymak istiyordu. Lanet olsun! Ya inkâr ya da itiraf edişini duymak zorundaydı. Bunun kendisi için ne kadar önemli olduğunu fark ederek duraksadı.

Amy'nin peşinden gitmeye, yürümeye başladı. Dans pistinin bir köşesine ulaştığında James ve Anthony Malory onu kolundan tutarak başka bir tarafa doğru sürüklediler. Direnmeye çalıştı. Şimdi bu ikisiyle uğraşacak halde değildi. Özellikle de sinir bozucu hareketlerinden sonra. Ama varacakları yere doğru aceleyle ilerliyor ve Warren'ı da yanlarında götürmekten vazgeçmiyorlardı.

Warren bu ikisinin ne istediğini hayal dahi edemiyordu.

Oyuna dördüncüyü aramaktan başka bir amaçları olamazdı. Gerçi işin içinde James Malory varsa, sorun Warren'ın ceketinin kesimi bile olabilirdi.

Pekâlâ, Warren onlara bir dakikasını ayıracaktı. İki amcası da buradaysa Amy hiçbir yere gidemezdi.

Görünüşe bakılırsa James'in ilgisini çeken ceketinin kesimi değildi. Boş bir bیلardo salonuna girdiler.

Kapı kapandığı an Warren kendini duvara yapışmış bir halde buldu. Anthony'nin eli onu duvara sabitlemişti ve bu sırada James'in ilk yumruğu Warren'a inmişti.

“Beni, yeğenime asılmadığına ikna etmen için bir saniyen var Amerikalı.”

Normalde Warren hiçbir şey söylemez ve kavgaya başlardı ama bu adam kız kardeşinin kocasıydı. Aynı zamanda henüz bu adama vurma şansını elde edememişti.

James'in bu öfkeli görüntüsü çok gülünçtü. Warren neredeyse kahkaha atacaktı.

Tanrım bu çok komikti. Amy pervasızca onu ayartmaya çalışıyordu ve şimdi bunun cefasını Warren çekecekti. Hayır, böyle bir şeye izin veremezdi.

"Ona asılmıyorum," dedi Warren kesin bir ses tonuyla.

"Neden sana inanmıyorum acaba?" diye sordu James.

"Onunla dans etmek suç mu?"

"Ona nasıl baktığını gördüm. İşte suç olan o bakışın," dedi James.

Warren içinden homurdandı. Amy ona birilerinin sinirli olduğunu fark edeceğini söylemiş, onu bu konuda uyar-mıştı. Bunu fark eden kişilerin bu ikisi olmasına gerek var mıydı?

İnandırıcı bir gerekçe sunmaya karar verdi. "Aklımda bir sürü şey var Malory. İnsanlara bakış şeklimin genellikle onlarla ilgisi yoktur."

Genele bakıldığında bu söylediği doğrudu ama bu yaşanan bir istisnaydı. Kahretsin! Bu ikisi Warren'ın çıplak halde basılmış gibi hissetmesine sebep oluyordu. Warren'ın tek yaptığı kızı başından savmak olmuştu. Bir de uygun ve gerekli olandan çok daha fazla onu düşünmek. Ve ıssız bir yolun ortasında onunla neredeyse sevişmek. Warren'ın gözünün önüne o geceye dair görüntüler geldi. Görüntülerin hepsi ateşli ve güçlüydü.

"Bunu söylemekten nefret ediyorum ama," dedi Anthony, "söylediği şey doğru olabilir James."

"Söz konusu Warren olunca evet, kesinlikle olabilir," diye onayladı James. Yine de kuşku dolu gözlerle Warren'a

bakmayı sürdürüyordu. “Yani onu çekici bulmuyorsun, öyle mi?”

“Öyle bir şey söylemedim,” dedi Warren ne söylediğini kendi bile duymadan. Onu neredeyse savunmuştu. “Yanlış cevap, Amerikalı.”

Warren bir kez daha duvara savrulmuştu. Bu kez kafasını duvara çarpmış ve sinirlenmeye başlamıştı.

“Onun inanılmaz derecede güzel olduğunu inkâr etmemi mi istiyorsunuz?” diye homurdandı. “Bunu fark etmemek için ölmüş olmam lazım. Şimdi çekin ellerinizi üzerimden.”

Eller hâlâ ceketinin üzerindeydi ama James’in ses tonu yeniden konuştuğunda daha ılıman çıkmıştı. “Güzel olduğunu fark etmen için fazla genç.”

Warren buna katıldı ama bunu söyleyen James olduğu için, “Bak şu konuşana,” dedi. “Georgina’yla tanıştığında Amy’den yalnızca birkaç yaş büyüktü ve sen de benim olduğumdan daha büyüktün.”

Dört yıl, Amy ve Georgina arasındaki birkaç yıldan çok daha fazlasıydı ve James de Warren’dan yalnızca bir yaş büyüktü. Sonuç olarak bu karşılaştırma Malory kardeşleri susturmaya yetmemişti.

“Belki de gözünde bir problem vardır,” dedi Anthony. “Belki de görüşünü biraz bulanıklaştırırsak görmemesi gereken şeyleri görmez. Eğer Georgie’nin ne söyleyeceğini düşünüyorsan bunun icabına bakmaktan memnuniyet duyuram yaşı dostum.”

Warren için bu kadarı fazlaydı. “Saçmalamayı kesin!” diye bağırды. “O kızla ilgili planlarım olmadığını söyledim. Ama onun sözde onurunu korumak istiyorsanız onu bir

yere kilitlemelisiniz. Belki o zaman biraz rahatlarım.”

“Bu da ne demek oluyor?” diye sordu James.

“Yeğeniniz eline geçen her fırsatta üzerime atlıyor demek oluyor!”

“Bekle!” diye bağırdı Anthony. “Onu öldürmeden önce biraz gülmeme müsaade et.”

James durumu kardeşi kadar eğlenceli bulmamıştı. “Bize karşı böyle bir bahanenin işe yarayacağını düşünecek kadar aklını mı kaçırdın? Yoksa Amy’nin gülümsemesi ve bakışlarını arkadaşlıktan başka bir şekilde algılayacak kadar çıldırdın mı?”

Warren derin bir nefes aldı. Bunu söylememeliydi. Hepsi lanet olasıca öfkesinin suçuymuştu. Şimdi Amy’nin utanç dolu sırrını saklayacağına dair hiçbir zaman söz vermemiş olsa bile, kendini ona ihanet etmiş gibi hissediyordu. Buna rağmen James ve Anthony, Warren’a inanmayı seçecek olursa Amy’den uzak durmak için gereken yardımı elde etmiş olacaktı. Ama ona inanmayacaklardı. Masumlar Kraliçesi Amy’nin davranışları, bütün ailenin gözünü kör etmişti.

“Sanırım bana inanmadınız,” dedi Warren.

“Tek bir kelimesine bile inanmadım,” dedi James.

“O halde daha önce söylediklerimi dikkate alın ve beni rahat bırakın.”

“Amy’nin kişiliğine onca laf ettikten sonra mı? Hiç sanmıyorum. Sözünü geri alacaksın yoksa bu gece birinin seni oteline taşıması gerekecek.”

Bu, ne yazık ki, ciddiye alınması gereken bir tehditti. James şiddet yanlısı biri değildi ama sinirlendiği zaman öl-

dürücü olabiliyordu Warren onunla kavga etmeyecekti. Ah Pekâlâ...

“Bu kadar canımı sıkmasaydınız söylemezdim ama madem söyledim bu konuda şüphelenmektense bana biraz yardım edebilirsiniz. Bu hafta neden Georgina’yı ziyarette gelmediğimi sanıyorsun? Kardeşlerim yarın şehirden ayrılacak olmasına rağmen sizinle kalma isteğini neden reddettim sanıyorsun? O çatının altında bir bile kalsam Amy’nin gizlice gece yatağıma girmesinden korkuyorum.”

Tam zamanında diğer tarafa döndü. James’in kulağını sıyıran ilk yumruğu arkasında duvara saplandı.

Üçü de ahşabın çatırdadığını ve James’in elinden ipek duvar örtülerine kan bulştığını gördüler.

“Sana gittikçe daha iyi olduğunu söylemiştim,” dedi Anthony kuru bir sesle.

Ama dikkatinin dağıldığı bir an kapı açıldı ve Amy bu açıklıktan içeri girmeyi başardı. Neler olduğunu anlaması için bir küreye ihtiyacı yoktu.

Warren ve James’e baktı ve amcasına, “Canını yakmadınız öyle değil mi?” diye sordu.

“Canı yanmış gibi mi duruyor?” dedi Anthony.

“Sadece tartışıyorduk,” dedi James ve Warren’ın bir yakasını bıraktı. Ardından bütün yaptığı buymuş gibi eliyle Warren’ın ceketinin tozunu aldı. “Seni ilgilendirecek bir şey değil tatlım. Bu yüzden içeriye git ve...”

“Bana bir çocukmuşum gibi davranma James Amca. Bu kez ne yaptı da onu pataklamaya çalışıyorsunuz?”

“Tanıdığımız birinin onurunu lekeledi. Tam da özür dilemek üzereydi. İçeriye, dans etmeye dönersen biz de işimizi bitirebiliriz.”

Amy kıpırdamadı. Warren'a baktı ve bir tahminde bulundu. "Onlara söyledin mi?"

Warren'ı nefessiz bırakan şey, Amy'nin gözlerindeki yaralanmış ifadeydi. Kendini ona ihanet etmiş gibi hissetmesine şaşmamak gerekirdi. Amy bu olanları kendine yapılan bir ihanet olarak görüyordu. Duyduğu acı kendini hızlıca gizledi ve yerini kararlılığa bıraktı.

"Pekâlâ, hiçbir şey olduğu yok," dedi Amy. "Nişanımızı ilan ettiğimizde nasıl olsa öğreneceklerdi."

"Ne?" dedi Malory kardeşler bir ağızdan.

"Evleneceğimizi söylemeyi unuttun mu Warren?" diye sordu Amy masumane bir tavırla gözlerini kocaman açarak.

"Biz evlenmeyeceğiz Amy," dedi Warren sıkılı dişlerinin arasından. Bakışları gitgide kararıyordu.

Amy James'e döndü. "Neyle uğraştığımı görüyor musun? Her an inkâr ediyor. Ama sonunda akli başına gelecek." Ardından Warren'a döndü. "O halde onlara ne söyledin? Hamile olduğumla ilgili saçma sapan fikirlerinden bahsetmemişsindir umarım."

"Ne?" dediler Malory kardeşler yeniden. Bu sırada Warren'ın bakışları daha da kararıyordu.

"Böyle düşünüyor," diye açıkladı Amy bir kez daha masumane tavırlarla. "Elbette hamile değilim ama bunu kabul etmeyecek kadar kuşkucu biri. Ayrıca onu istememin en basit sebebi dışında başka bir şeyler daha arıyor." Bu şaşırtıcı sözler üzerine üçünün bakışları da Amy'ye çevrildi ve Amy konuşmaya devam etti. "Bunu da mı söylemedi? Ah o halde onu baştan çıkarmaya çalıştığımı söylemiş olmalı!"

“Amy!” diye çıkıştı Anthony.

James ise, “Hiç de komik değil. Bu saçmalıklarla ne yapmaya çalıştığını sanıyorsun?” dedi.

Bunları duyan Warren kahkaha attı. “Durum gitgide daha da komikleşiyor. Bana inanmadıkları gibi sana da inanmıyorlar. Bu yüzden küçük kız git ve beni küçük avantajımla yalnız bırak.”

“Bana böyle seslenmemeni söylemiştim seni ahmak. Ayrıca hiçbir yere gitmiyorum.”

Fakat o an Anthony’nin sorusuyla Amy arka plana atılmıştı. “Ne avantajı?”

“Kırık eklemler.”

“İyi bir noktaya parmak bastı,” dedi Anthony kardeşine.

“Hiç fark etmez,” dedi James.

O noktada Amy araya girmeye çalıştı. “Kavga etmeyeceksiniz, yoksa George Yenge’ye her şeyi anlatırım. Kardeşine sırf gerçekleri söylüyor diye saldırdığını duyduğunda bu olanları pek hoş karşılayacağını sanmıyorum. Roslynn Yenge de ikisini durdurmak için hiçbir şey yapmadığını öğrenecek elbette. Jason Amca’nın da durumdan haberdar olması gerektiğini düşünüyorum.”

“İlk ikisi yeterliydi,” dedi Anthony kardeşinin yüzündeki hüznü ifadeyi görünce.

“Aslında George’un adını söylemen bile yetti. Manipülasyon üzerinde Reggie’den ne zaman ders almaya başladın sen?”

“Bu manipülasyon değil, şantajdı. Ama sağlığını tehdit ettiğiniz kişi, benim evleneceğim adam.”

“Ah Tanrım, sen ciddi miydin?” diye sordu Anthony Amy’nin ciddi olmasından korkarak.

Amy’ye cevap vermesi için şans tanımayan Warren, “Evlenmeyeceğim,” dedi yeniden. Ardından James’e dönüp bir kez daha, “Evlenmeyeceğim,” dedi.

“Evlenecek,” diye düzeltti Amy kendinden emin bir tarzda ve ardından amcalarını uyardı. “Ama onu evlenmesi için zorlamayacaksınız. Onu zorlayacak olursanız evlenmem. Onu hiç rahatlatmasa da bunu Warren da biliyor çünkü henüz birbirimiz için yaratıldığımıza dair hiçbir şey söylemedi. Şimdi baylar, sizi yalnız bırakıyorum ama Warren’ın yüzünde en ufak bir iz görmeyeceğim. Tamam mı James Amca?”

“Ulu Tanrım, Anderson,” dedi Anthony Amy salondan çıktığı an. “Sana acıyorum, gerçekten.”

“Ben acımıyorum,” diye homurdandı James. “Seninle evlenmesini istemesi için ne yaptın?”

“Hiçbir şey yapmadım.”

“Ona sahip olamazsın, Amerikalı.”

“Onu istemiyorum.”

“Lanet olası bir yalancısın.”

Warren bir kez daha öfkeyle patlamaya hazırды. “O halde bırakın da konuşayım. Ona dokunmayacağım ve onu bu hevesinden vazgeçirmeye çalışacağım. Elimden daha fazlası gelmez.”

“İngiltere’den gidebilirsin. Fark etmeyecektir.”

Warren’ın karnına inen yumruk çok beklenmedik ve engellenemeyecek kadar hızlıydı. Katı bir süratle Warren’ın

karnına saplandı. Warren karnı yarılmış gibi hissediyordu ve nefes almak için iki büküm olmuştu. Maloryler'in git-tiğini bile fark etmemişti.

Bilardo salonunu dışında Anthony kardeşini dürtükledi. "Şu Amerikalı, Eden'dan daha uzun ve daha yapılı. Nasıl oldu da bu yumruklarla o genç çocuğu öldürmedin?"

"Çünkü Nick'e daha insafli davranmıştım. Oradaki olay yalnızca bir prensip meselesiydi ve o an yeğenlerimizden birine göz koyduğunu bilmiyordum."

"Ah, Amerikalı akrabanın neden hiç şansı olmadığını şimdi anladım," dedi Anthony.

"Aynen öyle," dedi James düşünceli bir şekilde kaşlarını çatmadan evvel. "Amy tam anlamıyla Malory genlerine sahip ve tıpkı bizim gibi. O adi herifi gerçekten istiyor olamaz, değil mi? Bu hiç mantıklı değil. Peki ya bunu itiraf etmek? Hem de ona?"

"Ne demek istediğini anladım. Günümüzde kadınlar, erkeklerin tahmin etmelerini istiyorlar. Eskiden tam olarak nerede durduklarını anlamamamız için duygularını böyle açıklamazlardı."

"Ne zamandan beri bu işlerden elini eteğini çektin?" diye sordu James. "Kadınlar duygularını hâlâ açıklamıyor. Ve işte bu yüzden Amy'nin davranışlarının mantıklı bir açıklaması olduğunu sanmıyorum."

"Cesaretini Eddie'den almış olamaz. Şantaj yaptı. Hem de yalnızca konuşarak. Ve ciddiymi."

"Boş ver," dedi James. "Sence Amerikalı söylediklerinde samimi miydi?"

Anthony kıkırdadı. “Seni sinir etmeye çalışırken samimi görünüyordu.”

“Beni sinir etmeye çalışan sensin. O sadece her zamanki cazibesini kullanıyordu.”

“O halde bekleyip göreceğiz.”

Yirmi Dördüncü Bölüm

Warren gecenin geri kalan kısmında Clinton ve iki İngiliz’le birlikte kart oynadı. Oyunu anladığı söylenemezdi ve bu, dikkat eksikliğinden ziyade oyunu kaybetmesini açıklamak için gayet iyi bir bahaneydi. Bu gece bu baloya gelmesinin sebebi kendine bir kadın ayarlamaktı. Ama Amy’nin içeri girdiği andan itibaren Warren’ın gözü başkasını görmez olmuştu.

Amy hâlâ yüzlerce hayranıyla dans ediyordu ve şimdi o adamların hepsiyle görüşecekti. Kendi kız kardeşi böyle olsun istemişti. Warren içlerinden bir tanesinin Amy’nin dikkatini çekmesini ve kızın ilgisini yeni bir tarafa yöneltmesini umuyordu.

“Yine olmadı Amerikalı, şansına küs,” dedi Warren’ın sol yanında oturan adam. Bunu ilk kez söylemiyordu. Warren elinde tuttuğu kartlara baktı ve “Üzgünüm,” dedi. Ardından masadan kalktı. Kardeşine “Otele dönüyorum,” dedi.”

“Şu anki durumunu düşünecek olursam en iyisini yapmış olursun.”

“Başlama Clinton.”

“Merak etme. Sabah görüşürüz.”

Georgina limana kadar gelip kardeşlerini uğurlayamayacağı için sabah hep birlikte onu ziyaret etmeye karar vermişlerdi. Bu plana Warren da dahil edilmişti ama şimdi gelmemek için yalvarması gerekiyordu. Diğerleriyle yelken açmayacağı için kız kardeşini daha sonra da görebilirdi. Aslında Georgina ayağa kalkar kalkmaz Warren, onu ve minik Jacqueline’i dışarı çıkaracaktı.

Onlarla yalnız kalmak ve evdeki kişilerin kendilerini rahatsız etmeyeceğini bilmek hoş olacaktı. Ayrıca Berkeley Meydanı’ndan uzak kalmak da akıllıca bir davranış olacaktı.

Warren dışarı çıkarken dans pistinden uzak durmaya çalıştı. Amy ve peşinden koşan budalaların nerede olduklarını bulmaya çalışmadı. Ama belki de bunu yapmalıydı çünkü Amy orada değildi. Tam olarak koridorda bir eğreliotunun ardında gizlenerek Warren’ı bekliyordu.

Warren’ın dikkatini çeken şey, kızın gözleriyle aynı renk olan elbisesi olmuştu. Durmayacaktı.

Amy onun yolunu kesmek için önüne atladığında ise Warren’ın durmaktan başka seçeneği kalmamıştı.

“Bana her zamankiden daha sinirli olduğunu düşünüyorum,” dedi Amy başlangıç olarak.

Şansına Warren sesindeki merakı duyabilmiş, yine de sakinleşmemişti.

“Öyle de diyebilirsin. Aslında seni bir daha görmesem senin için çok daha iyi olur.”

Anlaşılmaz bir sebepten ötürü bu sözler Amy'nin ihtiyatlı bakışlarının yerini haylaz bir parıltıya bırakmasına sebep olmuştu. "Ah sevgilim, ne kadar kötüsün. İkimiz de bu tutkuyu itiraf ettiğimiz sürece, bilmelisin ki senden hiç hoşnut değilim. Onlara bizden bahsetmemen gerekiyordu Warren."

"Bizden değil, senden bahsettim."

"Aynı şey," dedi Amy neşeyle. "Bu yüzden ölene kadar söyleneceklerini biliyorsun."

"İyi, belki aklını başına getirirler. Tanrı biliyor, beni hiç dinlemedin."

"Senin bana uygun olmadığını söyleyip duracaklar ama ben bunu zaten biliyorum."

"Biliyorum. Bu durumu görmezden geliyorsun."

"Elbette görmezden geliyorum. İyi duyguların içimde uyandırdıklarıyla hiç ilgisi yok."

"Tanrım! Yine başlama lütfen."

Warren Amy'yi kenara çekti. Amy ise yeniden adamın önüne geçene kadar etrafında dolaştı.

"Söyleyeceklerim bitmedi Warren."

"Benim bitti."

"Babamla konuşup ilişkimizi onaylamamasına sebep olabileceklerini biliyor musun?"

"Bu akşam iyi bir şeyler mi oldu yani sonunda?" diye yanıtladı Warren.

"Bu kadar umuda kapılma. Babam bizi onaylamazsa kaçmak zorunda kalırız."

“Söylesene Amy, seni ülke dışına gönderme fikrine ne oldu? Bunun senin en büyük endişen olduğunu sanıyordum.”

Amy artık kendinden o kadar da emin görünmüyordu. “Bu hâlâ bir olasılık ama endişelenmene gerek yok. Geri gelirim.”

“Tekrar gönderilmek için mi?”

“Aynen öyle, ne olursa olsun geri gelirim.”

“O halde umarım üçüncü seferinde buradan gitmiş olurum.”

Amy hoşnutsuz bir şekilde kafasını salladı. “Sana sinirlenmem için elinden gelenin en iyisini yaptığını biliyorum ama dikkat et, işe yarıyor. Şansına, seni sabah kadar affetmiş olurum.”

“Aynı şeyi benden bekleme.”

“Elbette beni affedeceksin.”

Warren bıkkınlık içinde derin bir nefes aldı. “Ne zaman anlayacaksın Amy? Beni cesaretlendirmek yerine benden uzaklaşman gerek.”

“Bu kural nerede yazılı?”

“Davranışlarının utanmaz olduğunu sen de biliyorsun.”

“Sanırım, ama senin dışında hiç kimsenin yanında böyle davranmazdım. Bunu daha önce söylemedim mi?”

Söylemişti ama Warren ona inanmamıştı. Amy hamile olmasaydı...

“Karnındaki bebekle beni kapana kısıtırmayı umuyorsun, değil mi? Bu yüzden yatağıma girmeyi bu kadar çok istiyorsun.”

Tanrım, Warren hızlı savaşıyordu. “Bunun yatağına girmek istememdeki ana sebep olması mı gerekiyor? Yalnızca çekici olduğun için olabilir mi? Seni neden yalnızca sen olduğun için isteyemiyorum?”

“Hiç arzulanan bir adam değilim.” Warren yıllarını, değerini olduğundan az göstermek için harcamıştı.

“Bu sorunu da çözeceğim. İnsanlar, onlarla birlikte olmandan zevk alacak. Drew kadar çekici, Thomas kadar sabırlı olacaksın. Sinirli tavırların için yapacak pek bir şeyimiz yok. Ancak boş yere sinirlenmeni engelleyebiliriz. Yani şimdi istediğin kadar somurtabilirsin, hiç fark etmez. Evlendiğimizde bu somurtkan hallerini çok özleyeceğim.”

Amy’nin kendine olan güveni Warren’ı kendine hayran bırakmıştı. Warren bir an, onun bu söylediği mucizelerin hepsini gerçekleştirebilecek yeteneğe sahip olduğunu düşündü. Kendini toplaması gerekiyordu.

“Hiç kimse bu kadar umut dolu olamaz Amy.”

“Benim gibi insanların içindeki iyiyi görebilseydin bundan şüphe etmezdin.”

Amy kenara çekilerek Warren’ın geçmesine izin verdi. Warren son sözü söylemeye çalışmayacaktı. Amy’nin her daim verecek bir cevabı oluyordu.

Warren yürümeye başladığında Amy ona seslendi. “Bu gece buraya yalnızca senin için geldim. Benden bu kadar uzak kalma yoksa artık Albany’de yalnız olduğuna göre seni ziyarete gelebilirim.”

Bu düşünce Warren’ın kanını dondurmuydu. İçinde yatak olan bir odada Amy’yle olmak? Yarın ilk işi otelini değiştirmek olmalıydı.

“Şimdi gidebiliriz James Amca,” dedi Amy amcasının yanına gittiğinde.

“Tanrı’ya şükürler olsun,” diye cevap verdi James ve biraz düşündükten sonra “Neden bu kadar erken gitmek istiyorsun?” diye sordu.

“Çünkü Warren gitti.”

James gözlerini devirdi ve paltolarını almaya gitti. Bu küçük cadıyla konuşması gerekiyordu ve eve dönüş yolu gayet uygundu. Bu kez, daha önce olduğu gibi şaşırmayacak ve söylemek istediklerini söyleme şansı bulacaktı. Amy’nin bu cesareti kimden aldığını bilmiyordu.

Eddie’nin çocukları her zaman örnek davranışlar sergilemişti ve Tanrım, Amy’nin düzgün davranışlarının son zamanlarda bozulmasında Jeremy’nin bir etkisi varsa... Tabii ya, sebep Jeremy olmalıydı. Bu ikisi son zamanlarda çok fazla konuşuyordu ve o haytanın tavırları Amy’yi kötü etkilemişti.

At arabası geldiğinde James hâlâ bunları düşünüyordu ve arabaya binip kapıyı kapattığı an, “Jeremy bana hesap verecek,” dedi.

James’in neden bahsettiğini bilmeyen Amy, “Ne için?” diye sordu.

“Bu gece bize karşı sergilediğin utanmaz davranışların için.”

“Bunun Jeremy’yle ne ilgisi var?”

“Belli ki bunları sana o öğretmiş.”

Amy içten bir gülümsemeyle amcasına baktı. “Hiç de bile. Ben aklıma geleni söylemekten hoşlanırım ama bu zamana kadar bu isteği bastırıyordum.”

“O halde bu isteği bastırmaya devam etmeliydin.”

“Normalde öyle yapardım ama Warren’a karşı açık sözlü olmak zorundayım.”

“O barbarla aranda bir şey olmayacak. Ona üzüldüğün ve gururunu kurtarmak için böyle davrandığını itiraf edeceksin. Hadi bekliyorum. Seni çok iyi anlıyorum. Bir daha sözünü bile etmeyeceğim.”

“Bunu yapamam James Amca.”

“Elbette yapabilirsin, hadi,” dedi James çaresizce.

Amy kafasını iki yana salladı. “Bu konuda neden bu kadar katı olduğunu anlayamıyorum. Onunla yaşayacak olan kişi sen değilsin ki.”

“O kişi sen de değilsin,” diye ısrar etti James. “Ondan daha uygunsuz birini düşünemiyorum.”

“O gayet uygun,” diye sözünü kesti Amy. “Ondan hoşlanmıyorsun hepsi bu.”

“Orası öyle ama konumuzla hiç ilgisi yok.” Artık gerçekleri konuşmanın vakti gelmişti. “Ayrıca o seni istemiyor tatlım. Kendin de duydun.”

“Bunun doğru olmadığını biliyorum.”

James oturduğu yerde doğruldu. Bedeni savaş alanındaymış gibi gerildi. Düşmanı ise karşısında bile değildi.

“Bunu nereden biliyorsun?” diye sordu James.

Amy savaş sinyallerini görmezden geldi. “Nereden bildiğimi boş ver. Hoşlanmadığı şey, benimle birlikte gelen prangalar. Ama elimden gelenin en iyisini yapıp fikrini değiştireceğim ve benimle evlenmek istemesini sağlayaca-

ğım. Bunu başaramazsam, sebep senin araya girmen olmayacak. Başaramazsam bu Warren beni istemediği için olacak. Ancak bu koşulda başarısızlığı kabul edebilirim. Aksi halde denemekten asla vazgeçmeyeceğim. Peşinden Amerika'ya gitmek zorunda kalsam bile umurunda değil. Bu yüzden beni vazgeçirmeye çalışma James Amca. Bir işe yaramaz.”

Alt edilmek James'in doğasına tersti. Kahretsin. O alçağı öldürebilirdi ama George bundan hiç hoşlanmazdı. Onu bir daha asla affetmeyebilirdi. Kahretsin!

“Baban buna izin vermeyecektir canım. Emin olabilirsiniz.”

“Sen onunla konuşursan izin vermeyeceğine eminim.”

“O halde Warren'ı unutsan iyi olur.”

“Hayır,” dedi Amy sertçe. “Bu büyük bir talihsizlik olur ama düşünmediğim bir şey değil.”

“Lanet olsun Amy, o adam senin için çok yaşlı. Onun yaşına geldiğinde, Warren'ın elinde bir baston ve sırtında da bir kamburu olacak. Ayrıca yürürken sendeleyecek.”

Amy neşeli bir şekilde kahkaha attı. “Hadi ama amca, aramızda yalnızca on sekiz yaş var. Bundan on sekiz yıl sonra yürürken sendelediğini düşünebiliyor musun?”

James hayatının en güzel yıllarında olduğu için böyle bir şeyi hayal dahi edemiyordu. Aslında bundan on sekiz yıl sonra Jack bütün erkeklerin dikkatini çekecekti ve James de her birini pataklayacaktı.

“Pekâlâ, belki sendelemeyecek ama...”

“Yaş farkını bu kadar sorun etme lütfen. Warren yeterince şey söyledi.”

“O halde neden büyüklerini dinlemiyorsun?”

Amy, bir kez daha yaş farkından bahsettiği için bezgin bir şekilde amcasına baktı. James ise kendisiyle gurur duyuyordu. Fakat Amy bunun da üstesinden gelmeyi başardı.

“Yaş, değiştiremeyeceğimiz ufak bir sorun. Bense Warren’ın değiştirebileceğim kusurlarına odaklanmayı tercih ederim.”

“Onun kusurlarını biliyor musun?”

“Kör değilim.”

“Bu adamda ne buluyorsun sen?”

“Gelecekteki mutluluğumu,” dedi Amy kısaca.

“Kristal küreni nereden aldın?” diye sordu James.

Amy kahkaha attı. “Sanırım Warren’ın da hemen hemen buna benzer bir şey söylediğini bilmek seni mutlu edecektir.”

“Ulu Tanrım, bunu bir daha asla söyleme. Onunla aynı şeyi söylediğimi düşünmek bile istemiyorum.”

James’in gözleri kuşkuyla kısıldı. Amy az önce yaşla ilgili konunun intikamını mı almıştı? Ne de olsa o bir Malory’ydi ve hazırcevap olması gayet normaldi. James o Amerikalı için neredeyse üzülecekti. Hayır. Kesinlikle üzüldüğü falan yoktu.

“Öyle olsun canım ama benimle kavga etmek istemezsin, değil mi?”

Amy dehşete kapılmış bir şekilde amcasına baktı. “Tanrı korusun. Beni saniyeler içinde parçalarım ayırırsın sen.”

“Aynen öyle.”

Amy numara yapmayı bıraktı ve sert bir ifadeyle, “Ama inatçılıkta ailedeki herkese kafa tutabilirim,” dedi.

James içinden homurdandı. İşler hiç de iyi gitmeyecekti.

“Amy...”

“James Amca, bu konunun üzerine gitmen hiçbir işe yaramayacak çünkü altı ay önce Anderson kardeşlerle tanıştığım da Warren’in benim için doğru erkek olduğunu anladım. Bu gelip geçici bir heves değil. Elbette bir İngiliz daha uygun olurdu ama bunun seçim yapmakla alakası yok. Her şey duygularımla ilgili. Daha şimdiden Warren’a aşık olduğumu düşünüyorum.”

“Lanet olsun.” Bu James’in verebileceği tek cevap olmuştu.

“Cehennem azabı çekiyor gibiyim. Benimle evlenmeyi kabul edene kadar da bana bu işkenceyi yapmaya devam edecek.”

“Üzülüşümü söyleyemeyeceğim,” diye homurdandı James.

“Üzüleceğini düşünmemiştim zaten.” Ardından afacan bir kız çocuğu gibi gülümsedi. “Ama inan bana James Amca, ona çok daha kötüsünü yapacağım.”

Yirmi Beşinci Bölüm

“Amy ve Warren mı?” diye sordu Georgina kuşkuyla.

“İlk söylediğimde beni duymuştun,” diye çıkıştı kocası yatak odasını arşınlamaya devam ederken.

“Ama Amy ve Warren?”

“Aynen öyle, şunu bil ki Warren Amy’nin olduğu tarafa bakacak bile olsa onu öldürürüm,” dedi James.

“Hayır öldürmeyeceksin. Şunu açıklığa kavuşturmama izin ver lütfen. Amy Warren’ı istiyor değil mi? Tam tersi değil yani?”

“Yeterince açıklayıcı konuşmuyor muyum? Şema çizmemi de ister misin?”

“Benimle bu Malory tonuyla konuşma James Malory. Sadece birazdan azıcık daha fazla şok olmuş durumdayım.”

“Ben şok olmadım mı sanıyorsun?”

“Ama senin bu bilgiyi sindirmen için zamanın vardı...”

“Sonsuza kadar zamanım olsa bile bu ikilemi sindiremem. Kardeşime ne diyeceğim şimdi ben?”

“Hangisine?”

James Georgina’nın kasıtlı sorusuna ona sert bir bakış atarak cevap verdi. “Amy’nin genelde birlikte yaşadığı kardeşime olabilir mi? Onun babası olan hani? Hangi kardeşim olduğunu anladın mı?”

Georgina James’in bu laflarını duymazdan geliyordu. “Bunun neden önemli olduğunu anlamıyorum. Amy’nin, babasının iznini almayı pek de umursamadığını kendin söyledin. Umalım da bu gelip geçici bir heves ya da anlık bir şey olmasın. İlk tanıştıklarından beri mi seviyormuş? Beni sürekli kardeşlerim hakkında konuşturuyordu. Sebepini şimdi anlıyorum.”

“Bu kargaşaya destek mi verdin?”

“Tamamen masumum. Seni temin ederim ki hiçbir şey bilmiyordum James. Hâlâ inanamıyorum. Bu inanılmaz! Bizim tatlı Amy’miz, öfkeli Warren’ın peşinde, öyle mi?”

“Durumu böyle süslemene gerek yoktu. Amy adamı ayartmaya çalışıyor. Bunu itiraf etti ve kardeşinin söylediğine göre Amy Warren’ı ne zaman görse üzerine atlıyormuş.”

“Warren masumsa neden ona kızgınsın?”

“Çünkü kızı cesaretlendirmek için hiçbir şey yapmadığına inanmıyorum. Amy, başaracağından o kadar emin ki!”

“Belki de gençliğin verdiği umut yüzündendir?”

“Keşke öyle olsa ama sanmıyorum.”

“O halde Amy’nin... onların... şey...”

“Tanrı aşkına George, lafı ağzında geveleyip durma,” diye araya girdi James.

“Amy’nin Warren’ın yatağına gireceğini mi düşünüyorsun?”

“Evet. Bilmek istediğim şey ise Warren’ın, Amy’nin masumiyetini lekelerse onunla evlenip evlenmeyeceği.”

“Söz konusu Warren olunca, olayın onun evlenmek istemeyişi kadar önemli olduğunu sanmıyorum.”

“İyi bari.”

Georgina, “Çok şaşkınım James. Eğer işler oraya kadar varırsa elbette onunla evlenecek. Siz yapmazsanız ben yaparım,” dedi nefes nefese.

“Amy, onu evlenmeye zorlarsak onunla evlenmeyeceğini söyledi.”

“Nedenmiş? Ben seninle öyle evlendim ve yaptığımız pazarlıktan da oldukça hoşnutum.”

“Amy Warren’ı o şekilde istemiyor. Tanrıya şükür.” James aniden durdu ve sırtıttı. “Belki de aradığımız cevap budur. Warren’ı evliliğe zorlayacağız.”

Georgina kocasına bakakaldı. “Hiçbir şey yapmamışken mi?”

James bu sebepsizliğe omzunu silkerek karşılık verdi. “Ona bir şekilde cesaret vermiş olmalı. Biraz zorlamamız yeterli olacaktır.”

“Ah hayır bunu yapmayacaksın. Kardeşimi bir kez daha dövmeyeceksin.”

“Yalnızca birazcık George,” dedi James karısını ikna etmek için. “Ölmeyecek.”

“Evet ölmeyecek ama bir kez daha asılmanı isteyecek. Bunu aklından çıkar James.”

“Bunun şiişsel bir adalet olduğunu düşünmüyor musun?”

“İşin gerçek bir evlilikle sonuçlanmasını beklemiyorsan hayır, öyle olduğunu düşünmüyorum. Warren’ın, Amy’yi kendinden uzaklaştıracağına inanmalısın. Amy de sonunda vazgeçecektir.”

“Sanmıyorum. İşler o noktaya varırsa Warren’ı Amerika’ya kadar takip etme planları yapmış bile.”

“Kendi başına mı? Ah sevgilim, bu işe yaramaz. Onunla konuşsam bir faydası olur mu? Ne de olsa Warren’ı en iyi tanıyan kişi benim.”

“Elbette sensin ama Amy’nin sözlerini kendi kulaklarımla işittim. Bir işe yaramaz.”

“Üzerime gelmen hiçbir işe yaramaz George Yenge,” dedi Amy ertesi gün çay içerken.

Georgina, sıkıcı işlerini yapmak için dışarı çıkan kocasının evden gitmeden önce kendisini yerleştirdiği koltukta geriye yaslandı. Konudan haberi olduğunu belli etmeden Amy’yi bugün dört kez gördüğünü düşününce, Amy’nin bu sözleri şimdi söylemesi biraz garip kaçmıştı ve George’un tek söylediği, “Biraz çay koyar mısın?” olmuştu.

“Şimdi de aklımı mı okuyorsun?”

Amy kahkaha attı. “Akıl okumak mı? Kristal küreler, sihir-

li eller mi? Son zamanlarda beni herkes büyücü kadınlara benzetiyor, öyle değil mi?”

“Anlamadım?”

“Aklında ne olduğunu tahmin etmek için akıl okumaya gerek yok. Sabahtan beri bana garip garip bakıyorsun. Komik dalgınlıklarını söylemiyorum bile. Bir gecede başka bir kafam daha oluşmadıysa, James Amca sana her şeyi anlatmış demektir. Yani benimle konuşma sırası sana geldi. Durum kısaca böyle değil mi?”

“Affedersin Amy,” dedi Georgina, yüzü hafifçe kızarıırken. “Sana nasıl baktığımın farkında değildim.”

“Boş ver. Gerçi Boyd, burnunu öpüp ‘Yarın görüşürüz,’ dediğinde epey şaşırdı ama olsun.”

“Öyle bir şey yapmadım, değil mi?” dedi Georgina hızla. “Yaptım mı yoksa?”

“Asıl komik olan, Boyd’un üç kere yarın bir okyanusun ortasında olacağını hatırlatması ama senin buna kulak asmayışındı. Evden çıkarken iklimin insanları şaşkına çevirdiğini söyleyip duruyordu.”

“Ah dur lütfen.” Georgina kendini tutamamış, kahkaha atmaya başlamıştı. “İnanmıyorum, bence uyduruyorsun.”

“Doğruyu söylediğime yemin ederim. Aslında Warren’ın burada olmayıp bu sözleri duymayışı iyi oldu yoksa delicesine endişelenir ve sorunun iklimden mi yoksa kocandan mı kaynaklandığını anlamak için büyük ihtimalle bütün gemileri döndürüp geri gelirdi.”

Georgina’nın neşesi kaçmıştı. “Bu sözle bana Warren’ı en az benim kadar iyi tanıdığını mı söylemek istiyorsun?”

“Alakası yok ama Warren’ın iyi özelliklerini tahmin etmek

çok zor değil. Seni önemsemek ve seninle ilgilenmek de onlardan bir tanesi. Kardeşlerini özleyecek misin?” Onlar konuşurken üç gemiden iki tanesi yelkenleri çoktan açmış ve denize açılmıştı.

“Elbette özleyeceğim ama Londra bürosunun yöneticisini de yanlarına alarak birkaç ay içinde tekrar geleceklerini düşünüyorum.”

“Onları bir İngiliz’le çalışmaya ikna edemedin mi?”

“Hayır.”

“Hımm, Warren sırf yelken açabilmek için bu fikre daha ılımlı yaklaşacaktır.”

“Warren etrafı çevriliyken kaçan tiplerden değildir,” dedi Georgina.

“Bunu duyduğuma sevindim ama denizlere dönme değil benden kaçma arzusundan bahsediyordum.”

Georgina’nın yüz ifadesi birden ciddileşti.

“Amy, incinmeni istemiyorum.”

“İncinmeyeceğim. Benim sonum da seninki kadar mutlu olacak.”

“Kocam ve kardeşim birbirinden nefret ediyorken, benim sonum pek de güllük gülistanlık değil.”

“Bence öyle. Sadece biraz dikenli,” dedi Amy gülümseyerek. “Gerçi ben nergis çiçeğini tercih ederim.”

“Ama aslanağzıyla karşılaşacaksın,” diye tahminde bulundu Georgina. Bunu söylerken Amy’nin iki büklüm bir şekilde kahkaha atmasını planlamamıştı. Bir süre bekledi ve konuşmaya devam etti. “Gayet ciddiydim.”

“Biliyorum,” dedi Amy gülümsemeye devam ederek. “Ama görüyorsun işte onunla işim bittiğinde bir kedi yavrusuna dönecek. Yoksa keçi söğüdü mü demeliydim?”

Georgina gözlerini devirdi. “Bu genetik olmalı.”

“Durumu biraz yumuşatmaya çalışıyorum George Yenge. Endişe etmene gerek yok. Kardeşin koca adam. Kendine bakabilir.”

“Endişe ettiğim kişinin sen olduğunu gayet iyi biliyorsun. Amy, hayatım, kardeşimi tanıyorum. Seninle evlenmektir.”

“Beni sevse bile mi?”

“Şey hayır. Yani bu değişik olacaktır ama...”

“Evlenmeyeceğimizi söyleme George Yenge,” diyerek lafını kesti Amy. “Bu konu hakkında her şeyin mümkün olduğunu ve Warren’ın yavaş yavaş açılıp beni kabul etmeye başladığını söyleyen bir kristal kürem var. Şüphesiz ki onun kadar inatçı biri biraz zorluk çıkaracaktır ama buna hazırlıklıyım.”

“Söylediklerinin yarısı doğru. Bu olayın sonu zor olacak, senin için.”

Amy dilini şaklattı. “Bunlar çok korkunç tahminler. Bu her ne demekse, aşkın verilen öğütler yerine kalbin sesini dinlemesi iyi bir şey sanırım.”

“Tavsiyelerimi kendime saklamamı mı söylüyorsun?” dedi Georgina biraz sert bir ses tonuyla.

“Elbette hayır,” dedi Amy hızlıca. “Kendi kararlarımı verecek kadar büyüdüğümü belirtmek istemiştim. Bu benim hayatım ve burada konuştuğumuz şey, benim geleceğim. Hayatımı paylaşmak istediğim adamı kazanmak için elim-

den gelen her şeyi yapmazsam, başarısızlığımın sebebi yalnızca ben olacağım. Herkes gibi normal bir flört dönemi yaşamak ve harekete geçmeyi erkeğe bırakmak isterdim ama ikimiz de biliyoruz ki bu, kardeşin gibi biriyle mümkün değil. Bu yüzden işleri kendi bildiğim gibi hallediyorum. Başarısız olursam da en azından denedim diyebileceğim.”

“Ne çok şey söyledin,” dedi Georgina dikkatli bir şekilde.

Amy sırtıttı. “Durumum içler acısı, değil mi?”

“Seni cadı,” dedi Georgina gülümseyerek. “Ne zaman ciddisin, ne zaman değilsin hiç anlayamıyorum.”

“Kardeşin de anlayamıyor. Ama bu sayede hep tetikte.”

“Pekâlâ, şuna cevap ver. Şimdiye kadar ondan neden vazgeçmedin? Anladığım kadarıyla seni birçok kere reddetmiş.”

Amy bu hatırlatma üzerine elini salladı. “Bu hiçbir şey ifade etmiyor.”

“Böyle düşünmene sebep olan şey ne?”

“Beni öpüş biçimi.”

“Seni öpüş biçimi mi?” diye tepki verdi Georgina ve oturduğu yerde doğruldu. “Eminim gerçek bir öpücük değildir.”

“Yüzde yüz gerçek bir öpücüktü.”

“Ah adi!”

“Kendini tutamadı.”

“Alçak!”

“Onu baştan çıkaran...”

“Hain! Amy... Şerefini çoktan lekeledi, öyle değil mi?”

“Eğer teknik olarak...”

“Tamam anladım. Seninle evlenecek,” dedi Georgina son noktayı koyan bir ses tonuyla.

Amy birden doğruldu. “Hayır bekle. Öyle bir teknik durumdan bahsetmedim. Söylemeye çalıştığım, korkunç dedikodulara yol açabilecek derece yanlış anlaşılan birkaç durumdu ama bunların hepsinin sebebi benim.”

“Onun için yalan söyleme,” diye uyardı Georgina. Hâlâ çok sinirliydi.

“Öyle bir şey yapmam,” dedi Amy ve bir kez daha düşünerek, “en azından evlenen kadar. O zaman elbette gerekli durumlarda onun için yalan söylerim,” dedi. “Ama şimdi konumuz bu değil. Kimse kimseyi evlenmeye zorlamayacak. James Amca sana söylemedi mi?”

“Biraz bahsetti ama kardeşim eğer...”

“Hiçbir şey yapmadı. Henüz değil. Ama yaptığında -ve seni temin ederim yapacak- bu onunla benim aramda olacak. Ayrıca bana evlenme teklifi etmeli, yoksa evet demem. Bu kadar basit.”

“Hiçbir şey o kadar basit değil. Hele söz konusu benim kardeşimse hiç değil. Ah Amy, ne yaptığını gerçekten bilmiyorsun.” Georgina içini çekti. “O çok zor, sert bir adamdır. Seni asla mutlu edemez.”

Amy kahkaha attı. “Yapma George Yenge. Onu şimdiki haliyle yargılıyorsun ama onunla işim bittiğinde eskisi gibi olmayacak.”

“Öyle mi?”

“Elbette. Onu çok ama çok mutlu edeceğim. Hayatında yeniden kahkaha sesleri olacak. Kardeşin için bunu istemez misin?”

Bu soru Georgina’yı geri püskürtmüştü ve kendi yerini düşünmesine sebep olmuştu. Bir anda Jacqueline’in doğumundan sonraki gün Reggie’yle Warren’ın ilgilenmesi ve endişe etmesi gereken kendine ait bir aileye sahip olması gerektiğine dair yaptığı konuşmayı hatırladı. Amy’nin iyimserliği bulaşıcıydı. Warren’ı büyüleyecek biri varsa, o da Warren’a ihtiyacı olan aşkı vermek için kalbini ortaya koyan bu hayat dolu, büyüleyici ve güzel kızdı.

James çılgına dönecekti ama karısı taraf değiştirmişti.

Yirmi Altıncı Bölüm

“Burnunu kırmamı istemiyorsan bacaklarını hareket ettir,” dedi Warren ve Anthony’nin ulaşabileceği mesafeden uzaklaştı.

“Daha iyisin ama bunun gibi şeylere dikkat etmen gerekir.” Anthony bunu söyledikten sonra sola doğru hamle yaptı. Warren da onunla birlikte hareket etti fakat yine de bir sağ kroşenin hedefi olmaktan kaçamadı. Burnuna aldığı darbenin acısı beyinde hissedilirken acı içinde gözlerini kırptı. Burnu kırılmamıştı ama yine de onun kadar canı acıyordu ve bu, Anthony’nin hedefi ölümcül bir kesinlikle tutturarak attığı ilk yumruk değildi. Bu kadarı Warren için yeterdi.

“Özel işlerini bu dersin dışında tutamıyorsan Malory, şimdi durmalıyız. Bugün buraya gelmenin özel bir sebebi olduğunu bilmeliydim.”

“İnsan deneyimlerinden öğrenir, öyle değil mi?” diyerek karşılık verdi Anthony.

“İnsanlar aynı zamanda tekrar, ezber ve daha acısız birkaç yöntemle daha öğrenebilir,” diye cevap verdi Warren.

“Pekâlâ,” diye homurdandı Anthony. “Sanırım işin eğlenceli kısmını kardeşime bırakabilirim. O halde temel hareketlere dönebiliriz Anderson.”

Warren dikkatli bir şekilde yumruğuna havaya kaldırdı ama Malory ailesinin bu üyesi verdiği sözde durma konusunda diğerlerinden daha iyiydi. Ders en uç noktalarda olmasına rağmen öldürme değil, öğretme üzerine kuruluydu.

Warren havlu almak için uzandığında tükenmişti. Bu öğleden sonra yeni bir otel bulacaktı ama bunu ertesi gün yapmaya karar verdi. Şu an ihtiyacı olan tek şey bir yatak ve sıcak bir duştu. Hangi sırayla olduğunu önemsemiyordu. İhtiyacı olmayan şey ise Anthony’nin bilmeyerek başlattığı konuşmaydı.

“Yeni büro işi nasıl gidiyor?”

“Boyacıların işi yarın bitiyor.”

“Orayı mükemmel bir şekilde yönetebilecek bir adam tanıyorum,” dedi Anthony.

“Bunu, Londra’dan daha erken gitmem için mi söylüyorsunuz?” diye tahminde bulundu Warren. Haklıydı. “Kusura bakma ama Clinton son anda yöneticinin bir Amerikalı olması gerektiğine karar verdi. Bu yüzden onlar birini getirene kadar buradayım.”

“Yani büro kullanılır duruma geldiğinde kendi başına mı açacaksın?”

“Şimdilik öyle düşünüyoruz.”

“Seni faturalarda dolu bir masanın arkasında otururken

düşünemiyorum. Masanın ortasında bir seyir defteri olabilir ama asla dağınık alet edevat olmaz. Sanırım bunu daha önce de yaptın.”

“Hepimiz, hatta Georgie bile o masanın arkasında bulundu. Babam işi her yönüyle öğrenmemiz gerektiğini düşünüyordu.”

“Hadi canım.” Anthony’nin ses tonundan etkilendiği belli oluyordu ama “Eminim hiç hoşuna gitmemiştir,” dediğinde sesinde o tını yok oldu.

Warren bu gerçeği daha önce kimseye söylemese bile adamın söylediği şey doğrudu. Yine itiraf etmeyecekti. “Yani ne demeye çalışıyorsunuz Sör Anthony?”

Anthony omzunu silkti. “Bir şey demeye çalışmıyorum dostum. Sadece bir yönetici bile bulmadan neden Londra’da bir büro açmaya kalkıştığınızı, ya da bir yönetici gelene kadar neden beklemediğinizi anlamaya çalışıyorum.”

“Çünkü yeni programlar merkez ofisten kaptanlara dağıtıldı. Skylark gemileri bu ay gelmeye başlayacak. Hazırda bekleyen kargo ve iş yapacak satıcıların olması gerekiyor.”

“Evet, evet bütün bu sürecin mükemmel olduğundan eminim,” diye sözünü kesti Anthony. “Ama gemilerinizin uğradığı her limanda bir büro açamazsınız.”

“En önemli sefer noktalarına açabiliriz.”

“Peki bu limanlar dışında ne oluyor? Kaptanlar kendi kargolarını alıyorlardır.”

Warren gömleğini ve ardından ceketini giydi. Vücudundaki her kas yavaşlaması için ona yalvarıyordu ama bu isteğe karşı geldi.

Anthony’nin bu soruları neden sorduğunu anlayacak kadar dinlemişti ve buna bir son vermek istiyordu.

“Kısa kesip konuya gelebilir miyiz?” diye sordu. “Bir süre daha ülkenizde kalacağım. Burası kesin ve değişmeyecek. Sana ve kardeşine, yeğeninizle ilgili söyleyebileceğim her şeyi söyledim. Onu görmemek için kız kardeşimi görmeye bile gitmiyorum. Benden daha ne yapmamı istiyorsunuz?”

Anthony şimdiki gibi ciddileştiğinde karanlık ve şeytani bakışıyla herkesi korkutabilirdi. “Amy’nin zarar görmesini istemiyoruz Anderson. Bunu gerçekten istemeyiz.”

Warren onu yanlış anladı. “Onunla evlenmem gerektiğini söylemiyorsun, değil mi?” diye sordu şaşkınlıkla.

“Ah Tanrım hayır!” diye cevap verdi Anthony hızla. O da bu fikirle şaşkına dönmüştü. “Ama ne kadar erken gidersen seni o kadar kısa sürede unuttur. Sence de öyle değil mi?”

Warren da Amy’yi o kadar kısa sürede unutturdu. “Bunu ben de isterim ama yapamam.”

Anthony homurdanarak bir anlığına pes etti. “Neden seni bıraktılar ki?”

Warren omzunu silkti. “Bunu yapmayı kimse istemedi, ben gönüllü oldum.”

“Ne için?”

Bu sorunun yanıtını Warren da bilmiyordu. “O zaman iyi bir fikir gibi görünüyordu.”

“O halde dua et de sonradan pişman olma.”

Warren’ı Albany’ye giderken rahatsız eden şey, Anthony’nin son sözleri olmuştu. Neden öyle bir karar vermişti ki? Bu hiç onun tarzı değildi. Kardeşleri şaşkına dönmüştü ve Amy kararını açıklamadan dakikalar önce ona

olan hislerini dile getirmişti. Belki de ona inanmamıştı. Belki de inanmıştı.

Warren koridordan geçerek odasına doğru ilerlerken hâlâ bunu düşünüyordu. Karşısına birdenbire en son bir kumar masasında gördüğü, Clinton ve kendisini öldürmesi için yirmi kadar adamını yollayan Çinli savaş beyi çıktı. Zhang Yat-sen Londra'ya mı gelmişti? Bu imkânsızdı, ama adam karşısında duruyordu. Her zaman seyahat etmek ya da iş görüşmesine gitmek için giydiği Çin işi resmi ipek kıyafetini giymişti.

Warren'ın şaşkınlığı, adam kendisini tanıdığında yok olmuştu. Zhang derhal kılıcına doğru uzandı ama kılıç yerinde değildi. Warren bu duruma memnundu çünkü kılıçlar uzmanlık alanına girmiyordu. Yat-sen burada olduğuna göre korumaları da fazla uzakta olamazdı. Warren buradan bir an önce çıkmasının akıllıca olacağını düşündü ve hızla oradan uzaklaştı.

Eşyalarını alması ve otel faturasını ödemesi için birini gönderebilirdi ama o deli Çinli Albany'de olduğu sürede oraya dönmeye niyeti yoktu.

Kahretsin! Zhang Yat-sen'in Londra'da olduğuna inanmıyordu. Adam yabancılardan nefret ederdi ve onlarla yalnızca oldukça kârlı olduğu için Canton'da ticaret yapardı. Birlikte iş yaptığı kişileri aşağıladığı hareketlerinden belli olurdu. İmparatorun dikkatini çekmediği sürece, kendi sözünün kanun sayıldığı, dış dünyadan izole olmuş küçük adasından ayrılıp binlerce yabancıнын arasına neden gelmiş olabilirdi?

Onu buraya çeken ya inanılmaz ölçüde büyük bir servetti ya da kişisel bir mesele. Warren ne kadar mütevazı olursa olsun, içinde Clinton ile birlikte Zhang'dan aldığı o lanet olasıca antika vazonun kişisel bir mesele olduğuna dair kötü bir his vardı.

Zhang, Warren'la oynadığı oyunda o vazoyu masaya sürerken aile yadigârı olduğunu söylemiş ve Warren da karşılık olarak gemisini ortaya koymuştu. Zhang'ın asıl amacı da o gemiyi ele geçirmektir. Normal şartlar altında kumar masasına oturmazdı. Zhang'ın gemiyi istemesinin iki sebebi vardı. Birincisi yabancılarla kendisi uğramak istemiyordu ve bu yüzden kendine ait bir filosu olsun istiyordu. İkincisi ise karşısında hiçbir zaman hürmet göstermeyen Warren'a karşı kişisel bir nefret duyuyor ve gemisini kaybetmenin onu Canton'a gelmekten alıkoyacağını umuyordu.

Zhang vazoyu kaybetmişti ve Warren o gece biraz sarhoş olmasaydı yaşadığı kaybın Zhang'i hiç de etkilemediğini fark ederdi. Adam, Warren'ın kellesi ile birlikte diğer her şeyi alabileceğini düşünüyordu. Yine başarısız olmuştu. Warren ve Clinton'un mürettebatı o gece limanda yardımlarına koşmuştu. Ticarete önemli bir düşman edinmişlerdi ve kazançlı Çin seferleri bir anda kesilmişti.

Bu seferleri Warren ve Clinton yapıyordu ve durumdan pek de şikâyet etmemişlerdi. Çin seferleri çok uzun sürüyor, evden çok fazla uzak kalmalarına sebep oluyordu. Warren Çin seferinin yerini alacak İngiltere seferinden de hoşlanmamıştı. Savaş yılları ve ortaya çıkan karışık durumu unutmak kolay değildi. Yanağında hâlâ İngiliz bir süvarinin açtığı yara izi duruyordu.

Fakat Georgina, ne yazık ki, buradaydı ve kız kardeşlerini düzenli olarak ziyaret edecekleri müddetçe bu limandan yararlanmaları akıllıca olacaktı.

Warren kazançları ne olursa olsun Londra'da bir büro açma fikrine karşı gelmişti ama kardeşleri Amerika'ya dönerken Londra'da kalmak için gönüllü olan da kendisi olmuştu. Şimdi ise Georgina sayesinde edindiği akrabaları dışında Londra'da kellesini uçurmak isteyen bir düşmanı daha vardı. Lanet olsun!

Yirmi Yedinci Bölüm

Amy çıldırmak üzereydi. Warren'ı o baloda gördüğünden beri neredeyse bir hafta geçmişti. Warren'ın bu kez çok uzak kalamayacağını düşünmüştü ama o, tam olarak bunu yapıyordu. Ne James Amca ne de Georgina, Warren'la ilgili tek kelime etmişti. O ikisi, Amy sanki Warren'ın kalbini kazanmaya çalışmıyormuş gibi kendi işine bakıyor ve bu durum Amy'ye dayanılmaz bir acı veriyordu. Amy'nin bilmediği bir şeyler biliyor olabilirler miydi? Yoksa Warren planlarını değiştirip İngiltere'den ayrılmış mıydı?

Bu son düşünce Amy'nin doğruca Georgina'ya gitmesine sebep oldu. "O nerede? Ondan hiç haber aldın mı? Yoksa gitti mi?" diye sordu Amy.

Georgina oturma odasında ev masraflarını kontrol ediyordu. Evdeki işlerinin büyük kısmını yapmaya başlamış ve Amy'ye endişe etmesi için daha fazla zaman bırakmıştı.

Georgina kalemini bıraktı ve "Sanırım Warren'dan bah-

sediyorsun,” dedi. Amy öfkelenmişti. “Evet bu aptalcaydı, öyle değil mi. Hayır Warren henüz gitmedi. Ama çok meşgul. Yeni büro için birilerini işe alıp onları eğitiyor.”

Bu kulağa mantıklı geliyordu. Hem de son derece mantıklı geliyordu. “Sadece çalışıyor mu? Başka bir şey yok mu?”

“Sen ne düşünüyordun ki?”

“Beni görmekten kaçındığını.”

“Üzgünüm,” dedi Georgina. “Ama büyük ihtimalle tam olarak öyle yapıyor.”

“Ondan haber aldın mı?”

“Ara sıra not yazıp yolluyor.”

Georgina daha fazla şey söylemek, Amy’ye biraz da olsa umut vermek istiyordu fakat ahlak kardeşi onu da görmekten kaçınıyordu. Georgina, Amy’nin Warren için mükemmel bir seçim olduğunu düşünüyordu ama bunu James’e söylememiş olması gerekiyordu. James’in verdiği tepki pek de hoş değildi. Aslında Amy’ye herhangi bir şekilde yardım edecek olursa ondan boşanacağını söylemişti. Georgina buna bir saniye bile inanmamıştı ama James eğer bunu söylemişse, Georgina’nın istemediği kadar kızgın olmalıydı. Bu yüzden şimdilik hiçbir şey yapmayacaktı. Amy, en başta olduğu gibi davasına yalnız devam edecekti ama Georgina’nın duaları onunlaydı.

“Yeni Skylark bürosu nerede peki?” diye sordu Amy birdenbire.

“Limana yakın, gitmek için hiç de güvenli olmayan bir yerde. Oraya gitmeyi aklına bile getirme.”

Amy yanında çalışanları varken Warren’ı görmek istemiyordu. Yalnızca meraklanmıştı. Georgina’nın cevabı ise

diğer şeyleri düşünmesine sebep olmuştu.

Georgina Amy'nin düşünceli bakışlarının farkındaydı. "Oraya gitmeyeceksin Amy."

"Gitmeyeceğim."

"Söz mü?"

"Kesinlikle."

Ama Amy Warren'ı başka bir yerde aramaya gitmeyeceğine dair söz vermemişti ve onu arayabileceği tek bir yer biliyordu. Oteline gidecekti. The Hell and Hound'daki gibi tehlikeli bir durum söz konusu olmadan oraya gidebilirdi. Warren şehrin elit bir kesiminde, elit bir otelde kalıyordu. Amy ve annesi ara sıra orada öğle yemeği yemişlerdi. Elbette Amy oraya hiçbir zaman yalnız başına ya da akşamları gitmemişti ve şimdi Warren'ı orada bulmak için yapacağı şey de tam olarak buydu. Bunda utanılacak bir yer yoktu. Tek sorun evden sessizce sıvışmak ve yeniden içeri girebilmektir. Georgina'nın gününü odasında geçirmemesi büyük bir sorundu.

Aslında bir sorunu daha vardı. Warren'ın oda numarasını hatırlayamıyordu. Drew, Boyd'un oda numarasını unutmasıyla dalga geçerken hangi odada kaldığını söylemişti. Hepsinin odası ikinci kattaydı. Amy otele gidene kadar oda numarasını hatırlayamazsa ikinci kattaki her odanın kapısını çalacaktı. Kapıdaki görevliye sorması imkânsızdı çünkü bu hareketiyle masum bir girişim büyük bir skandala dönüşebilirdi.

Amy gidip gitmemesi konusunda daha fazla düşünmemeye karar verdi. Gitme fikri aklına girmişti ve şimdi vazgeçmesi imkânsızdı. Warren kapıyı açıp karşısında Amy'yi görünce ne söyleyeceğini düşünmeye başladı. Yalnızca merhaba demekle yetinemezdi. Yeni bir maceraya atıla-

çağını duydum,’ dese belki işe yarabilirdi ama kendisini görmezden geldiği sürece onun peşinden gideceğini söylemişti ve bunu hatırlatarak dürüst davranmaktan yanaydı.

Görünüşüne her zamandakinden fazla zaman ayırmıştı çünkü vakti boldu. Amcası ve yengesinin odalarına çekilmesini beklerken yapacak başka bir şeyi yoktu. Mavi tonlarındaki elbisesi dikkat çekmiyordu ama korsesindeki danteli çıkardı ve her zamankinden derin bir dekoltesi oldu. Bu Warren’ın daha önce görmediği bir şey değildi ama Amy’yi ilk kez böyle görecekti.

Giriştiği savaşta fazladan cephaneye ihtiyacı vardı. Warren kabul etmese de Amy onun inatçılığını yenecek bir şeyler yapmalıydı. Warren onu istiyordu. Amy’nin yapması gereken, onun bir süre evliliği unutmasını sağlamaktı. Warren’ın odasına giremezse çabaları boşa gidecekti ve ortada Warren’ın, Amy’yi gördüğü an kapıyı genç kızın suratına çarpması gibi oldukça gerçekçi bir ihtimal de vardı. Amy binici botlarını giyip ayağını kapının arasına koysam mı diye düşünüyordu...

Albany’ye vardığında saat bir olmuştu. Warren’ın günlük işlerini halledip yatağa geçmesine yetecek kadar zamanı olmuştu. Amy’nin aklında hem iyi hem kötü şeyler vardı. Zihnini boşalttı ve ikinci kata çıkmak için merdivenlere yöneldi.

Lobide yanından geçtiği iki kişi de otel çalışanıydı ve onu neredeyse fark etmemişti. Büyük ihtimalle onun odasına dönen bir müşteri olduğunu düşünmüşlerdi ve Amy de tam olarak böyle olmasını umuyordu. Kimsenin soru sormamasını ümit ediyordu. Birkaç saniye içinde sorusunu yanıtlayacağı birkaç kişi daha görmüştü.

Warren’ın oda numarasını hatırladı. Kapının önüne geldiğinde duraksadı. Warren’ın yatakta uyuyor olduğunu düşünmek Amy’de intikam duygularını harekete geçirmiş-

ti. Bu durumdan faydalanabilir miydi? Warren tamamen uyanmadan onu baştan çıkarabilirse... Kalbi küt küt atmaya başladı. Bu gece olacaktı. Bu gece...

Sert bir şekilde kapıyı çaldı. Bu sesin Warren'ı uyandırması gerekiyordu fakat kapının, çevredeki dört kapıyla birlikte aniden açılmasını beklemiyordu. Otel müşterilerini bu şekilde rahatsız ettiği için yanakları kızardı ama etrafına bakınıp yalnızca doğulu insanlar gördüğünde utangaçlığı yerini şaşkınlığa bıraktı. Hemen önünde bir başkası dikiliyordu.

"Affedersiniz," dedi Amy, Warren'ın odasına doğru sürüklenmeden hemen önce.

Adam Amy'yi bıraktı ama kapıyı arkasından kapatmıştı. Amy adama bakmak için arkasını döndüğünde -adam Amy'den uzun değildi- orada bir değil iki kişinin olduğunu gördü. Öteki adam kapının diğer tarafında dikiliyordu.

Bu adamlar odayı mı koruyordu? Bu yüzden mi kapıyı o kadar hızlı açmışlardı? Peki ya diğer kapılar? Onlar da mı bir şeyleri koruyordu? Ah Tanrım, Amy nasıl bir belaya bulamıştı böyle!

Bu insanlar ikinci katın tamamını koruyordu ve bu da Warren'ın başka bir kata taşındığı anlamına geliyordu. Otel yönetimi bu kadar kalabalık bir grubu ağırlamak için ondan odasını değiştirmesini istemiş olmalıydı. Peki Amy otel görevlisine Warren'ın oda numarasını sormadan onu nasıl bulacaktı?

"Sanırım..."

"Sessiz olun leydim."

"Ama sanırım bir yanlışlık..."

“Sessiz olun leydim.” Aynı kişi tarafından susturulmuştu ve adam ilkinden daha ısrarcıydı.

Birdenbire öfkelen-di. Yataktan Amy’nin en öfkeli halinden bile öfkeli olan birinin sesi geldiğinde adama patlamak üzereydi. Adam uzak doğu dillerinden birini konuşuyordu.

Amy yatağa doğru baktı ve adamın kalkmasını seyretti. Genç biriydi. Belki de değildi. Tahmin etmesi güçtü. Adam boynundan ayak-uçlarına kadar uzanan çuvalvari bir şey giyinmişti. Bir omzundan uzun, siyah bir örgü sarkıyordu. Sesi kulağa öfkeli gelmişti ama siyah gözleri ilgiyle Amy’ye odaklanmıştı.

Amy bakışlarını bu adamdan kaçırarak az önce saygısız davranan adama çevirdi. “Onu uyandırdığım için özür dilerim,” diye fısıldadı. “Şimdi gidebilir miyim? Sanırım bir hata yaptım.”

Hiçbir şey anlamasa bile beklediği yanıt yataktan gelmişti. Amy bir daha o tarafa bakamayacak kadar çok utanmıştı. Bu adam her kimse Amy onun uykusunu bölmüştü. Hâlâ yataktaydı. İçinde bulundukları durum hiç şüphesiz ki çok uygunsuzdu.

Saygısızlık yapan adam yeniden konuşmaya başladı. “Ben Li Liang, leydim. Lordum adına konuşuyorum. Amerikalı kaptanı mı arıyorsunuz?”

Amy gözlerini kırptırdı. Bu adamlar Warren’ın mürettebatından olamazdı, öyle değil mi? Hayır bu saçmaydı. Ama belki de Warren’ın nereye gittiğini biliyorlardı. Belki de Amy’nin otel görevlisine gitmesine gerek kalmayacaktı.

“Kaptan Anderson’ı tanıyor musunuz?” diye sordu Amy.

“Tanıyoruz evet,” diye cevap verdi Li Liang. “Siz de mi tanıyorsunuz?”

Gerçeği mi söylemeliydi yoksa bir yalan mı uydurmalıydı? Yalan söyleyecekse Warren'ın kocası olduğunu mu yoksa nişanlısı olduğunu mu söylemeliydi? Bu adamlar Amy'yi tanıımıyordu. Onları bir daha görmeyeceği için söyleyeceği şeyin yalan olduğunu asla bilemeyecekleri. Daha fazla utanmasının önüne geçmek için yalan söylemeyi tercih etti.

“O benim nişanlım.” Ya da gelecekteki nişanlısıydı.

Yataktaki adam bir şeyler söyledi ve ardından Li Liang, “Bunu duymak bizi memnun etti. Bize onu nerede bulacağımızı söyleyebilirsiniz,” dedi.

Amy otel görevlisiyle konuşması gerektiğini düşünerek içini çekti. “Ben de size bunu soracaktım. Burası onun odası, eminim farkındasınızdır. Sanırım başka bir kata taşındı.”

“Artık bu otelde kalmıyor.”

“Otelini mi değiştirdi?” dedi Amy ve kendi kendine konuştu. “Peki ya kız kardeşi bana neden söylemedi?”

“Onun ailesini tanıyor musunuz?”

“Elbette tanıyorum. Kız kardeşi amcamla evli.”

Yataktaki lord bir kez daha konuştu. Li Liang, “Bu bizi daha da mutlu etti,” dedi.

“Pekâlâ siz kazandınız. Neden bu kadar mutlu oldunuz?”

Amy bir cevap almak yerine başka bir soruyla karşılaştı. “Kız kardeşi kaptanın nerede olduğunu biliyor mudur?”

“Eminim biliyordur,” diye homurdandı Amy. “Bana bundan bahsetmiş olsaydı beni büyük bir beladan kurtarabilirdi. Şimdi gidiyorum. Lordunuz da rahatça uysun. Onu rahatsız ettiğim için bir kez daha özür dilerim.”

“Gidemezsiniz leydim.”

Amy kaskatı kesildi. Böyle durduğunda küçük adamdan bir santim kadar uzun oluyordu ve daha uzun olması kibri de beraberinde getirmişti. Adam besbelli düşündüğü kadar İngilizce bilmiyordu.

“Efendim?”

Adam bir kez daha denedi. “Kaptan bize katılana kadar buradan ayrılamazsınız.”

Bu Amy’nin dikkatini çekmişti. “Onu mu bekliyorsunuz? Neden söylemediniz?”

Li Liang sinirli görünüyordu. “Burada olduğunuzu öğrendiğinde buraya gelmesini umuyoruz. Ama daha önce birinin ona söylemesi gerek.”

“Ah Pekâlâ. O halde biri gidip ona haber versin. Biraz daha bekleyebilirim,” dedi Amy.

Amy’nin planlarında Warren’la bu kadar insanın önünde görüşmek yoktu. “Bir daha düşündüm de onunla başka bir zaman görüşebilirim.”

Amy kapıya doğru bir adım attı. İki küçük adam kapının önüne geçti.

Amy’nin gözleri kısıldı. “Çok mu hızlı konuştum? Anladınız mı?”

“Kaptanın kız kardeşine bir mesaj yollamanızı istiyoruz. Böylece o da kaptana nerede olduğunuzu söyleyebilir.”

“Hayatta olmaz. George Yenge’yi gecenin bu vaktinde rahatsız etmemi mi istiyorsunuz yani? Amcam bundan hiç hoşlanmaz ve onun hoşnutsuzluğuna hedef olmak istemezsiniz.”

“Lordumun hoşnutsuzluğu da dehşet vericidir.”

“Öyle olduğuna eminim ama bu isteğiniz daha makul bir saate kadar beklemek zorunda,” dedi Amy mantıklı bir şekilde. “Yoksa şu an gecenin körü olduğundan haberiniz yok mu sizin?”

“Saatin bizim için bir önemi yok.”

“Çok şanslısınız ama bizler saate önem vererek yaşıyoruz. Bu konuda anlaşma yapmamız mümkün değil Bay Liang.”

Liang’ın sabrı taşmıştı. “Söylediklerimize itaat edeceksin yoksa...”

Yataktaki adam bir kez daha sözünü kesti. Amy göz ucuy-la yatağa doğru baktı. Lord hâlâ orada yarı uyur vaziyette uzanıyordu. Fakat yüzündeki ifade korkunçtu.

Amy tereddütle, “Belki de birisi bana neler olduğunu açıklasa iyi olur,” dedi.

Söylenenleri çeviren Li Liang olsa da, Amy’ye cevap veren lord olmuştu. “Adım Zhang Yat-sen. O Amerikalı aile yadigârı olan bir vazoyu benden çaldı.”

“Çaldı mı?” diye sordu Amy şüpheyle. “Bu Warren’ın yapacağı türden bir şey değil.”

“Vazoyu nasıl aldığının bir önemi yok. Onu geri alana kadar şerefim iki paralık olacak.”

“Vazoyu istesenez olmuyor mu?”

“Benim de niyetim bu yönde fakat kaptanın bunu yapması için teşvik edilmesi gerek.”

Amy gülmeye başladı. “Ve siz de onu teşvik edebileceğimi mi düşünüyorsunuz? Söylemekten her ne kadar nefret

etsem de onun nişanlım olduğunu söylerken gerçekleri biraz abartmışım. Bir gün nişanlanacağımızdan eminim tabii ama o bugünlerde evlilikten kaçmak için elinden gelen her şeyi yapıyor. Aslında ortadan kaybolmam onu çok mutlu edecektir.”

“Bu da bir ihtimal leydim. Eğer sizin için gelmezse, tam da öyle olacak,” dedi Li Liang tehditkâr bir şekilde.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Bir sandığa atılıp limandaki bir gemiye götürüldüğünde Amy yeni arkadaşlarına yardım etmeyi reddetme konusunda ciddi endişeler duyuyordu. 'Ortadan kaybolma' kavramı yeni bir anlam kazanmaya başlamıştı. Bu adamların, düşündüğü ilk şey konusunda ne kadar ciddi olduklarını merak ediyordu.

Çok uzağa gitmemişlerdi. İngiliz hırsızlar görse etkilenebilirdi ama bu doğuluların, Haverston Markisi'ni karşına almanın ne demek olduğunu anladıklarını sanmıyordu. Kendisini bırakmazsa olacaklarla ilgili savurduğu tehditleri duymazdan geliyorlardı ve konuşması için işkence aletlerinden bahsettiklerinde Amy dalga geçerek intikamını almış oldu.

Kırbaçlamaktan ve tırnaklarını çekmekten bahsediyorlardı. Buna cesaret edemezlerdi. Onu bütün bir gece ve ertesi gün boyunca orada tutacaklarını da düşünmemişti. Artık kimse fark etmeden eve girmesi imkânsızdı.

Bu belaya dolaylı olarak Warren yüzünden bulaştığı için en azından son defa olduğu gibi ona burada da eşlik edebilirdi. Ama hayır, kardeşleri yelken açtıktan hemen sonra koşarak otelini değiştirmek zorundaydı. Amy'yi daha da kızdıran şey, 'onu kurtlara bırakmasıydı' ama ne olursa olsun Zhang Yat-sen'in Warren'ı bulmasına yardım etmeyecekti.

Warren Yat-sen'in aile yadigârını çalmış olsun ya da olmasın, onu geri vermeyi reddedebilirdi. O kadar inatçı olabilirdi ve Amy bu adamların gerçekten sinirlendiklerinde nasıl bir tepki vereceğini görmek istemiyordu. Hepsi Li Liang kadar kısa boylu değildi ve sayıları çok fazlaydı. Dahası, onları Warren'a götürmek ona ihanet etmek demekti ve Warren, amcalarına ihanet etmek konusunda böyle düşünmese bile bunu yapamazdı.

Hayır, Amy bu durumdan kendi başına kurtulacaktı. Gelecekteki nişanlısından yardım almayacaktı. Ailesi de yardımcı olamazdı. Georgina dünkü konuşmalarım hatırlayabilir ve Amy'nin Warren'ı aramaya çıktığını düşünebilirdi ama Warren'ı bulamadığı için kimse Amy'nin izini süremezdi.

Şimdi ufacık bir kabinde sıkışıp kalmıştı. Yerde sert birkaç halıdan başka bir şey yoktu, pencere yoktu. İçeride yalnızca gereksinim duyduğu şeyler için bir kova, bir fener ve boş bir sandık vardı. Amy'yi çıkarttıktan sonra sandığı odadan almamışlardı. Amy için işler iyi gitmiyordu.

Gemi birdenbire yelken açıp limanda ayrılmadığı sürece içinde buradan kendi başına kurtulabileceğine dair bir his vardı. Yemeği getirildiğinde uygulamaya koymayı düşündüğü bir plan bile yapmıştı.

İlk yemeği bir kâse pilav ve tatlı sosa bulanmış garip görünümlü sebzelerden oluşan bir tabak yemek vardı. Yemeğini Taishi adında güler yüzlü, ufak tefek bir adam

getirmişti. Üzerinde bol bir pantolon ve beli kemerli bir tunik vardı. Kalın saç örgüsü en az kendi kadar uzundu. Li gibi Taishi de Amy'den uzun değildi. Pirinç kâsesiyle onu alt etmek ne kadar zor olabilirdi? Kolay olacaktı.

Saatler eziyet veren bir yavaşlıkta geçip giderken Amy böyle bir şansı elde edip edemeyeceğini düşünmeye başlamıştı. Sürüklenip sandığa tıklılırken cüzdanını düşürmüştü ama cebinde duran saat sayesinde saatin kaç olduğuna bakabiliyordu. Odasına biri geleli çok uzun zaman olmuştu. Ona yemek vereceklerdi, değil mi? Yoksa dilinin çözülmesi için deneyecekleri ilk metot onu aç bırakmak mıydı?

Taishi kapının kilidini açıp elinde yemek tepsisiyle içeri geldiğinde neredeyse akşam olmuştu. Onu henüz aç bırakmayacaklardı. Ama Amy guruldayan karnına rağmen bu kez adamın getirdiği yemekle ilgilenmemişti. Onun ilgisini çeken şey, kapının önünde başka birinin olmayışydı. Demek ki Amy için kapının kilitli olmasını yeterli görmüşler ve genç kızın Taishi'ye karşı bir şey yapmaya çağını düşünmüşlerdi. Ama yanılıyorlardı.

Yapacağı şey ayıp olacaktı çünkü bu adam dişlerini ortaya çıkararak gülümseyen, iyi kalpli biriydi. İngilizcesi de oldukça komikti. Ama Amy bunun kendisini etkilemesine izin veremezdi. Taishi onu gemiye getirenlerden biri olmayabilirdi ama onlardan biri için çalışıyordu ve buradan kurtulup eve gitmek Amy için her şeyden önemliydi. Ağız pilav kâsesiyle adamın kafasına vururken gözlerini kapayabilir ve ardından özür dileyebilirdi.

“Bak Taishi ne getiriyor size. Çok güzel yemek. Sevmezseniz, ben aşçının elini kesmek. Söz veriyorum.”

“Eminim buna gerek kalmayacak,” diye cevap verdi Amy. “Ama şimdi aç değilim, bu yüzden şimdi yemeyeceğim. Tepsiyi buraya koyabilirsin.”

Amy sandığı gösterdi. Arkasına götürdüğü diğer elinde kâseyi tutuyordu. İhtiyacı olan tek şey Taishi'nin arkasına geçebileceği bir andı. Taishi tam da dediği gibi yaptı. Çok kolay olmuştu. Amy, adam önünden geçene kadar nefesini tuttu ve ardından kâseyi kaldırarak gözlerini kapadı ve kâseyi savurdu. Kâse bir şeye çarpmadan önce Taishi bileğini yakaladı. Amy havada uçarak sırtüstü yere düştü.

Canı acımamış ama oldukça etkilenmişti. Küçük adama bakmak için kafasını çevirdiğinde elindeki yemeği bile dökmediğini fark etti. Amy'ye bakarak sırtıyordu.

“Bunu nasıl yaptın?” diye sordu Amy öfkeyle.

“Kolay. Öğrenmek istemek?”

“Hayır... Öğrenmek... istemiyorum!” diye ofladı Amy ayağa kalkarken. “İstediğim şey eve gitmek.”

“Özür dilerim bayan. Adam geldiğinde belki, belki değil.” Taishi Amy'nin başına gelenlerle ilgisi olmadığını gösterircesine omzunu silkti.

“Ama adam, yani Warren gelmeyecek.”

“Lord Yat-sen gelecek diyor, gelecek,” diye bastırdı Taishi. “Endişe etme.”

Amy bıkkınlıkla kafasını iki yana salladı. “Nereye gittiğimi, nerede olduğumu, hatta kayıp olduğumu bile bilmeden nasıl gelebilir? Lord Yat-sen'in bir aptal.”

“Şşşt, bayan kafan kesilir,” dedi Taishi telaşa kapılarak.

“Saçmalık,” dedi Amy. “Hiç kimse küçük bir hakaret yüzünden bir başkasının kafasını koparmaz. Şimdi git buradan. Başarısızlığım için somurturken yalnız olmak istiyorum.”

Taishi beyaz dişlerini göstererek bir kez daha sırttı. “Eğlencelisin bayan.”

“Ben çılglık atmadan çık dışarı!”

Taishi sırtarak gitti. Amy kapı kapanmadan adamı durdurdu.

“Kafanı kırmaya çalıştığım için özür dilerim. Bunu kişisel algılama lütfen.”

“Üzülme bayan. Adam yakında gelecek.”

Kapı kapandığında elindeki boş kâseyi kapıya doğru fırlattı. Yakında gelmek mi? Onları Warren’a götürecek en ufak bir şey dahi söylememişti. Hepsi aptaldı. Şans eseri Warren’ın nerede olduğunu öğrenmişlerse bile Warren onu kurtarmaya gelmeyecekti. Amy’nin kaçırılıp hayatından çıkmasına çok sevinecekti.

Peki şimdi ne yapacaktı? Küçük adama saldırması olanaksızdı. Kapı açıkken feneri ara bölmeye doğru fırlatmalıydı. Gerçi Taishi’nin onu görmezden gelip alevleri söndürmeyi denemek yerine, kapıyı yüzüne kapatıp onu alevlerin arasında bırakmayacağını bilemezdi.

Pekâlâ, ilk planı başarısız olmuştu ama vazgeçmeyecekti. Taishi’yi alt edememişti. O adam yalnızca komik konuşmuyor, aynı zamanda komik dövüşüyordu. Belki de koşarak ondan kurtulabilirdi. Limanda öteye gidebileceğini sanmıyordu ama etkili bir çılglık atarak birilerinin yardım etmesini sağlayabilirdi. Belki yine başarısız olurdu. Bu, saatin kaç olduğuna ve limanın hangi kısmında olduklarına bağlıydı. Ne olursa olsun, bir sonraki yemek vaktinde denemeye değerdi.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Ailede çabuk sinirlenen tek kişinin Warren olması gerekiyordu ama o öğleden sonra saat beşe geldiğinde Georgina, kardeşinin otel odasının önünde durmuş kapıyı yumruklarken bir sinir krizi geçiriyordu. Bugün oraya iki kez daha gitmişti. Yeni büroya üç kez uğramış, iki kez de Nereus'a gitmişti ama mürettebattan hiç kimse Warren'ı görmemişti. İçeri girmemiş olsa bile Knighton Hall'a bile gitmişti. Oradaki işi James halletmişti.

James bütün gün karısıyla birlikteydi. Bütün bunları tek başına yapmasına izin veremezdi. Amy ailenin bir parçasıydı ve Georgina'nın işi bittiğinde Warren'ı paramparça edecek kişi James'ti. Başka bir şey söylememiştir. Konuşamayacak kadar sinirliydi. Georgina, kardeşi ve Amy'yi ararken James'in yanından ayrılmamasından pek hoşlanmamıştı. Bu da sonuçsuz kalacaksa...

Kapı sonunda açıldı. Georgina vakit kaybetmeden içeri girdi ve "Neredeydin! O nerede?" diye sordu.

Odaya kısa bir bakış attıktan sonra oradaki tek kişinin Warren olduğunu fark etti. Georgina yatağın altına bakmak için o tarafa gitti. Warren'ın eğlenir gibi bir hali vardı.

“Yatağın altını da temizliyorlar Georgie,” dedi Warren kuru bir ses tonuyla. “Camlar da tertemiz. Gidip bakabilirsin.”

Georgina pencerenin yanına gitmek yerine gardıroba yöneldi. “Boş boş konuşma.” Dolapta yalnızca Warren'ın kıyafetleri vardı. Kardeşine bakmak için arkasını döndü. “Amy? Onu hatırlıyor musun? Burada değil.”

“Onu nereye götürdün?”

“Onu görmedim ve ondan uzak durmak için elimden gelen her şeyi yaptım,” diye cevap verdi Warren.

Ardından alaylı bir bakışla James'e döndü. “Sorun ne Mallery? Verdiğim söze güvenmiyor musun?”

Georgina iki erkeğin arasına girdi. “Şu an James'le konuşmak istemezsin Warren. İnan bana, bu hiç de iyi bir fikir değil.”

Warren bunu anlamıştı. James sessiz kalıyorsa bir şeyler son derece yanlış demektir ve işin içinde Amy varsa... Bir anda telaşa kapıldı.

“Amy'nin kayıp olduğunu mu söylüyorsunuz?”

“Evet, hem de büyük ihtimalle dün gecedен beri.”

“Neden dün gecedен beri? Sabah erkenden evden çıkmış olamaz mı?”

“Amy nereye gideceğini her zaman bana söylediği için, bu davranışı anlamsız gelse bile,” diye cevap verdi Georgina, “kısa bir süre önceye kadar ben de öyle düşünüyordum.”

“Beni görmeye gelecek olsa sana söyler miydi?” diye sordu Warren.

“Hayır ama yine de bir şeyler söylerdi. Daha önce aklıma gelmeliydi fakat seni bulmak için yeni büroya gideceğinden emindim. Baktığımızda sen de orada olmadığın için Amy’yle birlikte buradan gittiğinizi düşündüm. Ama sen de onun nerede olduğunu bilmiyorsan...” Kocasına döndü. “Amy, Warren’ı bulmak için dün gece gittiyse Albany’ye gitmiş olmalı. Ona Warren’ın artık orada kalmadığını söylememiştim.”

Warren’ın beynindeki alarm çanları çalmaya başladı. “Benim oda numaramı bilmiyordu, değil mi?”

“Sanırım Drew akşam yemeğinde oda numaramı söylemişti. Yani evet, biliyordu. Neden?”

“Çünkü Zhang Yat-sen Albany’de.”

“Kim?”

“Tang vazosunun önceki sahibi,” diye açıkladı Warren.

Georgina’nın bakışları alev almıştı. “Şu seni öldürmeye çalışan adam mı?”

“Evet, buraya kadar yalnız gelmediğinden de eminim. Yanında küçük bir orduyla gelmiş olmalı.”

“Ah Tanrım, Amy’nin onun elinde olduğunu söylüyor olamazsın değil mi?”

“Orada kaldığımı biliyordu. Yapması gereken tek şey hangi odada kaldığımı bulmak ve beklemek. Bu kadar büyük bir şehirde beni bulmanın tek yolu bu. Onun hâlâ şehirde olduğunu biliyorum. Bugün Londra’ya hangi gemiyle geldiğini ve hâlâ limanda olup olmadığını öğrenmekle meşguldüm. Fakat Amy dün gecedan beri kayıpsa Zhang’ın adamları neden gelmedi?”

“Nereye? Buraya mı? Söyledim ya, Amy nerede kaldığını bilmiyor. Hem...”

“Amy adamları sana gönderebilirdi. Beni bulabileceğini biliyor olmalı.”

“Sözümü bitirmeme izin verseydin, sana Amy’nin bunu yapmayacağını söyleyecektim. O seni seviyor Warren. Bu arada...”

“Şimdi hiç sırası değil Georgie!”

“Pekâlâ, öyle olsun, ama sana zarar verebileceklerini düşünüyorsa kimseyi yollamayacaktır.”

“Kendi hayatını kurtarmak için olsa bile mi?”

James bu noktada lafa karıştı. Ölümciül bir ses tonuyla, “Hayatı tehlikede mi?” diye sordu.

“Büyük ihtimalle. Yat-sen bir şey istediğinde zaman kaybetmekten hoşlanmaz ve o şeyi elde etmek için her şeyi yapar. Tanrım, bunun önüne geçemeyeceğimi bilmeliydim.”

“Amy’ye bir şey olursa önüne geçemeyeceğin başka şeyler de olacak,” dedi James.

“Bunun için sıraya girmen gerek Malory. İstedikleri benim. Beni alınca Amy’yi bırakacaklardır.”

“O halde seni onlara vermekten büyük bir zevk duyacağım. Gidelim mi?”

“Birlikte mi? Bu konuya dahil olmana hiç gerek yok.”

“Ah, bu anı kaçıramam.”

“Sanırım yeterince dikkat etmedin James,” dedi Georgina

öfkeyle, “Warren’ın bir suçu yok. Amy’nin onu bulmaya geleceğinden haberi yoktu. Bu yüzden saçmalamayı kesip ona nasıl yardım edebileceğini düşünebilirsin.”

“Suçun kimde olduğunu biliyorum George.”

“Sen çekilmez birisin.”

“Genelde öyle söylüyorsun, evet.” Bu James’in ağzından çıkan tek şey olmuştu.

Warren ise James’le aynı fikirdeydi. Amy’nin onu bulmaya çalışacağını biliyordu. Amy ona geleceğini söylemiş ve Warren da genç kıza inanmıştı. O Çinli ile karşılaşmadan önce kaldığı oteli değiştirmeye karar vermesinin sebebi buydu. Amy Berkeley Meydanı’nda olmasaydı ya da Warren Amy’nin orada olduğu gerçeğini görmezden gelebilseydi, Berkeley Meydanı’na birkaç kez uğrar ve Amy’nin kaçırılmasını önleyebilirdi. Ama hayır, onu görmezden gelemeyeceğinden çok korkmuş ve ondan uzak kalmıştı. Lanet olasıca şehvet! Şu an Amy için duyduğu korkunun şehvetle hiçbir ilgili yoktu.

Yirmi dakika sonra James ve Warren Albany’den içeri girdiler. Georgina ise arabada kalmıştı. Aradan geçen beş dakika ve Li Liang’a gönderdikleri mesajdan sonra adam lobiye indi. Warren, adamı Zhang’ın, Canton’un eteklerinde bulunan sarayına yaptığı ziyaretlerden hatırlamıştı. Lordun sular seller gibi İngilizce konuşabildiği söyleniyordu ama bunu kanıtlama zahmetine girmiyor, Li Liang gibi çok sayıda çevirmen kullanıyordu.

Li Liang, James ve Warren’ın yanına geldiğinde resmi bir tavırla eğildi. “Biz de sizi bekliyorduk kaptan. Beni takip edin lütfen.”

Warren yerinden kıpırdamadı. “Önce bana duymak istediğim şeyi söyle.”

Li Liang onun ne hakkında konuştuğunu bilmiyormuş gibi davranarak zaman kaybetmedi ve doğruca cevap verdi. “O iyi ve bir zarar görmedi. Henüz. Onun... ortadan kayboluşunun... seni buraya getirmeye yeteceğini düşünüyorduk. Haklıymışız.”

James’e baktı ve, “Arkadaşın burada beklemek zorunda,” dedi.

“Ben onun arkadaşı değilim,” diye cevap verdi James. “Ve burada beklemiyorum.”

Li Liang neşelenmişti. “Düşmanından yardım alabileceğini mi düşündün?” diye sordu Warren’a.

“O, kızın amcası.”

“Ah, şimdi anladım. Yani senin enişten.”

Li’nin diğer yanıtları değilse bile bu bilgi, Amy’nin gerçekten ellerinde olduğunu kanıtlıyordu.

“Evet, onu eve götürmeye geldi.”

“Bu bizimle ne kadar işbirliği yaptığına bağlı,” dedi Li.

“Zhang’ın kaprisinden söz ediyorsun sanırım,” dedi Warren sert bir şekilde.

Li Liang hafifçe gülümsedi ve yürümeye başladı. Warren dişlerini sıkı ve adamı takip etti.

James, “Gerçekleri söylüyordu, değil mi?” diye sordu.

“O Zhang’ın sözcüsüdür. Bu arada, çeneni kapalı tut ve bu sorunu halletmeme izin ver. Bu Çinlileri tanıyorum.

Birçok yönden hâlâ Orta Çağ'da yaşıyorlar ve hoşlanmadıkları şeylerden bir tanesi de küstahlıktır. Ki bu da senin göbek adın.”

“Ah pekâlâ, iyi sonuçlar aldığın sürece bu işi bildiğin gibi halletmene müsaade edeceğim.”

Warren cevap vermedi ve birkaç saniye sonra Li, Warren'ın eski odasının önünde durdu. Şaşırmaması gerekiyordu. Tanrım! Amy kendinden emin bir şekilde bu adamların tuzağına doğru ilerlemişti.

“Her şeyi düşündünüz, öyle değil mi?” diye sordu Warren odayı kastederek.

Liang omzunu silkti. “Mantıklı bir hamleydi. Ne yazık ki içeri girdiğimizde eşyaların çoktan gitmişti.”

“Hızlıyımdır.”

“Hızlı olmamayı dileyeceksin.”

“Eğer bu kıza karşı bir tehditse, amcasının bundan hiç hoşlanmayacağını söylemeliyim.”

“Endişe etmen gereken bir şey olmadığını anlayacaksın.”

Sayıları çok fazlaydı ve odada kaç kişi olduğunu söylemek çok zordu. Her şey sona erdiğinde Liang'ı yalnız yakalamak için neler vermezdi...

Gelişigüzel bir şekilde, “Sana daha önce adi herifin teki olduğunu söyleyen olmuş muydu Liang?” diye sordu Warren.

“Siz bir kere söylemiştiniz kaptan.”

“Geldiğimi haber ver,” dedi Warren. “Bunun bir an önce bitmesini istiyorum.”

Çinli adam kafasını salladı ve odaya girdi. James bir kolunu duvara yaslayarak ileri atıldı. “Bu Amy’ye karşı bir tehdit miydi?”

Warren kafasını iki yana salladı. “Hayır bu tipler yabancıları korkutmaktan hoşlanıyor ve bence Liang bundan kesinlikle zevk alıyor. Ama buradaki önemli kişi benim Malory. Benimle işbirliği yapıp yapmayacaklarını anlayana kadar bunu riske atamazlar.”

Kapı yeniden açılarak konuşmalarını sonlandırdı. Korumalardan bir tanesi eğilerek onları içeri aldı. Warren, uyuşuk bir şekilde kendi Çin işi ipek yatak örtülerinin üzerinde uzanmakta olan Zhang’ı gördü. Elindeki pipo dışında üzerinde başka bir şey yok gibiydi ve etrafındaki ‘yetersiz’ şeylerden hazzetmiyor gibi görünüyordu. Warren onun için üzüntü duydu.

“Vazom nerede kaptan?” diye sordu Li lordu adına.

“Kız nerede?”

“Benimle pazarlık etmeyi mi düşünüyorsun?”

“Kesinlikle. Hangisini istersin; canımı mı yoksa vazoyu mu?”

Liang ve Yay-sen bir süre Çince konuştu. Warren, Canton ziyaretleri sırasında birkaç kelime öğrenmişti ama hiçbir bu süratli konuşmayı anlamasına yetmiyordu. Sorduğu sorusu gereği onu bir süre daha bekleteceklerdi. Zhang, insanların önünde korkuyla ezilip büzülmesini çevirmeninden bile daha çok severdi ve şu an elinde Warren’a karşı büyük bir kozu vardı.

“İkisini de istiyoruz kaptan,” dedi Li sonunda.

Warren kahkaha attı. “Bundan eminim ama anlaşılmamız böyle olmayacak.”

“Kıza karşılık vazo. Elinde başka bir şey yok.”

“İyi denemeydi ama bunu kabul etmeyeceğimi biliyorsun. Yapacağımız tek anlaşma, kızı bıraktıktan sonra vazoyu alman. Tabii ben de zarar görmeyeceğim yoksa o lanet olası vazoyu paramparça ederim.”

“Kızın paramparça bir şekilde eve gittiğini görmek ister misin?”

Warren bu yemi yutmamıştı ama James kesinlikle istedikleri tepkiyi verdi ve öne doğru saldırganca bir adım attı. Warren onu durdurmak için kolunu uzattı fakat geç kalmıştı. Zhang’ın korumaları, lordlarına karşı olası bir saldırıyı önlemek için derhal harekete geçti. Saniyeler sonra James baygın bir halde yerde yatıyordu. Elleri ve ayakları bağlanmıştı. Onu odanın ortasından çektiler. Zhang’ın korumaları bunca şeyi silaha gerek duymadan yapmıştı çünkü her biri kadim dövüş sanatları konusunda uzmandı.

Warren olaya müdahale ettiği takdirde aynı şeyleri yaşayacağını biliyor ve kartları elinde tutan kişi olmak istiyordu. Ayrıca James’in yardımına ihtiyacı yoktu. Zorbalık, öldürmek için el ve ayaklarını kullanmak için eğitilen adamlara karşı işe yaramazdı.

Warren, James’e kısa bir bakış attı ve kendine gelmeye başladığını gördü. Bu, çok fazla darbe almadığını gösteriyordu. Warren, bu doğruların James gibi ölümcül potansiyele sahip bir adamı nasıl bu kadar kolayca yere serdiğini öğrenmek için her şeyi yaptı. James’in hakkını vermeliydi; adam hazırlıksız yakalanmıştı. Korumaların hamle yapacağını bilse, yere serilmeden birkaç darbeyi önleyebilirdi.

“Çok hoş,” dedi Warren umursamaz bir tavırla. Zhang ve Li’ye döndü. “Şimdi iş konuşmaya dönebilir miyiz?”

“Elbette kaptan,” dedi Li gülümseyerek. “Kızın, tek parça halinde, serbest bırakılmasını konuşuyorduk. Elbette vazo karşılığında. Ne daha azı ne daha fazlası.”

“Kabul edilemez, daha fazla zaman harcamadan söylemeliyim ki kız benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Vazo, ondan da değersiz, yalnızca hoş eski bir eşya o kadar. Ağabeyim vazoyu önemsiyor ama benim umurumda bile değil. Yani iş, kim neyi daha çok istiyor sorusuna geldi, sizce de öyle değil mi? Beni öldürürseniz istediğinizi alamazsınız. Kıza zarar verirsiniz, istediğinizi alamazsınız. Onu bırakın ve sizi vazoya götürüyüm. Hangisi işinize gelirse.”

Buna karar vermek için Li’nin Zhang’la görüşmesi gerekiyordu. Warren bilmiyordu fakat Amy onlara Warren’ın kendisini istemediğini söylemiş ve Warren da az önce kızın bu itirafını doğrulamıştı. Bu sayede eli biraz daha güçlenmişti. Fakat Zhang hem intikam almak hem de vazoyu ele geçirmek istiyordu. Yabancılar karşı hiçbir zaman dürüst davranmadığı için şimdi bu teklifi kabul edebilir ve istediği her şeyi elde edebilirdi.

“Yaşamana izin verebilirim kaptan,” dedi Li en sonunda, “ama anlaşmamızın gereklerini yerine getirene kadar kız bizimle kalacak.”

“Vazo Amerika’da. Ben gidip gelene kadar kızı bir tutamazsınız. Ailesi çok güçlü ve birkaç gün içinde sizi bulacaktır.”

“Vazoyu almak için tek başına gitmene izin vereceğimizi mi sandın?” diye sordu Li. Duyduğu şey onu eğlendirmişti. “Hayır kaptan, hep birlikte bizim gemimizle gideceğiz. Kız da bizimle gelecek. Sözünü tutarsan kızı ailesine geri götürebilirsin.”

“O... o kadınla aynı gemiye tıklıp kalmayı kabul edeceğimi sanıyorsan aklını kaçırmış olmalısın.”

“Ya bizimle gelirsin ya da kız ölür. Bu kadar. Dediğin gibi işine gelirse.”

Warren dişlerini sıktı. Kartlarını oynamıştı ama Amy elinde olduğu sürece kazanan Zhang olacaktı.

Otuzuncu Bölüm

James ve Warren'ın Albany'ye girmelerinden kısa bir süre sonra çok sayıda at arabasının kapıda sıraya girmesi, Georgina'yı telaşlandırmıştı. Kapı görevlisi, bu arabaları Çinli gibi görünen bir adamın olduğu tarafa doğru yönlendirmemiş olsaydı, endişelenmeyecekti. Az sonra sandık ve valiz taşıyan daha fazla Çinli gelmeye başladı.

Adamların telaşı, ya da Georgina'nın durumunda panikle-miş halleri en kötü senaryoyu düşünmesine yol açtı.

Amy orada değildi ve oraya hiç gitmemişti. Warren boş yere kendini o ikinci lorda teslim etmişti. Georgina'nın aklından bunlar geçiyordu. Çinli lord gerçekten vazoyu istemiyordu. İsteddiği tek şey Warren'dan intikam almaktı ve Warren'ın elinde pazarlık yapabileceği hiçbir şey yoktu. Sevgili kocası da, kardeşini kurtarmak için parmağını bile oynamazdı. Kardeşi öldürülmüştü ve onun katilleri ülkeyi terk etmeye çalışıyordu.

Lanet olsun! Georgina habersiz kalmaktan nefret ederdi. Kısa bir süre önce doğum yaptı diye onu bu at arabasında oturmaya mecbur edemezlerdi. İçeri girmeli ve kardeşini, Amy'yi kurtarsın diye ölüme gönderip göndermediğini bizzat öğrenmeliydi.

Beşinci araba geldikten sonra adamların hareketliliği başladı ve Çinliler yeniden otele girmeye başladılar. Georgina buna daha fazla katlanamayacaktı. Otuz dakika geçmişti. Bu sürede iyi bir anlaşma yapılabilir ya da cinayet işlenebilirdi.

Arabadan dışarı çıktı. Sürücü Albert'e dönüp ona ne yapacağını söyleyemeden önce Çinliler bir kez daha dışarı çıktılar. En az yirmi kişilerdi ama lordun hangisi olduğunu seçmek kolay olmuştu. Adamın üzerinde rengârenk ipek bir kıyafet vardı. Zararsız biri gibi görünüyor, Canton'da olduğu gibi adamlarına öldürmeleri için emir verebilecek biri gibi durmuyordu. Ama ülkesinde mutlak bir güce sahipti ve öylesine bir güç, zalimliği de beraberinde getirir, sırf kumarda kaybettiği için kazananı öldürmeme gibi toplumsal kuralları göz ardı etmesine sebep olurdu.

Adamlar beş arabayı da doldurmaya başladıklarında, Georgina hareketsiz kaldı. O an hissettikleri, otelden çıkan başka kimse olmayacağını anladığı ankiyle boş ölçüşemezdi bile. Ardından kendisini takip eden iki Çinli ile Warren da otelden çıktılar. Georgina aklına gelen aptal şeyler yüzünden neredeyse gülecekti. Görünüşe göre Warren da bu adamlarla gidiyordu ama en azından yaşıyordu.

Warren son at arabasına binmeden önce Georgina'ya baktı ve şüpheye yer vermeyecek şekilde kafasını iki yana salladı. Georgina hiçbir şey anlamamıştı. Endişe etmemesini mi söylemişti? Yoksa arabadan ayrılmamasını? Belki de dikkatleri üzerine çekmemesi gerektiğini söylemişti. Ne?

Warren'ın sağ olduğunu gördüğü an yaşadığı rahatlık yerini yine müthiş bir korkuya bıraktı. Herkes gelmiş ve sayım yapılmıştı. Nefes nefese bir şekilde otel kapısına bakıyordu ama ne Amy'yi ne de kocasını görebiliyordu. İlk araba hareket etmişti ve diğerleri de onu takip ediyordu.

Georgina, son araba da gözden kaybolmadan önce verebileceği tek kararı verdi. "Albert," diye seslendi şoföre. "Şu arabaları takip et, özellikle de kardeşimin de içinde olduğu son arabaya dikkat et. Nereye gittiklerini öğren ve ardından hemen buraya gel. Kocama ne olduğunu bulmam lazım."

"Ama leydim..."

"Benimle tartışma Albert. Oylanma, yoksa onları gözden kaybedeceksin."

Koşar adımlarla otelin ikinci katına çıktı. Birisi duvarı yumrukluyordu ve bu sesler onu doğruca Warren'ın odasına götürdü.

"Tam zamanında," diye seslendi biri kapıyı açtığında. Ardından aynı ses, "Lanet olsun George burada ne yapıyorsun?" dedi.

Georgina kocasını bulmanın vermiş olduğu rahatlık ile bir saniye duraksadı. Ardından kocasını yerde yattığını ve ayaklarının da tekmelediği duvara doğru yukarı kalktığını görünce gülümsedi.

"Ben de aynı şeyi sana sorabilirim James. Yerde ne yapıyorsun böyle?"

James kırıldığını belli eden bir ses çıkardı. "Birilerinin dikkatini çekmeye çalışıyordum. Sanırım sesimi dışarıdan duyduğunu söyleyeceksin, öyle değil mi?"

James'in ses tonu ona adamın son sözlerini anımsatmıştı. James 'Ne olursa olsun arabadan ayrılmayacaksın,' demiş ve Albert de bunu söylemeye çalışmıştı.

"Şey, hayır," dedi James'i çözmek için aşağı eğilirken. "Ama hepsini giderken izledim. Dışarı çıkanlar arasında sen yoktun. Bu durumu değiştirir, sence de öyle değil mi?"

"Hayır değiştirmez. Bir kadın kocasının sözünü dinlememesi iyi bir şeydir."

"Hadi ama James," diyerek güldü Georgina, "Ne zaman sözünü dinledim ki?"

"Doğru söylüyorsun," diyerek homurdandı James.

"Yoksa onları takip etmemi mi isterdin? Arabada kalıp elbette."

"Ah Tanrım, hayır."

"O halde bunu yapması için Albert'i gönderdiğim için sevinmelisin. Nereye gittiklerini biliyor musun?"

"Limana gidiyorlar ama hangisine gittiklerini bilmiyorum. Amerika'ya gidecekler."

"Hepsi mi?"

"Amy de onlarla gidecek."

"Ne?"

"Bence de," dedi James.

"Peki neden itiraz etmedin?"

"İtiraz etmemiş gibi mi duruyorum?"

"Ah ama Warren..."

“Denedi George. Hakkını yemek istemem. Aslında Amy’yle aynı gemide olma fikri yüzünden dehşete kapıldı diyebilirim. O aşağılığı, o kısacık süre için, yanlış değerlendirdiğimi itiraf etmeliyim.”

“Emin misin?”

“Tanrım, bu kadar üzülmene gerek yok!”

“İstersem üzülürüm,” diye cevap verdi Georgina inatla. “Ama şu an önemli olan şey aralarında olan ya da olmayan romantizm değil. Sanırım Bridgeport’a gidecekler çünkü vazo orada. Bu insanlar vazoyu alınca onları bırakacak mı?”

“Anlaşma öyle.”

Georgina kaşlarını çatı. “Sanki bir ‘ama’ duydum gibi.”

“Of, kulakların çok iyi çalışmaya başlamış.”

James, hem duvara attığı tekmeleri sokaktan duymasıyla hem de son sorusuyla ilgili olarak karısını iğnelemeye çalışmıştı.

Georgina’nın kaş çatışı derinleşti. “Bu soruyu geçiştiremezsin James Malory.”

James ayağa kalkarken içini çekti. Son ip de yere düşmüştü. “Anlaşma bu yönde.”

“Vazoyu aldıktan sonra Warren ve Amy’yi bırakacaklar yani, değil mi?”

“Evet.”

“Ama?”

“O Çinli lordun anlaşmaya sadık kalacağını sanmıyorum. Amy karşılığında vazoyu almak için çok uğraştı. Bence istediği hem vazo hem de intikam.”

“Ama ikisine birden sahip olamaz.”

James, karısının inatçılığı karşısında tek kaşını kaldırdı. “Eminim ona izin vermediğin için dünyası başına yıkılacaktır sevgilim.”

“Espri anlayışının canı cehennemde. Çok ciddiym.”

James karısını odadan çıkarmak için kolunu ona doladı. “Ciddi olduğunu biliyorum. Ama büyük ihtimalle kardeşin de benim düşündüğümü düşünmüştür. Hem kendini hem de Amy’yi kurtarmak için bir şeyler düşünmeye bolca vakti olacak.”

“Neden hâlâ bir ‘ama’ duyar gibiyim?”

“Çünkü ona hiç güvenmiyorum. Kendi başınayken her şeyi yüzüne gözüne bulaştırabilir ama işin içinde Amy varken bunu yapamaz!”

“Warren senin düşündüğünden çok daha beceriklidir.”

“Darılmana gerek yok George. Öyle bir aileden geldiğin için seni suçlamıyorum elbette...”

“Sus,” diye uyardı Georgina keskin bir ses tonuyla. “Şu an her zamanki aşağılamalarıyla uğraşamayacağım. Bana sadece ne yapmayı planladığını söyle.”

“Gitmelerine engel olmayı planlıyorum.”

Albert döndüğünde ve hep birlikte limana gittiklerinde bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı. Adamın gösterdiği açıklık şimdi boştu. James bu yeni gelişmeden pek hoşlanmamıştı.

Söylenme faslı sona erdiğinde sesi son derece mutsuz çıkıyordu. “Şu an kullanabileceğim bir gemim olması gerekirdi. Maiden Anne’i böyle acil durumlar için burada tutmalıydım.”

Georgina bunu beklemiyordu. “Peşlerinden mi gitmeyi mi planlıyordun?”

“Gideceğim ama derhal yola çıkmayı kabul eden bir kapitan bulmak bana çok pahalıya patlayacak. Tabii öyle birini bulabilirsem. Ayrıca hazırda mürettebat ve gerekli malzemeler de olması lazım...” Duraksadı ve bir müddet sövmeye devam etti. “Yarın sabaha bir gemi ayarlayabilmem bile bir mucize olur.”

Georgina kısa bir tereddüttün ardından “Warren’ın gemisi burada, Nereus,” dedi. “Olanları söylersen mürettebat da seninle gelmek isteyecektir ama hepsinin geleceğinden emin değilim. Warren da gemisini en azılı düşmanına vermeyi hoş karşılamayacaktır.”

Bunu duyan James’in neşesi yerine gelmişti. “Warren gemisini iyi yönetiyorsa mürettebatın nerede olduğunu bilen birisi çıkacaktır.”

“Aslında bütün Skylark gemileri için buna benzer bilgilerin tutulduğu bir defter var.”

“O halde tek sorun malzemeler. Tanrım, George, sanırım bana bir mucize bahsettin. Sabahtan önce yelken açamayabilirim ama denize çıktığımda yarım günlük farklı kapatabilirim.”

“Gemilerine saldırmayacaksın, değil mi?”

“Amy içindeyken mi?” diye cevap verdi James. Bu yeterli olmuştu.

“O halde onları Bridgeport’a kadar takip etmen gerekecek.”

“Ben de öyle yapmayı düşünüyorum George. Hava şartları el verirse, manevra yeteneğimi kullanarak hemen ar-

kalarından gidebilir ve şartlarımı kabul etmeden limanda ayrılmalarını önleyebilirim.”

“Şartlarının içinde kardeşim de olacak, öyle değil mi?” Georgina sorusuna yanıt alamadığında James’e dirseğiyle dürtükledi.

“James?”

“Olmak zorunda mı?”

James’in sesi o kadar perişan çıkmıştı ki Georgina kocasının yanağına vurdu. “Bunu Warren’ı kurtarmak olarak görme...”

“Tanrı korusun!”

“Bunu çok kârlı bir iş olarak gör. Ben de Warren’a nasıl davrandığına karışmayayım. Anlaştık mı?”

James, Georgina’ya bakarak sırttı. “Pekâlâ, öyle diyorsan...”

“Seni çok seviyorum. Sen anlaşması çok kolay birisin.”

“Dilini ısır George. Şöhretimi mahvedeceksin.”

Georgina bunu kabul etmediğini göstermek için kocasını öptü. “Şimdi, sen Nereus’u hazırlarken bavula koymamı istediğin herhangi bir şey var mı?”

“Hayır ama Connie’yi görürsen onu valizlerimle birlikte gönder. Onu bu kovalamacaya davet etmezsem ölene kadar başımın etini yer.”

Suçlayıcı bir şekilde, “Çok eğleneceksin, değil mi?” dedi Georgina.

“Hiç sanmıyorum. Bütün zamanımı seni özleyerek geçireceğim.”

Georgina'nın bakışlarından, bu zekice cevap için ne düşündüğü belli oluyordu. "O halde seninle geleceğim için şanslısın."

James buna karşı çıkmaya hazırlandı ama uğraşlarının yararsız olacağını bildiği için bunun yerine, "Peki ya Jack ne olacak?" diye sordu.

Georgina inledi. "Aklımdan çıkmış. Sanırım macera dolu günlerim sona erdi, en azından Jacqueline biraz daha büyüyene kadar. Dikkatli ol, James. Lütfen."

"Bana güvenebilirsin."

Otuz Birinci Bölüm

Warren'ın kamarası Amy'ninkinden büyük değildi ve malesef odaları yan yanaydı. Warren, Amy'nin odanın içinde gezinirken çıkardığı sesleri duyabiliyordu. Amy şu an çok sinirliydi çünkü Warren onun iyi olduğunu görmek için ısrar ettikten sonra tek kelime etmemişti. Warren, Liang'dan önce kapıyı açmasını ve Amy'nin iyi olduğuna kanaat getirince de kapıyı kapatmasını istemişti. Onu görünce ilk dürtüsünün genç kıza doğru koşup onu kollarının arasına almak ve her şeyin geçeceğini söylemek olduğunu bilmelerine izin veremezdi. İkinci dürtüsü ise ikisini de bu belaya bulaştırdığı için onu kucağına yatırıp pataklamaktı. Warren, Çinlilerin Amy'nin bilmelerini istediğinden daha önemli olduğunu öğrenmelerine izin vermeden ikisini de yapamazdı.

Kapı kapanır kapanmaz Amy çığlık atmaya başlamıştı. Warren'ın geri gelmesini ve kendisiyle konuşmasını istiyordu. Warren'ın onu duyamayacağını düşündüğünde Taishi adında birine seslendi. Şimdi her on dakikada bir kapısını yumrukluyor ve Taishi'ye bağıırıyordu.

Warren, Amy bitişindeki kamarada kaldığını bilmediğı için minnettardı. Aksi halde ara bölmeden onunla konuşmaya kalkacaktı ve Warren buna ne kadar dayanabileceğini bilmiyordu. Onun sesini işitmek bile yeterince kötüydü ve şimdi bir de bağııyordu. Amy kendi kendine konuşuyor ve mırıldanıyordu ama Warren ne dediğini tam olarak duyamıyordu. Kulağına yalnızca, 'sefil', 'zalim' ve 'buradan bir kurtulayım' gibi şeyler geliyordu.

Warren, genç kızın Taishi'ye değı kendisine öfkeli olmasını diliyordu. Sinirli Amy'yle baş etmek, Baştan Çıkaran Amy'yle baş etmekten daha kolaydı. Özellikle de kapının açıldığı o kısacık an gördüğü dağılık saçlar ve çok fazla şeyi gözler önüne seren elbiseden sonra. Bu görüntüler Warren'ı rahatsız ediyordu. Onu görmeye gelirken böyle bir elbise giydiğı için Amy'ye kızmalıydı. Amy yakınına gelip Warren'a o dekolteyi görme şansı vermiş olsaydı Warren'ın işi biterdi. Amy hiç şüphesiz ki bunu biliyordu ve bu elbiseyi seçmesinin sebebi de tam olarak buydu.

Warren inledi. Bu hiçbir işe yaramayacaktı. Bunu bilmesi gerekirdi. Bir ay boyunca Amy Malory'nin çok yakınında ama erişilmez olduğunu bilmek onu Amy'yle çevrelenmiş gibi deliye çevirecekti. Kendini meşgul edecek bir şeyler bulmalıydı, belki geminin idaresinde bir şeyler yapabiliirdi. Ne olursa olsun bir şey bulmalıydı.

Lanet olsun, güverteyi temizlemeye bile hazırdı. Burada söz konusu olan gururu değı akıl sağılığıydı.

Gemi limandan ayrılırken Warren da kendi kapısına giderek kapıyı yumruklamaya başladı. Geminin bu kadar erkenden yola çıkmasını beklemiyordu. Zhang, Amy'yi ele geçirdiğı andan beri gemiyi hazır bekletiyor olmalıydı. Bu kaçmak için mükemmel bir fırsattı. Herkes meşguldü ve kapıyı açan her kim olursa olsun onu alt edip Amy'nin kapısını kırmak ve onunla aşağı atlamak ne kadar zor ola-

bilirdi ki? Onu eve götürene kadar ona katlanabilirdi, değil mi? Bu fırsat çok kısa bir süre sonra elinden kaçacaktı, gemi limandan uzaklaşmaya başlamıştı.

Warren kapıya ulaşmadan kapı savrulurarak açıldı. Amy'den büyük görünmeyen bir adam Warren'ın havaya kaldırdığı yumruğunu görünce geri sıçradı. Adamın elinde yemek dolu kâseyi gören Warren, Taishi isimli adamla tanışmak üzere olduğunu düşündü.

Yumruğunu indirdi. Adamı en azından odaya çekene kadar huzursuz etmek istemiyordu. Kapıyı yumruklayacaktım hepsi bu. İçeri gelsene.”

Söylemesi güçtü ama bu Çinli adamın gözleri olabildiğince açılmıştı. “Sen kaptan. Kaçmaya çalışmak yok, tamam? Taishi seninle kavgaya etmek istemez.”

“Korkuyor musun küçük adam?” diye sordu Warren kuşkuyla. Zararsız görünenlerin ölümcül hasarlar verdiğini çok iyi biliyordu, özellikle de bu kişiler Çin'den geliyorsa. “Görelim bakalım.”

Warren ileri doğru uzandı ve tek eliyle tuniğini çekiştirerek Taishi'yi önce öne çekti ve ardından havaya kaldırdı. Taishi bir anda Warren'ın başparmağını geriye doğru bük-tü ve Warren bu acıyla dizlerinin üzerine düştü, Taishi ise ayaklarının üzerine.

“Tam da düşündüğüm gibi,” dedi Warren sıkıdığı dişlerinin arasından. “Özenle seçilmiş bir muhafız olarak yeteneklerini kanıtladın. Şimdi beni bırakabilirsin.”

Taishi başparmağını bıraktı ama Warren'dan sakınarak ondan uzaklaştı. Bu benim yararına bir şaka olmalı, diye düşündü Warren. Bu küçük adam kendinden uzun boylularla karşılaşmamış olmalıydı. Taishi kendi boyutlarındaki adamlarla eğitilmişti ve Warren'ın boyu ve cüssesindeki biri, ne kadar yetenekli olursa olsun, onu yenebilirdi.

Ama Warren bunun tam tersi görüşteydi. Kendisinden kısa boylu adamların pestilini çıkarabileceğini biliyordu. James Malory bunu ufak bir çabayla kanıtlamıştı.

James'i düşünen Warren'ın aklına, karşı koyamayacağı bir fikir geldi. "Seninle bir anlaşma yapacağım Taishi," dedi. Ayağa kalktı ve hâlâ acımakta olan elini salladı. "Başına bela açmayacağım ve karşılığında sen de bana nasıl dövüş-tüğünü öğreteceksin."

"Taishi'yi karşı kullanın diye mi? O İngiliz leydi kadar ko-miksin kaptan."

Amy'den söz edilmesiyle, Warren bu anlaşmayı yapmak için her şeyi göze alabileceğini düşündü.

Dersler onu yeterince meşgul edecek ve canını yakacaktı. O küçük cadı en azından bir süre aklından çıkacak ve James'e karşı ona büyük bir avantaj sağlayacaktı. James artık onunla karşılaşmaya can atamayacaktı.

Bütün bunlar elbette ki bu kargaşadan tek parça halinde kurtulmayı başarabilirse gerçekleşecekti.

"Bana bildiğin her şeyi öğreteceğini düşünerek kendimi kandırmıyorum. Yani endişelenmeni gerektirecek bir şey yok," dedi. Warren. "Ama yine de söylemek isterim ki, ben öğretmenime saldırmam. Bana güvenebilirsin."

"O halde neden öğrenmek istiyorsun?"

"Her şey sona erdiğinde 'yuvarlak gözlü' birine karşı kullanmak istiyorum. Bunu bir düşün Taishi. Şunu da unut-ma; beni ne kadar hoşnut edersen Lord Zhang da o kadar memnun olur. Aksi halde bu duvarları yıkmaya ve şansımın yaver gittiği bir gün saç örgünle seni boğmaya kalkı-sabilirim."

Taishi burnundan soludu ama bu Warren'ı küçümsemek için yapmamıştı. Elindeki yemeği Warren'ın tek masası olan sandığın üzerine koymak için içeri girmedi. Kaseyi kapının yanına yere bıraktı ve gitmek üzere harekete geçti.

Warren'ın söyleyecekleri bitmemişti. "İstersen bunun için izin al. Eminim ki lordun her gün sırt üstü yere düşmemden çok hoşlanacaktır. Hatta izlemek bile isteyebilir."

Bu ihtimal Taishi'nin ilgisini çekmişti. "Lord Yat-sen'i eğlendirmek güzel olabilir."

Warren o aşağılık adamın izlemesini tercih etmezdi ama elindekiyle yetinmeliydi. "Bu gece bir düşün ve sabah kararını bana bildir. Ama neye karar verirsen ver lordunla yaptığım anlaşma bu yolculuk sırasında bir odada hapsedilmeyi içermiyor. Bunu ona hatırlatabilirsin. Çalışabilirim..."

Ara bölmeden gelen yumruk sesleri Warren'ın sözünü kesti. Amy öfkeyle bağıırıyordu. "Kim var orada? Sen misin Taishi? Eğer sensen o sefil minik bedenini buraya getirsen iyi edersin! Yoksa bütün gemiyi yakarım!"

Taishi, "Gerçekten yapar mı?" diye sormadan önce ikisi de bir süre ara bölmeye bakakaldı.

"Elbette yapmaz," diyerek alay etti Warren ama sesini iyice alçaltmıştı.

"Her neyse, çok ses çıkıyor. Gidip ne istediğine bakmadın mı?"

"Onu ziyaret etmek yasak. Sadece yemek ama ne istediğini biliyorum. Yarın tekrar kafamı kırmaya çalışacak."

Warren etrafa korku salan bir şekilde ileri doğru bir adım attı. "Kafanı kurtardığında onun canını yakmadın, değil mi?"

Taishi kapının dışına çıkana kadar geriledi. “Leydinize zarar gelmedi,” dedi hızlıca. “Belki ufak yaralar, burada,” dedi kalçasını göstererek. “Ama bundan şikâyet etmiyor. Başka her şeyden ediyor ama bundan değil.”

Warren yaptığı hatayı çok geç fark etmiş ama yine de düzeltmeye çalışmıştı. “O benim leydim değil.”

“Siz ne dersiniz kaptan.”

“Benimle dalga geçme be adam,” diye çıkıştı Warren. “O gerçekten benim leydim değil. Ve Tanrı aşkına eğer soracak olursa benim yan odada olduğumu ona sakın söyleme. Boş konuşmalarıyla beni deli eder ve ben de acısını senden çıkarırım.”

Warren bu Çinli adamı ikna edip edemediğini bilmiyorsun ama Taishi kapıyı kapatıp kilitlemeden evvel kafası karışık bir haldeydi. Warren ise böyle bir hata yaptığı ve yaparken hiç farkına varmadığı için kendisine kızıyordu. Ne kadar da aptaldı! İhtiyacı olan son şey, muhafızının Zhang’a gidip Amy’nin onun için önemli olduğunu söylemesiydi.

Warren bunun doğru olmamasını diledi.

Otuz İkinci Bölüm

Amy, ara bölmenin yanından ayrılarak minderine oturdu ve kollarını dizinin etrafına sararak hüznün içinde oturdu. Kulaklarını ahşap bölmeye dayadığı için acıyordu ama en çok acıyan yeri kalbiydi.

Warren onunla konuşmak istemiyordu. Warren hiçbir zaman onunla konuşmak istememişti, bu yüzden onun ağzından bunu duymak canını bu denli acıtmamalıydı ama acıtmıştı.

Amy ağlamak üzereydi. Elbette ağlamayacaktı. En başından beri Warren'ı kazanmanın kolay olmayacağını, üstesinden gelmesi gereken bir sürü engel ve güvensizlik olduğunu biliyordu. Warren kadınları kendinden uzak tutmak için kendi bildiği gibi yaşayan bir adamdı. Mutlu olmak istemiyordu. Sefil bir hayat sürmekten hoşlanıyordu. Amy'nin aşması gereken sayısız problemi vardı.

Ertesi sabah Amy'nin özgüveni yerine gelmişti, en azından Warren konusunda. Hâlâ daha Warren'la sevişmenin ilişkilerini değiştirecek ya da başlatacak mucizevi şey olduğuna inanıyordu.

Dün gece ve şüphelerine gelecek olursak, Amy'yi asıl üzen şey de bu durum ve belirsizlikti. Başka bir seçeneği olsa Warren'ın bir saniye bile burada kalmayacağına emindi. Amcası James olanları anlamış ve Warren'dan onu Amy'yi kurtarmasını istemiş olmalıydı. Bu pek kurtarma gibi görünmese de Amy, Warren'ın ne yaptığını bildiğini umuyordu.

Yine de kurtulacaklarını bilmek gerçekten güzel olurdu. Warren ise, duvarın öteki tarafından dahi olsa onunla konuşmayı reddediyordu. Ahmak adam yalnızca bu defa bir istisna yapıp ilgisizliği bir kenara bırakabilirdi. Ama hayır, en ufak bir ilgi ya da endişe belirtisi göstermiyordu.

Beni gerçekten önemseseyse böyle yapmaz, diye düşündü Amy. Geminin hareketinden denizde olduklarını anladı. Kapının altından içeri sızan ışık, bir günün daha geçtiğini söylüyordu. Yan odadan gelen sessizlik ise hiçbir şey anlatmıyordu. Amy kızgınlık anlarından birinde ara bölmeye vurmak istemiyordu. Eğer Warren sessizlik istiyorsa, istediğini alacaktı ve Amy bunun adamı çığına çevirmesini diledi.

Taishi, kahvaltı için pilav ve daha fazla sebze getirince Amy'nin gazabına yakalanmıştı. Amy yemeklere kısa bir süre baktı ve "Yine mi? Aşçınızın elini kesmenin vakti geldi. Bu dünyadaki hayal gücünden en yoksun insan o olmalı," dedi.

"Bu çok doyurucu," dedi Taishi. "Kilo alırsınız."

"Bu tam da istediğim şey," diye cevap verdi Amy sertçe. "Al şunu," diye ekledi Taishi çıkmaya hazırlanırken. "Ye-

niden ortadan kaybolmadan önce Lord Zhang'ın onu nasıl alıkoyabildiğini anlat bana.”

“Kimi?”

“Bilmiyor numarası yapma. Yan odadaki adamı? Yemek götürdüğün diğer kişiyi? Bana nerede olduğunu söylememeni isteyen adamı? Anladın mı şimdi?”

Taishi Amy'ye bakarak sırıttı. “Çok konuşuyorsunuz siz. İngilizler böyle, yoksa Amerikalı kaptanlar da mı böyle?”

“Önce benim sorumu yanıtlamaya ne dersin?”

Taishi omzunu silkti. “Kimse Taishi'ye kaptandan söz etmez. Sadece besle ve bakımını yap. Ona sormalısınız bayan.”

“Benim de istediğim bu. Onu buraya getir.”

Taishi kafasını iki yana sallayarak kıkırdadı. “Komik kadınsınız siz. Seninle konuşmak istemediğini duydun. Emirler onu mutlu etmek ve seni görmek onu mutlu etmiyor.”

“Yani onun mutluluğu benimkinden daha mı önemli?” Amy yavaş yavaş öfkelenmeye başlıyordu. “Sanırım bunun sebebi vazounun nerede olduğunu bir tek o biliyor olması. Vazoyu biliyor musun?”

“Herkes bilir vazoyu bayan. Lord Yat-sen'e değil, imparatora ait o. Geri götüremezse Lord Yat-sen büyük belada.”

Amy Warren'ın bilip bilmediğini merak etti ama onunla konuşmayı reddettiği sürece ona soramazdı.

“Warren'ın işbirliği yapmayan bir adam olduğu kimsenin dikkatini çekmemiş galiba. Şu an işbirliği yapmasının tek sebebi benim. Peki ben burada olmasam ne olur? Warren'ın ne kadar yardımcı olacağını düşünüyorsun?”

“Nereye gideceksin bayan?”

“Bir şeyler düşünürüm,” diye yanıtladı Amy sabırsızca. Ardından adamın yetenekleriyle ilgilenmediğini fark edip, “Boş ver. Ama kaptanın beni görme konusunda inatçı davrandığını bilmen gerek. İki sevgili olarak kavga ettik o kadar,” diye yalan söyledi çünkü başka bir şey işe yaramayacaktı. “Emjnim bunun nasıl olduğunu biliyorsundur. Warren onu affedeceğimi düşünmüyor bu yüzden de beni görmek ya da benimle konuşmak istemiyor ama onu çoktan affettim bile. Onu ikna etmek için Warren’ı görmeliyim. İnsanlar görüşmemize izin vermezse bunu nasıl yapabilirim?”

Taishi bir kez daha kafasını salladı, Amy’nin söylediklerine inanmıyordu. Pekâlâ, yine de şansını denemişti ve bunu söylemeye devam edecek olursa elinde sonunda Taishi’yi kendine inandıracaktı. Fakat hiç yol alamadığı için bu küçük adama karşı iyi davranamayacak kadar sinirlenmişti.

“Çok yardımcı olduğun için teşekkürler Taishi,” dedi Amy alaycılıkla, “elbiselerimi değiştirmem gerek. Bir tarak da fena olmazdı. Ve Tanrı aşkına yıkanmam için biraz su getir. Bize bakmakla yükümlüysen daha iyi çalışman gerek. Ben bir rehineyim, bir esir değil. Ayrıca biraz temiz hava almam gerek. Bunu yapacaksın, değil mi?” diye sordu.

“İzin olursa bayan.”

Amy adamın ses tonundaki alıngan tınıyı duymuştu. Şimdi baş etmesi gereken diğer kötü duygulara bir de suçluluk duygusu eklenmişti. Özür dilemedi. Burada incinen kişi Amy’ydi, rızası dışında burada zorla tutuluyordu. Tanrı bilir nereye gidiyorlardı. Bir vazo nerede saklanmış olabilirdi ki? Amerika’da mı? Warren’ı kazanmak için Amerika’ya gitmesi gerekirse bunu yapacağını söylemişti ama bunu planlamamıştı.

Gün içinde büyüyen öfkesi akşama doğru yerini hüzne bırakmıştı. Amy kulağını bir kez daha ara bölmeye dayadı ama hiçbir şey duyamıyordu. Aynı anda Warren da kulağını ara bölmeye dayamıştı ve nefes alış veriş sesleri birbirlerine ulaşmıyordu. Amy yumuşak bir ses tonuyla “Warren,” dedikten sonra denemekten vazgeçti.

Warren bunu duymuştu. Alnını bölmeye dayadı. Dişlerini sıktı. Cevap veremezdi. Eğer cevap verirse durduramayacağı bir şeyin başlamasına sebep olurdu. Konuşacak olursa Amy bunu her gün talep etmeye başlayacaktı, kısa süre sonra onu yeniden baştan çıkarmaya başlayacaktı ve aralarında bir duvar varken Warren aklını kaybedebilirdi.

Ama genç kızın sesindeki dokunaklı tını Warren’ı mahvediyordu. “Amy,” diyerek cevap verdi sonunda.

Amy ise artık bölmenin yanında olmadığı için hiçbir şey duyamadı.

Otuz Üçüncü Bölüm

Amy için çok uzun ve iç bunalıtcı geçen iki hafta boyunca Warren onunla ne odalarını ayıran duvarın ardından iletişime geçmiş, ne de onu görmeyi kabul etmişti. Birkaç dakika için bile olsa onu görmemişti. Amy'ye kıyafetlerini değiştirmesi için siyah ve vücudunu saran bir tunik ile Taishi'nin sevdiği tipte ve üzerine uyan, her kıvrımını ortaya çıkaran bir pantolon verilmişti. Ama onu bu kıyafetler içinde gören tek kişi Taishi'ydi ve o da Amy'yle o anlamda ilgilenmiyordu. Yani bu önemli bir ayrıntı değildi. Amy'nin artık bir tarağı da vardı ama o ayna olmadan saçlarını düzeltmeye çalışmaktan vazgeçmişti. Genelde saçlarını salık bırakıyor, diğer zamanlarda da örüyordu.

Bir önceki hafta yıkanması ve kıyafetlerini de yıkaması için fazladan iki kova su verilmişti Amy'ye. Bugün bir kez daha banyo yapacaktı. Her iki günde bir kez bir saatten fazla olmamak şartıyla güverteye çıkmasına da izin veriliyordu. Bu zamanlar için açık mavi cüppesini giyip boynuna kadar her yerini ilikliyordu. Kimsenin ona dikkat ettiği de yoktu.

Tayfanın yarısı Çinliydi ve Amy, bu adamların kendisini yuvarlak gözleri olduğu için çirkin bulduğunu fark etmişti. Gerçi kalın siyah saçlarına hayran olmuşlardı. Tayfanın diğer yarısı, tıpkı kaptanları ve gemi gibi Portekizliydi ve bunların içinden hiç kimse tek kelime İngilizce bilmiyordu.

Amy, Warren'ın gemisini, Nereus'u son defa Londra'dayken, Warren aylar önce yola çıkmadan evvel görmüştü. Gemi çok büyük değildi ama Amy kısa gezintilerinden hoşlanmıştı ve bu zamanları temiz hava almak için değil her defasında Warren'ı güvertede görebilme umuduyla dolarak dört gözle bekliyordu. Elbette onu görebilmiş değildi. Warren sevgili arkadaşı Taishi'yle Amy'nin ne zaman güverteye çıkabileceğini ayarlayabiliyor ve bu sayede Amy'nin dışarı çıktığı anlarda odasında kalabiliyordu.

Aslında Amy en çok istediği şey hariç istediği her şeye sahipti ve ne olursa olsun ona ulaşamayacaktı. Besbelli Warren Amerika'ya giden yol boyunca onunla görüşmekten her şekilde kaçınmaya, ikisini de kurtarmak için o vazoyu verdiğinde de Amy'yi yalnız başına İngiltere'ye giden ilk gemiye bindirmeye kararlıydı. Bu Warren için güvenli bir plandı ve hem kendisini hem de içler acısı hayatını aynı şekilde sürdürmesine olanak verecekti ancak Amy, Warren'a ara bölmeyi yıktırabilecek seksi bir konuşma yapmak dışında bu planı değiştirmenin bir yolunu bulamamıştı. Bunu becerebilecek kadar deneyimi yoktu ve özellikle de bir duvarın ardından bunu deneyerek kendini aptal durumuna sokmaya da hiç mi hiç niyeti yoktu.

Duvar yüzünden kulakları sonsuza kadar düzleşmiş olabirdi çünkü sürekli kulağını o bölmeye dayayıp öteki tarafı dinliyordu. Warren, Taishi gibi komik şekilde kavga etmeyi öğreniyordu. Öğrenirken de birçok ceza alıyor ve Amy, Warren her inlediğinde nefesini tutup dişlerini gıcırıtsa da bu anların her saniyesinden hoşlanıyordu.

Amy bugün hem güverteye çıkmış hem de banyosunu yapmıştı. Halinden memnun olmalıydı ya da bu koşullarda en azından kendini hoşnut hissetmeliydi. Ama ufukta beliren fırtına bulutlarını gördüğünden beri içinde dindirilemez bir fırtına kopmuştu.

Son zamanlarda iyi bir rehine olmuş ve Taishi'ye şikâyet etmesi için hiçbir sebep vermemişti. Ama onun doğasında sadece olanlara katlanmak ve hiçbir şey yapmadan durmak yoktu. Fakat yapabileceği başka bir şey yoktu, bütün seçenekleri tükenmişti ve bunu fark etmek onu bugün daha da çökertmiş ve Malory öfkelerini ateşlemişti.

Kendisini ciddiye almadığı için Taishi'ye, inatçı olduğu ve sessizliğini sürdürdüğü için Warren'a ve Warren'ı eline geçirince onu bırakabilecekken Amy'yi de bu pislige buluşturduğu için Zhang'a öfkeliydi. Amy, Warren'ın sessizliğini ve Zhang'ın kendi üzerindeki keyfi kontrolünü kabul etmiş ve bu konuda sessiz kalmıştı.

Taishi ise ona akşam yemeğini getirdiğinde neler olduğunu fark etmişti. Kapıyı açtığı an, Amy adamın elinden kâseyi kaptı ve iki parmağıyla içindeki pirinci kaldırıp ağzına götürdü.

"Açlıktan ölmüyorum seni ahmak," dedi Taishi'nin gözleri kocaman açılırken. "Ama silahımı buldum."

"Üzerime yemek mi fırlatacaksın?"

Amy bu harika fikir yüzünden neredeyse dediğini yapacaktı. Taishi'nin her zaman açık olmayan bir espri anlayışı vardı ve bu basitçe aptallık olarak da yorumlanabilirdi. Amy, adamın kendinden kurtulmak için öyleymiş gibi davrandığından şüphe etmeye başlamıştı ve genelde durum böyleydi. Bu gün de farklı değildi.

“Emin ol bunu yapardım,” dedi Amy büyük bir çabayla sesini alçaltarak. Warren’ın, onun neyin peşinde olduğunu anlamasını istemiyordu. Gerçi onu dinlemezdi ama Amy’nin hiçbir şeyi riske atmaya niyeti yoktu. “Bu benim son yemeğim olabileceği için bu defa bir şey yapmayacağım.”

Bu sözler üzerine Taishi kaşlarını çatı. “Taishi sizi aç bırakmaz leydim.”

“Zhang söylerse yaparsın ama değil mi? Sakın inkâr etmeye kalkma. Azıcık bir yemekle neler yapabileceğimi duyduğunda muhtemelen beni aç bırakmanı emredecek.”

“Hiç mantıklı davranmıyor siz.”

“Mantıklı davranmak üzereyim, o yüzden dikkatini topla. Lorduna gidip eğer Kaptan Anderson’ı görmeme derhal izin verilmezse kendimi yemeğimle boğup öldüreceğimi söyle. Bakalım o zaman vazosunu geri almak için Warren’a karşı ne kullanacak?”

Taishi yalvaran ellerini havaya kaldırdı. “Bekle leydi. Tais-hi öğrenecek. Çabucak gelecek.”

Amy hayret içinde kapanan kapıya baktı. Gerçekten işe yararmış mıydı? Bu minik adam onu bir kez olsun ciddiye almış mıydı yani? Ama buna güvenemezdi. Eğer Zhang da onu ciddiye alır da Amy’ye istediğini verirse... O buna hazır değildi ki! Saçlarını taramamıştı ve baştan çıkarıcı kıyafetini giymemişti. Ve lanet olsun, karnı açtı.

Amy aç bir kurt gibi kâsenin yarısını yedi ve targağına uzandı. Aceleci davranması iyi bir şeydi çünkü Taishi içinde bulunduğu ikilemi şu an akşam yemeğini yemekte olan ve bu sırada asla rahatsız edilmeyen Zhang’a götürmemiştir.

Taishi yalnızca yan kapıyı çalmış ve Warren'a "Kazara yemekle boğulmak mümkün mü?" diye sormuştu.

Warren sırtını ara bölmeye dayamış yemeğini yiyordu. "Kasten mi demek istiyorsun?"

"Evet."

"Sanırım yemeği içine çekmeye çalışırsan başarabilirsin ama eğer bu yüzden buraya geldiysen denemeye hiç niyetim yok."

Taishi cevap vermeden kapıyı kapattı. Ona verilen emir her iki mahkûmu da yol boyunca mutlu etmek ve bunun için ne gerekiyorsa onu yapmaktı. Kadını bir odadan diğerine götürmek kesinlikle yapabileceği bir şeydi. Taishi Amerikalının başta itiraz edeceğini ama bunun çok uzun sürmeyeceğini düşünüyordu. Eğer yanılıyorsa uğraşması gereken sinirli bir Amerikalı olacaktı.

Li Liang'a danışabilirdi, ama şimdilik...

Kapı tekrar açıldığında Warren kafasını kaldırdı ve Amy odaya sürüklenip arkasındaki kapı kapatıldıktan sonra tamamen hareketsiz kaldı. Tanrım! Hayal ettiğinden bile daha zordu. Amy'yi insanın içini eriten o pantolon ve tuniğin içinde, çıplak ayaklı ve saçları düzensiz bir şelale gibi dökülürken gördüğü an vücudu tepki verdi. Warren, onun kadar güzel, onun kadar arzuladığı bir şey gördüğünü sanmıyordu ve ona sahip olamazdı. Ona sahip olamazdı. Bunun için ağlayabilirdi. Bunun için katil olabilirdi ve Taishi de Warren'ın önüne böylesine baştan çıkarıcı bir şey koyduğu için öldüreceği kişi olacaktı.

Amy bir şey söylemedi ama ürkek ya da mahcup görünmüyordu. Gerçi o ne zaman böyle görünmüştü ki? O derin mavi gözleriyle Warren'ı tüketiyordu ve onun, kendisi için bir yerlerden bulunan fazladan pantolon dışında üzerinde

bir şey olmadığını fark etmesine sebep oldu. Pantolon o kadar dar ve o kadar kısaydı ki Warren dizlerinin üzerine gelen yere kadar kesmişti. Ancak şu ana kadar kendini hiç çıplak hissetmemişti.

Amy ile aralarındaki sessizlik uzadı. Warren sesinin boğuk çıkacağından emindi ama sonunda konuştu. Sesi boğuk çıkmamıştı. Aklına gelen ilk soruyla birlikte daha çok hırlamış gibiydi.

“Onu ne vererek kandırdın? Her neyse kullanabileceğin tek bir şeyin var ve şu an ona bakıyorum.”

“Zalim davranmak zorundasın, öyle değil mi?” diye cevap verdi Amy her zamanki cesur hoppa tavrıyla. “Kötü değildi ama gerek de yoktu. Beni gücendirmenin ne kadar zor olduğunu unuttun sanırım. Gücenmem çünkü bunu neden yaptığını biliyorum. Aslına bakarsan boğulma tehdidim işe yaradı.”

“Ne?” Warren ona dik dik bakmak için oturduğu yerden kalktı. “Neden bahsediyorsun sen?”

“Taishi’ye, buraya davet edilmezsem kendimi yemeğimle boğacağımı söyledim. Genelde bu kadar ahmak değildir. Buna neden inandığını merak ediyorum doğrusu.”

O lanet olası cüce Çinli boğulma işinin neyle ilgili olduğunu söylememişti! Warren’ın kasten boğulmaya çalışırsan en fazla öksürmeye başlarsın, demesi de gerekiyordu.

“Defol git Amy.”

“Gidemem,” diyerek cevap verdi Amy ve bunu söylerken halinden memnun görünüyordu. “Taishi dikkatsiz biri değil. Kapıyı kilitlediğini duymadın mı?”

Duymamıştı ama kapının kilitli olduğundan da şüphesi yoktu. Amy odasına götürülmeden daha ne kadar bu işkenceye katlanması gerekecekti? Beş saniye bile çoktu.

“Oturmamı söylemeyecek misin?”

Yatağına? Odadaki tek şeye? Amy işleri zorlaştırıyordu, gerçekten zorlaştırıyordu ve büyük ihtimalle bunu umursamıyor, hatta bunu bilerek yapıyordu.

“Burada amaç yalnızca konuşmak,” dedi Amy, Warren ona gözlerini dikip bakarken. “Yoksa başka bir şey için mi geldiğimi sandın?”

Ah Tanrım! İşte yine ona laf sokuyordu. Amy enfes bir şekilde karşısında dururken, vücudu ona defalarca önüne attığı şeyi almaya hazırlanırken bütün bunlara katlanamazdı. Warren’ın taştan falan mı yapıldığını düşünüyordu bu kız?

Amy, adamın neden yapıldığını gayet açık bir şekilde görebiliyordu. Güçlü kaslar, kuvvet ve harika bir vücut. Heybetiyle bütün odaya hükmediyordu, hem odaya hem de Amy’ye. Amy görebildiği her yerine dokunmak, tadına bakmak, Warren’a doğru koşmak, ona sarılmak istiyor, onu asla bırakmak istemiyordu. Ama hiçbir şey yapmadı. Warren odaya zorla girdiği için ona öfkeliydi ve Amy şayet istediği şeyi yapacak kadar cesur davranırsa adamın kendisini iteceğinden emindi. Amy ilk kez cesaretli değildi.

“Benimle konuşmalısın Warren.” Sesinde bıkkınlık vardı. “Eğer bu kadar inatçı olmasaydın, eğer senden istediğimde bana bir şey, hatta herhangi bir şey söyleme zahmetine girsedydin, büyük ihtimalle şu an burada olmazdım.”

“Sen neden bahsediyorsun?”

Amy hafta başında pes etmiş ve onunla konuşmaya çalışmış ve cevap vermesi için ona yalvarmıştı. Onu duymadığını bilmiyordu. O gün Zhang, Warren’ın idmanıyla kendini eğlendirmeye karar vermişti. Taishi iyiydi ve savunma konusunda bir uzmandı ve tam da bu sebepten koruma ve bakıcıları olarak seçilmişti. Saldırı hünerleri orta halliydi.

Ancak Zhang'ın kişisel muhafızları tamamen başka bir ligdendi. Hem savunmada hem de saldırıda ustalaşmışlardı ve Zhang, muhafızlarından birinin Warren'ın becerilerini sınamasını izlemenin eğlenceli olacağına kanaat getirmişti. Warren'ın yara izleri hâlâ duruyordu ve ağırları olayın ne kadar tatsız olduğunu hatırlatıyordu.

İlginç bir şekilde şu an hiçbir şey hissetmiyordu.

“Birkaç gün önce duvara vurup...”

“Orada değildim Amy.”

“Değil miydin?” O gece kendini koca bir aptal durumuna sokmuştu ve buna tanıklık eden tek kişinin kendisi olduğunu öğrendiğine sevindi. “Önemli değil. Şu an seviniyorum çünkü sessizliğin yüzünden sonunda öfkelen dim. Bu arada bir duvar varken konuşmaya çalışmaktan daha iyi.”

“Saçmalama Amy. Arkanı dönmeni ve o kapıyı yumruklayıp buradan defolup gitmeni istiyorum. Şimdi!”

“Ama daha yeni geldim.”

“Amy,” dedi Warren uyarıcı bir şekilde.

“Ve daha konuşmaya başlamadık.”

“Amy!”

“Hayır!”

Bu söz ikisinin arasına bir bomba gibi düştü. Eğer yapabilse Warren, Amy'nin kendine itaat etmesini sağlayabilirdi. Amy'nin cesareti çok yanlış bir zamanda ortaya çıkmıştı.

Otuz Dördüncü Bölüm

Warren Amy'yi dizine yatırmak için ona doğru bir adım attı. Amy bunu adamın gözlerinde, yüzündeki öfke dolu ifadesinde görebiliyordu ama kaçmaya çalışmadı. Oda bunu yapamayacağı kadar küçüktü ama Warren'ı konuşarak vazgeçirmeye de çalışmadı. Yalnızca olduğu yerde durdu ve Warren'ın böyle bir şey yapmayacağını düşünerek bir risk aldı. Büyük bir risk.

Olan şey ise bir saldırıya benziyordu ve Amy bu saldırıyı hoş karşıladı. Ona bir kez dokunduğu an Warren ona vurmak yerine genç kızı kollarının arasına çekti ama bu iş bittiğinde Amy'nin bir sürü yarası olacaktı çünkü Warren ona sınıksız sarılıyordu. Ve ağzı... Tanrım Warren ona açtı ve kontrolünü yitirmişti. Amy'nin korkması gerekirdi. Amy'nin istediğinden, baş edebileceğin daha tutkuluydu. Yine de dünya yıkılsa onu durdurmazdı.

Warren iki kez onu kendinden uzaklaştırdı. Yüzünde hâlâ sinirli bir ifade vardı ama şimdi bir de kararsızlık, acı ama

en çok da tutku vardı. Warren onun kaçınılmaz olarak gördüğü şeye karşı savaşmaya devam ettiği için Amy öfkeliydi ve umutsuzluğa kapılmıştı. Ardından Warren inledi ve yeniden Amy'yi kollarının arasına aldı. Ağzı açgözlüydü ve Amy bundan zevk alıyordu. Sonunda bütün o şüphenin ardından nihayet bu inatçı adam onun olacaktı.

“Seni yatağa götürmeden yanıp kül olacağız.”

Eğer bir şansı olsaydı Amy bu katıksız neşeye gülerdi ama Warren onu bir kez daha öpmeye başlamıştı. Dili derinlere giriyordu ve Amy'nin tek yapabildiği şey sıkı tutunup fırtınaya kendini bırakmaktı. Warren'ın sözleri, sonunda pes ettiğini gösteriyordu. Bu kararı ister bilerek ve isteyerek vermiş olsun isterse daha fazla direnemez hale geldiğinden vermiş olsun, Amy bu konuda artık endişelenmeyecekti.

Bir şekilde köşedeki döşegin üzerine çıkmayı başardılar. Döşek geniş değildi ama zaten ne uyuyacak ne de birbirlerine değmemeye çalışacaklardı. Amy'nin üzerinde hareketlerini engelleyecek hiçbir şey yoktu. Bu kez bacaklarını aralayabilecek ve adamın ağırlığını en çok istediği yerde olmasını sağlayabilecekti. Warren en son onu bu şekilde tuttuğunda hissettiği şeyler gerçektir. Bu hisler onu bir kez daha şaşırtıyor ve heyecanlandırıyordu.

Warren onu öpmeyi bırakamıyordu. Onun tadına bakma ihtiyacı hâlâ çok güçlüydü. Amy ona dokunmayı bırakamıyordu. Warren'ın bedeninin her santimini öğrenme ihtiyacı duyuyordu. Çok geçmeden bunlar yetersiz gelmeye başlamıştı. Daha önce Warren o yolda Amy'nin üzerine uzandığı ve vücutlarının hareketiyle Amy'yi çılgına çevirdiği zaman olduğu gibi Amy keşfedeceği çok fazla şey olduğunu biliyor ve her şeyi öğrenmek için daha fazla bekleyemiyordu.

Warren ona bırak konuşmak, nefes almak için bile zaman vermediği için bunu ona bedeniyle anlatmalıydı. Ama

Warren'ın kalçalarını tutup kendini ona doğru kaldırmak dışında ne istediğini anlatmanın başka bir yolu olup olmadığından emin değildi.

Ona acı verdiğinden emindi çünkü Warren sesli bir şekilde inliyordu. Warren'ın eli bir anda ikisinin arasına girdi. Amy'nin kuşağının sıkı bir düğüm yerine kadınsı bir şekilde bağlanmış olması Amy ve Warren için iyiydi. Kolayca çözülmüştü. Tıpkı Amy'nin pantolonu gibi. Saniyeler içinde Amy'nin kıyafetleri çıkmış ve Warren'ın kesik pantolonu hafifçe aşağı sıyrılmıştı. Warren tek bir hareketle onun içine girdi.

Adamın istilasıyla hissettiği şey keskin bir acı olmadı. Amy'nin bedeni bunun için fazlasıyla istekli ve hazırды. Yine de fark edilebilir bir acı duydu ve hafifçe duraksadı. Warren da fark etmiş olmalıydı çünkü genç kızın yüzüne bakmak için kafasını kaldırdı ve yüzündeki ifadede saf bir şaşkınlık vardı.

Amy, derinlerindeki sıcaklık ve büyüklüğe alışmaya başlamışken, adamın kendisini terk edeceğinden korkuyordu. Bunu yaparsa paramparça olup mahvolacağını hissediyordu.

“Düşünme, sadece hisset,” diye fısıldadı Amy onu kendine çekip yeniden öperken.

Warren bir saniye düşünüp Amy'nin önerisini kabul etti ve diliyle bu erotik dansa katıldı. Bir eli Amy'nin saçlarının arasındaydı ve diğeri kızın bacaklarını kendi beline doluyor, Amy'yi kaldırıyor ve ikisinin içindeki ateşi körükleyen derin bir his yaratıyordu. Warren hızlı ve sertti. Amy ise onu kavradı ve daha derinlere çekti.

Onu fırtınanın ortasına kadar takip eden ve sonra onu eşsiz bir mutluluğa boğan yoğun zevk girdabı, Amy'nin hayal edebileceğinden çok daha nefes kesiciydi. Warren onu

tutmak, bu zevki paylaşmak, uzatmak ve Amy'yi nazikçe çekmek için oradaydı.

“Ah Tanrım, ah Tanrım, ah Tanrım.” Amy adamın belli belirsiz inlediğini duydu.

Durumu bundan daha iyi hiçbir söz açıklayamazdı.

“Yine de seninle evlenmeyeceğim.”

Amy adama bakmak için başını Warren'ın göğsünden kaldırdı. Warren bir süredir sessizdi ama Amy onun düşüncelere daldığını ve yaptıkları şey yüzünden telaşlandığını biliyordu. Yine de onu kendinden uzaklaştırmamıştı ve aslında Amy'yi oldukça yakınında tutuyordu. Bu da genç kızın sessiz kalmasını sağlayacak kadar mutlu hissetmesine sebep oldu.

Ancak Warren'ın derin düşünceleri onun moralini bozmuş olmalıydı çünkü ses tonu ve sözleri bir savaş başlatır gibiydi. Amy ona boyun eğecek durumda değildi.

“Bu beni neden şaşırtmadı acaba?” diye sordu Amy yalnızca.

Warren, “Bu yüzden yaptın, değil mi?” diyerek Amy'yi suçladı. “Seninle evlenmem için yaptın değil mi?”

“Seviştik çünkü ikimiz de bunu istiyorduk.”

“Bu bir sevişme değildi, sadece şehvetti.”

Amy bunu söylediği için ona vurabilirdi. Amy neredeyse kahkaha atacaktı. Bu adamın gerçekten sorunları vardı ve Amy artık böyle şeyler yapabilirdi. Warren'ın kendisini uzakta tutmasına daha fazla izin vermeyecekti.

Ama Warren hâlâ işleri eskisi gibi yürütmeye kararlı görünüyordu. “Lanet olsun Amy, sen bakireymişsin!”

İşte bu; Warren'ın boğazındaki düğümün sebebi buydu. Amy haylaz bir şekilde gülümsedi. "Sana söylemiştim."

"Ama ne düşündüğümü biliyordun."

"Evet ve benim hakkımda böyle iftiralarda bulunmak çok kötü bir davranıştı. Ama gördüğün gibi bunu asla sana karşı kullanmadım, öyle değil mi?"

"Keşke yapsaydın."

Amy'nin gözleri adamın üzerinde gezindi ve erkekliğinin muhteşem görüntüsü üzerinde durdu. Kaşlarını çatı ve Warren'ın baş belası olarak tanımladığı bir şekilde sırtırmaktan kendini alamadı. "Emin misin?"

Warren, Amy'den bir şey saklayamadığı için öfkeyle ayağa kalktı. Amy ise onun yatağa gelmesini ve o müthiş vücudu daha iyi keşfedebilmek istediği için ona bir an için acıdı.

"Bunun ilişkimizi geliştireceğini ümit ettiğimi itiraf ediyorum ama eğer tek istediğin iki âşık olmaksa, öyle olsun."

Bu Amy'ye istediğini vermemişti. Warren hiç rahatlamamıştı ve yeniden ona saldırdı.

"Lanet olsun," diye çatıştı. "Ne zaman normal davranacaksın sen?"

"Sen ne zaman benim böyle olduğumu fark edeceksin?"

Amy, adamın bakışları altında baştan çıkarıcı, günahkâr bir şekilde gerindi. Warren, acaba mayasında mı var, diye merak etti. Bu tarz şeylerde hiçbir deneyimi yokken Amy nasıl oluyor da en doğru hareketleri yapıyor, en doğru şeyleri söyleyebiliyordu? Ve Amy yatağında çıplak bir halde yatarken ve onun tutkusunu kasten tekrar harekete geçirmeye çalışırken, o nasıl oluyordu da karşı koyabiliyordu? Warren buna karşı koyamıyordu.

Warren, Amy'nin yanında dizlerinin üzerine çöktü. Elleri, kızın onu çağıran dolgun göğüslerine gitti. Amy kendini Warren'ın avucuna doğru bastırdı ve boğazından zevk dolu bir ses yükseldi. Bir ayağı adamın sırtına sürtünyordu. Warren, kızın bedenini yalnızca dokunuşlarıyla öğrenmek için gözlerini kapadı. Ayrıca aksi halde kendini tutamayacaktı. Amy çekingenlikten uzak bir halde o kadar güzeldi ki...

İpek gibi yumuşak, hassas ve çok kadınsıydı. Bu kız bir çocuk değildi. Warren, Amy'nin bacaklarının arasındaki siyah tüylere, kalçasının kıvrımlarına, dolgun memelerine ve adamı kendisine bakarken izlerken gözlerinde oluşan o şehvetli ifadeye bakmak için gözlerini açtı.

Warren ellerini Amy'den uzak tutmak için onun yaşını bir bahane olarak kullanmıştı. Ama bu yalnızca bir bahaneydi ve artık geçerliliğini yitirmişti. Bütün bu süre boyunca masum olduğunu inkâr edemezdi, kışkırtıcı bir masumdü. Ve Amy onu bu konuda ikna etmek için çok çabalamıştı, değil mi?

Warren'ın parmakları Amy'nin bacakları arasındaki sıcaklığa doğru kaydı ve bu sırada dudaklarına uzanıp, "Bundan sonra, beni kandırdığın için seni döveceğim," dedi.

"Ben seni..."

"Sessiz ol Amy. Önce senin gibi masum birisi için nasıl olması gerekiyorsa seninle öyle sevişeceğim."

Amy adamın öpüşü sırasında içini çekti. Bundan sonra olacaklar için en ufak bir endişesi yoktu. Aslında Amy, adamın kendisine göstermek üzere olduğu hassas yönü için ömrünün sonuna kadar onu sevecekti.

Amy, Warren'a dokunmaktan ve onu okşamaktan kendini alamıyordu. İlginç olan şey, şimdi tatmin olması ve büyük

ihtimalle uyumak isteyen Warren'ın da buna izin veriyor oluşuydu. Amy kendini azıcık olsun yorgun hissetmiyordu. Bu gece yaşadıklarından sonra nasıl yorgun olabilirdi ki?

Onunla sevişince bir şeylerin değişeceğini düşünürken tamamen haklıydı. Şimdi yeni bir ilişkiye başlayacaklardı, hatta başlamışlardı bile. Sonu henüz evlilik olmasa da, önünde sonunda evleneceklerdi. Amy bundan hâlâ emindi. Bu süre içinde de Warren, Amy'nin aşkına o kadar alışacaktı ki onsuz yapamaz hale gelecekti. Amy bundan emindi.

Taishi bir süre önce Amy'yi almak için gelmiş ancak Amy onunla gitmek için hiçbir hareket göstermemiş ve Warren da onun yataktan gitmesine izin verecek hiçbir şey yapmamıştı. Aslında Warren o küçük adama kötü bir bakış atmış ve Taishi'nin tek kelime etmeden kapıdan çıkıp onları bir kez daha içeriye kilitlemesine sebep olmuştu. Amy bunun üzerine beş dakika boyunca kikirdemişti. Warren ise sonunda onu tekrar öperek susturmuştu.

Amy sesli düşünmeye başladı. "Bu gemide ne yaptığını söyleyebilir misin acaba?"

"Ben de aynı soruyu sana sorabilirim."

"Hayran olduğum adamı baştan çıkaracaktım ama hiç kimse bana onun gittiğini söylemedi."

"Bu hiç de komik değil Amy."

"Gerçekler genelde komik olmaz," diye cevap verdi Amy kuru bir ses tonuyla. "Peki senin bahanen ne?"

"Bu kızın amcası, benim suçlu olduğumu düşündüğü bir durumdan o genç kıızı kurtarmamı istedi."

Amy iç çekti. “James Amca’nın bu işte bir parmağı olduğunu tahmin etmeliydim. Sanırım bunun için sana bir özür borçluyum.”

“Hayır, değilsin,” diye cevap verdi Warren. Amy’nin tek sebebin bu olduğunu düşünmesine izin verdiği için kendini suçlu hissediyordu. Gerçeği itiraf etmemiştir.

“Adı kötüye çıkmış vazoyu vereceğin için kızgın mısın?”

“Bu yılın başlarında olsa, evet kızardım. Ama şimdi o kadar da önemli değil.”

“Peki bu her şeyi bitirecek mi?”

“Korkarım hayır. Vazoyu alınca bizi öldürecekler.”

Amy doğruldu ve şaşkınlık içinde Warren’a baktı. “Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?”

“Evet.”

“Şey, bu hiç de centilmence değil, öyle değil mi?” diye sordu Amy oflayarak.

Warren genç kızı tekrar göğsüne çekti. “Neden korkmuyorsun?”

“Zamanı gelince korkacağıma eminim ama korktuğum zaman düşünemiyorum. Yani bunu biraz daha erteliyorum.”

Warren, Amy’ye sıkıca sarıldı ve yardımı dokunmayacağı halde çılgılık atıp ağlamadığı için onu takdir ettiğini, kendi bildiği yolla gösterdi.

Ancak bir süre sonra Amy’nin aklına şüpheli bir şey geldi. “Umarım bana çok da uzun yaşamayacağını düşündüğün için sonunda pes edip seni baştan çıkarmama izin verdiğini söylemezsin.”

“Sen beni baştan çıkarmadın. Ben sana saldırdım.”

“Saçmalıyorsun. Bu çok iyi planlanmış bir baştan çıkarma planıydı. Şey, yarı yarıya planlanmış bir baştan çıkarma planıydı çünkü gerçekten buraya geleceğimi düşünmemiştim. Şimdi sorumu cevapla.”

“Yakın zamanda ölmeyi planlamıyorum. Bu cevap yeterli mi?”

“Bunu nasıl başarmayı planlıyorsun?”

“Elimdeki tek koz, o vazo,” diye açıkladı Warren. “Bu yüzden hem onu teslim edip hem de üstünlüğün benim elimde olmasını sağlayacak bir yol bulmalıyım.”

“Peki bir şey buldun mu?”

“Henüz değil.”

“Zhang senin vazoyu çaldığını iddia ediyor,” diye hatırlattı Amy düşünmeden.

“O bir yalancı,” dedi Warren sinirli bir şekilde. “O piç bir şans oyununda benim gemime karşılık o vazoyu ortaya koymuştu. Kaybetti ama planı bu değildi. Hemen o gece vazoyu geri almak için beni öldürmeye çalıştı.”

“Hiç de adil değil, sence de öyle değil mi?”

“Yat-sen gibi bir adam adil olmaya inanmaz. O yalnızca istediğini elde etmeye inanır. Biraz seni andırıyor sanki, ne dersin?”

Amy öfkeyle kızardı. Böyle bir saldırı beklemiyordu. Warren’ı kızdırması garanti olan bir konudan bahsetmemesi gerekiyordu. Çünkü bu kızgınlık kolayca ona geri sekebilirdi ve şimdi aynen böyle olmuştu. Warren’ın ise söyleyecekleri bitmemişti.

“Zhang’ın planına alet olduğun için cezalandırılmalısın. Eğer genç bir leydinin yapması gerektiği gibi evde kalmış olsaydın ikimizi de esir alamazlardı.”

“Evet, sanırım bu doğru,” dedi Amy kem küm ederek. Sonra şansını denedi ve adamın üzerine yuvarlandı. “Ama benimle sevişmek varken beni cezalandıramazsın, değil mi?”

“Hayır,” diyerek kabul etti Warren, Amy’nin içine girmeye hazırlanırken. “Sanırım yapamam.”

Otuz Beşinci Bölüm

Dün geminin güneybatısını etkileyen fırtına bugün şiddetini iki kat arttırmış ve bütün gemiyi etkiliyordu. Warren günlük egzersizini yapamamıştı. Aslında o sabah Amy'nin geri kalan eşyaları ve biraz yemekle birlikte gelen Taishi hem aşırı derecede ıslanmıştı hem de yorgun görünüyordu.

Amy vasat menüden şikâyet etmeye başlamış ama böyle bir havada ocakların söneceğini çok iyi bilen Warren, onu engellemişti. Oraya gidip en iyi yaptığı şeyi yapmak istiyordu. Amy fırtınadan korkmuyor olsaydı ve kabul edeceklerini bilseydi gidip yardım teklif etmek üzereydi.

Warren, Amy'nin korktuğunu, gerçekten korktuğunu ilk kez görüyordu. Amy korkusunun üstünden aklına gelen her şey hakkında konuşarak, gergin bir şekilde ileri geri yürüyerek ve ara sıra 'Bundan nefret ediyorum, fırtınayı neden durdurumuyorsun?' diyerek gelmeye çalışıyordu.

Warren bir kez bile ona gülmemesine rağmen Amy'nin komik ve anlamsız davrandığını düşünüyordu. Onun korkmasından hiç hoşlanmadığını, Amy için şu lanet olasıca fırtınayı dindirebilmeyi dilediğini fark etti. Bir gemiyi ortadan ikiye ayırabilecek, eğer gemi ilk olarak batmazsa, henüz yolun yarısına bile gelmedikleri için onları açlığa mahkûm edecek bir fırtınanın ortasında olduklarını bilmesine rağmen elinden gelen tek şey Amy'ye her şeyin geçeceğini söylemekti.

Kabin arkadaşına olabileceklerden söz etmedi. Kötü havayla yüzleşmeyi tercih ederdi ama Amy'nin cazibesine teslim olduğu için, onunla kalmanın kendine özgü avantajları da vardı.

Amy, hem kendi aklını hem de Warren'ın aklını fırtınadan uzaklaştırıyordu ve Warren için bunu başarabilecek tek kişi Amy'ydi.

Ne kadar güzel olsa da yatakta geçirdikleri zamanlar arasında, yatağa tutunmadan yatakta kalmanın güçleştiği anlar da vardı ve durum giderek kötüleşiyordu.

Amy Warren'dan daha hafifti. Taishi yağmuru da içeri sokarak bir anda odaya girdiğinde ikinci kez yataktan düşüyordu. Taishi, Amy'nin çıplaklığını fark etmemişti. Korkak bakışları doğruca Warren'a çevrildi.

"Gelmelisiniz," diye bağırdı Taishi rüzgârın çıkardığı sesi bastırmaya çalışarak. Ardından kapıyı arkasından kapadı. "Dümende kimse yok."

Warren, "Serdümen nerede?" diye soğarken pantolonunu ve botlarını giydi.

"Londra'da kaçtılar. İyi arkadaş değil."

"O halde dümende kim var?"

“Kaptan ve ikinci kaptan.”

“Onlara ne oldu?”

“Dalgalar kaptanı dümene doğru savurdu ve kafası yarıldı. Kimse onu uyandıramıyor.”

“Peki ya ikinci kaptan?”

“Onu kimse bulamıyor. Dalgalar onu da almış olmalı.”

“Onu da derken?”

“Üç kişi daha dalgalara kapıldı,” diye açıkladı Taishi. “Bir tanesini kendi gözlerimle gördüm.”

“Tanrım,” dedi Warren kemerini bağlarken. Kapağı doğru yürüdü.

Amy, Warren’ın arkasından koşarak gitmesini engelledi. “Dışarı çıkmayacaksın Warren!”

Elbette çıkacaktı. İkisi de Warren’ın başka bir seçeneği olmadığını biliyordu ama Amy şu an bunu kabul edebilecek durumda değildi.

Amy şimdi kendi için değil, Warren için korkuyordu ve bu hem bariz bir şekilde belli hem de şaşırtıcıydı. Ailesiyle böyle bir durumla karşılaştığı zamanlarda hiç kimse Warren için endişelenmemişti. Aslında o hırsızlarla karşılaştıkları gece Amy dışında en son ne zaman birinin onun için korktuğunu hatırlayamıyordu. Bu durum Warren’ın kendisini garip hissetmesine yol açtı ama durup düşünecek zamanı yoktu.

Warren, Amy’nin minik solgun yüzünü ellerinin arasına aldı ve elinden gelen en sakin şekilde, “Bunu onlarca kere yaptım Amy. Uyurken bile yapabilirim. Benim için korkmana gerek yok,” dedi.

Amy bu sözleri kabul etmedi. “Warren, lütfen...”

“Şşşt,” dedi Warren nazıkçe. “Ne yaptığını bilen birisi dümene geçmek zorunda ve ben de bu işi bir kazaya mahal vermeyecek kadar iyi biliyorum. Her şey yoluna girecek, sana söz veriyorum.” Amy’yi sertçe öptü. “Şimdi üzerini giyin, yatakla duvarın arasına gir ve biraz uyumaya çalış. Buraya geldiğinden beri doğru düzgün uyuyamadın.”

Uyumak mı? Bu adam kesinlikle aklını kaçırmıştı. Warren başka bir şey söylemedi ve Amy onu durduramadan odadan çıktı. Amy, kamaranın ortasında dikiliyordu. Titremesini önlemek için ellerini sıkıyor ve sessiz bir şekilde inliyordu. Hayır, bunların hiçbirisi gerçek değildi. Warren gemiyi oradan oraya sürükleyen bir kâbusun içine gitmemişti.

Ama gitmişti ve Amy onu bir daha asla göremeyecekti. İkinci kaptan gibi bir dalga gelip onu da gemiden aşağı atacak ve deli dalgaların olduğu okyanusun dibine gönderecekti.

Bunu düşünen Amy ani bir panik dalgasıyla sarsıldı. Kapıya gitti ve kapıyı yumruklamaya başladı. Taishi’nin gelip kendisini çıkarması için yalvarıyordu. İçten içe bu yağmur ve fırtınanın içinde ne Taishi’nin ne de bir başkasının onu duyacağını biliyor, yine de elleri hissizleşene kadar kapıyı yumruklamaya devam ediyordu.

Kapıyı açmak için kimse gelmemişti. Herkes gemiyi su üstünde ve mümkünse tek parça halinde tutmakla meşguldü ama Amy için bunların hiçbir önemi yoktu. Eğer Warren’ı izleyebilirse, onun iyi olacağına dair delice bir fikre kapılmıştı. Onu görebildiği ve güvende olduğunu bildiği sürece Amy de iyi olacaktı. Fakat odadan çıkmadan bunu yapması imkânsızdı.

Acizliğine sinirlenerek kapıya saldırdı. Kapıyı itiyor ve tek-meliyordu. Kapı kolunu bile çekiştirmişti. Bunu yaptığı an, kapıyı hızla açan rüzgâr yüzünden dizlerinin üzerine düştü. Etrafta kimsecikler yoktu. Lanet olasıca kapı kilitli değildi. Taishi ya unutmuş ya da Amy'nin güverteye çıkacak kadar deli olmadığını düşünmüştü.

“Lanet olsun,” diye homurdandı Amy yerden kalkarken.

İstediği şeyi birdenbire elde etmek aklını başına getirmişti. O an hâlâ çıplak olduğunu fark etti. Bu bile fikrini değiştirmemişti. Hâlâ durup Warren'ı izleyebilse onun güvende olacağını düşünüyordu. Eline gelen ilk şeyi kapı ve kapıdan çıkarken üzerine geçirdi.

Yapabildiği tek şey odadan dışarı çıkmaktı. Rüzgâr cılız bedenini kamaranın duvarına yapıştırdı. Rüzgâr o kadar güçlü esiyordu ki, Amy hareket dahi edemiyordu. Ardından bir dalga gelip Amy'ye çarptı ve onu geminin en ucuna kadar sürükledi.

Otuz Altıncı Bölüm

Warren gemiyi yalnızca rüzgâr hissine göre yönlendirmek zorundaydı, zira öğle vakti olmasına rağmen görüş mesafesi çok azalmıştı ve bazen yok oluyordu. Şiddetle yağan yağmur, çıplak göğsüne çivi gibi çarpıyor, uzun saçları sürekli gözlerine giriyordu. Warren'a çarpıp, dümene bağlı olduğu kalın halata onu iten dalgalar ise dondurucuydu.

Warren birkaç kez keşke gömlek giymek için bekleseydim, demişti kendi kendine. Bunun sebebi üşümesi değil, onu dümene bağlayan halatın sırtını kesmesiydi.

Taishi'ye, rüzgâr el verdiği an ona bir yağmurluk getirmesini söylemişti ama adam henüz gelmemişti. Warren fırtına soğuk gece boyunca sürerse parmaklarını bu dümen-den kazımak zorunda kalacaklarını düşünüyordu.

Warren birkaç kötü fırtınanın üstesinden gelmişti ama bu, karşılaştığı en kötü olandı. Ana direk hâlâ yıkılmadığı için şanslılardı ama selviçe kötü rüzgârlardan evvel devrilmişti.

Ardından su varillerinin bir tanesi bağlarından kurtulmuş ve yan tarafa devrilmesine rağmen geminin selviçesinin büyük bir bölümünü de götürmüştü.

Warren kendine güveniyordu ama bu gemiyi kendi gemisi kadar iyi tanımiyordu, bu yüzden bu geminin ne kadar dayanabileceğine dair hiçbir fikri yoktu. Fırtına denecek gibi görünmüyor ama şiddetlenmiyordu da. Warren durumun daha da kötüleşeceğini düşünmüyordu.

Ve o an Warren'ın kalbi neredeyse durdu. Sert rüzgâr birkaç saniye boyunca kesilmişti ama o kısa süre bile Warren'ın, Amy'nin tırabzanlara yapıştığını görmesine yetmişti. Tırabzanlar kırıldı. Amy birkaç santim sonra doğruca denize yuvarlanacaktı.

Amy onu buraya sürükleyen dalganın ardından tırabzana nasıl tutunduğunu ve nasıl oluyor da hâlâ tutunabildiğini bilmiyordu. Ama canını dişine takmış, sıkıca tutunuyordu. Sürekli bir dalga geliyor ve Amy nefes almaya başlamadan evvel korkunç anlar yaşıyordu. Bütün bunlara rağmen odasına dönmeyi düşünmemişti.

Fırtına biraz dindiğinde Warren'ın haberi olmadan onu izleyebilmek için kendini kış güverteye doğru çekti ya da oraya doğru biraz yaklaştı. Ne yazık ki hiçbir şey göremiyordu.

Yağmur o kadar şiddetliydi ki Amy bir metre ötesini göremiyordu. Bu sebeple Warren'ın orıa doğru geldiğini de görmedi ve tırabzanalardan aniden koparılınca çığlık attı. Onu sert bir göğse doğru bastıran kollar çok güçlüydü. Kollarını doladığı boyun, kıymıklı bir odundan daha rahatlatıcıydı. Kulağına doğru, "Bu defa her yerini morartacağım," diye bağırان ses duyduğu en tatlı sestti.

Warren hayattaydı. Amy, şu an başka hiçbir şey için endişe etmiyordu.

İrade gücü ve dengeyle, biraz da dalgaları kısa bir süre için yolundan çeken mucizevi şansla birlikte Warren hiçbir yerden tutunmadan kış güverteye dönmeyi başardı. Amy'yi odasına götürmeyi düşünmüyordu. Onu oda-ya kilitleyecek bir anahtarı yokken bunu yapamazdı ve Amy'nin bunu tekrar deneyecek kadar deli olmasından korkuyordu.

Amy yanındaydı ya, Warren şimdi çok sinirliydi. Ona ulaşana kadar ne kadar korktuğuna inanamıyordu. Güvenli odasını terk ederken ne düşünüyordu acaba? Hem de üzerinde yalnızca lanet olası iç gömleği varken?

Bunun için onu azarlamaya vakit yoktu. Warren, Amy'yi dümene bağlı olan halatın yanına çekti ve halatı ona sıkıca bağladı. Hemen ardından bir başka dalga daha üzerlerine gelip Warren'ın sırtını halata sürttü.

Amy'yi teselli edecek vakit de yoktu. Warren dümeni kilitlemişti ama gemi hâlâ ters yöne doğru gidiyordu. Gemiye tekrar düzeltmek Warren'ın bütün gücünü ve konsantrasyonunu alıyordu.

Warren, Amy'ye ayıracağı ufak bir an bulduğunda artık onu azarlamasına gerek kalmamıştı. Genç kız ufak bedenini Warren'a güvenerek onunkine bastırmıştı ve bu, Warren'ı hiçbir şeyin yapmayı başaramayacağı bir şekilde rahatlatmıştı. Amy'nin, onun sıcaklığına, gücüne duyduğu ihtiyaç Warren'ın erkeksi ihtiyacını tatmin etmişti.

“İyi gidiyorsun küçük kız. Ne olursa olsun bana tutunmaya devam et,” derken bağırması gerekmişti.

Warren, Amy'nin, “Tamam, teşekkür ederim,” dediğini duyduğunu sandı ama kızın sesi korku dolu gelmediği için emin olamıyordu.

Amy, kollarını Warren'ın beline dolamıştı ve yüzünü de sırtına bastırıyordu. Saçlarının yarısı Warren'ın omuzlarına dökülmüştü. Bu ince iç gömlekle kendini iyi hissediyor olamazdı çünkü tamamen ıslanmıştı ama Taishi elinde bir yağmurlukla dönene kadar Warren'ın yapabileceği bir şey yoktu.

Amy ise kendini, Warren'ın hayal edebileceğinden daha iyi hissediyordu. Bu yeni pozisyonu onu uzaktan yalnız başına izlediği yerden çok daha iyiydi. Zaten amacı da buydu. Ona çarpmaya devam eden ve Amy'yi Warren'a daha da bastıran dalgalar bile eskisi kadar korkutucu değildi artık. Amy dalgaların geldiğini duyabiliyor ve sular üzerinden çekilene kadar nefesini tutuyordu. Warren'ın sıcaklığı onu en kötü soğuktan koruyordu ve adamın gücü Amy'nin başını döndürüyordu. Warren bu çalkantılı denizde gemiyi kontrol etmeye çalışırken, Amy adamın bütün güçlü kaslarını hissedebiliyordu.

Warren dümende olduğu sürece Amy'nin bu fırtınadan tek parça çıkabileceklerine dair bir endişesi kalmamıştı. Warren'a olan inancı sarsılmazdı ve şimdi içgüdüleri de bunu doğruluyordu. Akşam olup da rüzgâr sonunda biraz dindiğinde aradan çok uzun bir süre geçmişti. Yağmur önce hafiflemiş sonra yağmaz olmuştu.

Amy neşeyle bağırان miçoların seslerini duyduğunda fırtınanın gerçekten de dindiğini anladı. Yine de Warren'ı bırakmamıştı. Hatta Warren ona kendini bırakabileceğini söylediğinde bile.

Amy onu bırakmak yerine kafasını kaldırdı ve "Senin için sorun olmazsa burada kalacağım," dedi.

Warren buna itiraz etmedi. Rüzgâr, Warren'ın güverteyi görebileceği kadar dindiğinden beri devamlı Amy'nin tuttuğu tırabzanın olduğu tarafa bakıyordu. Artık orada bir tırabzan yoktu. Amy ölüme ne kadar yaklaştığını bilmi-

yordu ve Warren da ona bunu asla söylemeyecekti. Ama şu an Warren onu gözünün önünden ayırmak istemiyordu.

Warren'ın yerine geçecek birini bulmak bir saat sürmüştü ve gelen kişi, o kadar adamın arasından aşçı olmuştu. Ama diğerlerinin içinde azıcık dümen bilgisi olan bir tek o vardı. Çinliler güvertedeki ufak işler dışında hiçbir şey bilmiyordu. Onlar denizci değil yalnızca Yat-sen'in evindeki hizmetkârlarıydı. Hayati tehlikesi olmamasına rağmen lordun, gemisi ile birlikte kiraladığı Portekizli kaptan henüz ortaya çıkmamıştı ve herkes onun ertesi gün dümene dönmesini ümit ediyordu.

Ona bütün bunları büyük bir minnettarlık içinde olan Taishi anlatmıştı ve Warren yalnızca, "Zhang'ın de denize düşmemesi büyük talihsizlik," demişti.

Taishi buna cevap vermemiş ve yalnızca, "Ocaklar tekrar yanınca yemek getirmek, çabucak battaniye, çok battaniye ve sıcak su getirmek," demişti.

Küçük adam söylediklerini yapmak için koşturdu. Amy eskisine kıyasla daha gevşek bir şekilde hâlâ ona sarıldığı için Warren doğruca odasına gitmedi.

"Uyuyakalmadın, değil mi?" diye sordu eğilerek.

"Henüz değil ama az kaldı."

Warren genç kızın başının üzerinden gülümsedi. "Bugün seni buraya getiren şeyin ne olduğunu söylemek ister misin?"

Amy cevap vermeden evvel bir süre hareketsiz kaldı. "Yalnızca eğer sana göz kulak olmazsam başına çok kötü şeyler gelebileceğini hissettim."

"Çok kötü şeylerin olmasını engelleyebileceğini düşünüyorsun sanırım?"

“Ama önledim,” dedi Amy, neden bahsettiğini Warren’ın kendi başına anlamasını söyleyen bir ses tonuyla. “Burada olmam başına bir şey gelmemesini sağladı.”

Warren bu mantıksız sebebin ardından kafasını iki yana salladı. “Eğer odaya gideceksek beni bırakmak zorunda kalacaksın.”

“Öyle olması gerekiyorsa, peki,” dedi Amy ve yavaşça geri çekildi. Başını eğerek kendini inceledi ve “Büyük ihtimalle karnımda kemerinin izi çıktı,” dedi.

Evet kemerin izin çıkmıştı. Göğüs uçları ve vücudunun her bir ayrıntısı da gözler önündeydi. Saçları rüzgârla kurumaya başlamıştı ama iç gömleği ön tarafına yapışmıştı.

“Başka bir şey?” diye sordu Warren onu kızdırmak için.

“Şey, hazır sözünü etmişken...”

Warren kafasını geriye attı ve bir kakhaha patlattı. Amy iflah olmaz, korkusuz ve zapt edilemez bir cadıydı. Başından ikisi için de kolaylıkla farklı türlü sonuçlanabilecek korkunç bir olay geçmişti ama Amy orada sıırılsıklam bir şekilde dikilmiyorlarmış gibi, olanları arkasında bırakmıştı bile.

Amy onunla birlikte yürümek için bir kolunu adamın beline doladı. Warren aniden irkildiğinde ne yaptığını görmek için adamın arkasına geçti. Bunu kesinlikle o yapmış olamazdı. Bütün bu süre boyunca Warren’ın çektiği acıyı hayal etmek Amy’nin canını yakmıştı. Warren ağzını bir kez olsun açmamıştı.

“Ne durumda?” diye sordu Warren Amy’nin gördüğü şeyi tahmin ederek.

Amy ses tonuna hâkim olana kadar bir süre bekledi. “Beş büyük kesik ve birkaç tane de ufak sıyrık. Birkaç gece yüzüstü yatarsan daha rahat edersin. Sanırım buna dayanabilirim.”

Warren, Amy üzerine atlamayacağı için biraz hayal kırıklığına uğramıştı. “Bu konuda ne yapacaksın? Ayrıca yüzüstü uyumaktan hoşlanmıyorum.”

“Ben de altında olacağım.”

Warren, doymak bilmez de demiş miydi?

Otuz Yedinci Bölüm

Seyahatin geri kalanı boyunca hava ılıktı ve başka bir şey olmadı. Ama Amerika'ya yaklaştıkça Warren daha da huzursuzlanıyordu. Vazoyu verdiği an ölmekten kurtulabileceği geçerli bir plan bulamamıştı.

İşe yarayacak birkaç şey vardı ama her biri Bridgeport'taki duruma bağlıydı. Kardeşlerinden biri hâlâ orada mıydı, değil miydi? Skylark gemilerinden herhangi biri limanda mıydı? Vazo hâlâ Ian McDonell'ın, yani herkesin kullandığı ismiyle Mac'in korumasında mıydı? Ya da Clinton birkaç hafta önce şehre döndüğünde vazanın yerini değiştirmiş miydi?

Sonuncu ihtimal pek olası değildi ama Warren bütün olanların ardından vazoyu bulamazsa başı belada demekti. Zhang doğal olarak böyle bir bahaneyi kabul etmezdi ama bu Warren için ne ifade ederdi?

Diğer bir yandan Amy'nin, Warren'ın ikisini de kurtaracağına olan güveni tamdı. Kendinden bu kadar emin oluşu sinir bozucuydu ve Amy'nin içinde en ufak bir endişe kıvrıntısı dahi yoktu.

Warren ne zaman Amy'yi düşünse ikilemde kalıyordu. Buradan sağ çıkıp yaşamayı başarırlarsa Amy konusunda ne yapacağını bilmiyordu Warren. Amy, bu küçük kaçamakları Amerika'ya vardıklarından sona ermeyecek gibi davranıyordu ama yolculukları bittiğinde ilişkileri de son bulacaktı. Warren ondan bir kez daha uzak, hem de çok uzak durmak zorunda kalacaktı çünkü onun cazibesine karnı doymuş olsa bile -ki öyle bir şey kesinlikle söz konusu değildi -Warren kendini denediğinde ellerini hâlâ onun üzerinden çekemiyordu.

Eğer Warren Amy'ye karşı koymanın zor olduğunu düşündüyse bile, şimdi onunla sevişmenin nasıl eşsiz olduğunu bilerek ona karşı koymak hiçbir şeyle karşılaştırılmazdı ve Amy'yle sevişmenin neden daha önce deneyimlediği şeylerin hiçbirine benzemediğini bilmiyordu.

Elbette Amy başlı başına eşsiz bir insandı. Onun gibi birini hayatı boyunca tanımadığını inkâr edemezdi. Aslında Amy bir adamın evlenmek isteyeceği türden biriydi. Warren yine de evlenmek istemiyordu.

Amy'yle vakit geçirmeleri onun da sinirini bozuyordu. Dersleri sırasında bir gün, Warren böyle söylemeleri konusunda ısrarcı davranmıştı, bu karışık hareketleri öğrenmenin en kolay yolu olmasa da, Taishi örnekle öğretmek ve öğrenmek konusunda hiçbir şey bilmemesine rağmen Warren, Taishi'ye Zhang'ın, Amy'nin onunla kalmasına neden müsaade ettiğini sordu.

“Efendime o küçük leydiye katlanamadığınızı söyledim.

Yan odada onu duyuyorken çok sinirlendiğinizi söyledim. O da sizi aynı odaya kapattı.” dedi ve “Bu yeni düzen konusunda bu kadar memnun görünmezseniz iyi olacak kaptan,” diye ekledi.

Warren küçük adamdan böylesine bir yardım beklemiyordu ve “Şayet o zorba için çalışmaktan bıkacak olursan bana gel,” diyerek minnettarlığını gösterdi.

“Giyin,” dedi Warren Amy’yi sarsarak. “Zhang hızlı davranmış ve gece limana yanaşmış. Sanırım burada olduğunı ne kadar az kişi fark ederse vazoyu alıp gitmesi o kadar kolay olacak diye düşünüyor.”

“O halde Bridgeport’a vardık yani?” diye yanıtladı Amy uyuklayarak.

“Sonunda.”

“Peki senin yardımın olmadan burayı nasıl buldular?”

“Geçen ay burada olduklarından bahsetmeyi unuttun mu?”

Amy gözlerini kısarak Warren’a baktı. “Kesinlikle unuttun.”

Warren omzunu silkti. “Taishi söyledi. Zhang nereden geldiğini biliyormuş. Skylark hattından da haberi varmış. Beni bulmak için elinde olan tek şey o hattı ve beni aradığı ilk yer de tam olarak Bridgeport’tu.”

“Evinden geriye bir şey kalmış mıdır dersin?”

Amy’nin kuru ses tonu Warren’ın dudaklarına bir gülümseme yerleşmesine sebep oldu.

“Adamlar evin altını üstüne getirdikten sonra mı yani?”

Adamları biraz daha dikkatli ve elbette vazo orada değildi. Ama bunu ancak ben İngiltere'ye doğru yola çıktığımda fark etti. İşte bu yüzden oraya gitti.”

“Peki vazo nerede?”

“Koruması için eski bir aile arkadaşıma verdim.”

Hemen hemen bütün soruları yanıtlanan Amy giyinmeye başladı. Tek bir sorusu kalmıştı, onun da mantıklı olduğunu düşünüyordu. “Peki planın ne?”

“Başlangıç olarak senin için biraz tiyatro.”

“Kulağa ilginç geliyor.”

“Umarım planı duyduğunda da böyle düşünüyor olursun. Benimle gitmek için sana izin verilmesi konusunda ısrarcı olmanı istiyorum.”

“Bunu her halükarda yapardım zaten.”

“Ama ben de burada kalman için ısrar edeceğim...”

“Lanet olsun Warren.”

“Beni dinle lanet olası. Zhang benim rahatsız olmamdan zevk alıyor. İstemediğim ne varsa onu aldığı görmek istiyor. Bu yüzden seninle birlikte kalmak istemediğimi düşünmesi ve oltaya düşmesi lazım. Ama ben ne söylersem söyleyeyim, benimle gitmek için dişinle tırnağınla savaşman gerek. Şimdi acele et. Çok vaktimiz kalmadı.”

“Tiyatromuz işe yaramazsa ne olacağını söylemedin.”

“Eğer işler düşündüğüm gibi gitmezse, istemeye istemeye gelmeni kabul edeceğim ama bunun gerekli olacağını sanmıyorum. Zhang her zamanki gibi davranırsa, senin bana eşlik etmende ısrarcı olacaktır.”

“O zaman ne olacak?”

“O zaman... Henüz bilmiyorum.”

Warren, Amy’nin tam da bu noktada endişelenmesini bekliyordu ama Amy yalnızca gülümsedi ve “Endişelenme, bir şeyler düşünürsün,” dedi.

İlk kez ciddi bir yüz ifadesine bürünen Taishi, kapıyı açmadan evvel birkaç dakika daha geçti. Li Liang hemen onun arkasında duruyordu. Odadan çıktıkları gibi Zhang’ın da onları uğurlamak için lüks odasından çıkma zahmetini gösterdiğini gördüler. Elbette bunun Warren’ı son görüşü olacağını düşünüyordu, buna kuşkusu yoktu ve kişisel olarak gelmiş, onun için planladığı şeyin tadını çıkarıyordu.

“Vazoyu hemen getireceğini umuyoruz Kaptan,” dedi Li, Zhang’ın yerine.

“Ne kadar süreceği, vazoyu saklayan adamı ne kadar çabuk bulduğuma bağlı. Yalnız mı gideceğim, yoksa biri bana eşlik edecek mi?”

“Tabii ki yanında biri olacak. Amerikalılara güven olmaz.”

“Siz Çinlilere olur yani? Buna anca gülerim,” dedi Warren memnun bir şekilde.

Amy o noktada, ikisi de planlarını açıklayacak kadar kışkırtılmadan hemen önce araya girdi. Güven Warren’ın elinde kalan tek şey olduğundan, güveni olmadığını itiraf etmesi onun için çok kötüydü.

“Neden bu kez pas geçip alay etme kısmını başka bir zamana bırakmıyoruz?”

Warren Amy’ye döndü. “Biz mi? Sen nereye gittiğini sanıyorsun?”

“Seninle geliyorum elbette.”

“Hayatta olmaz,” dedi Warren ve Liang’a döndü. “Bu kadar yeter. Bütün yol boyunca onun sinir bozucu varlığına tahammül etmek zorunda kaldım. Kız kardeşim bunu bana karşı kullanmayacak olsaydı bunun boynunu kırardım. Ona daha fazla katlanmak zorunda değilim. Şimdi çekin şunu önümden.”

Amy bütün bunları Zhang’ın inanması için söylediğini biliyordu ama yine de canı acımişti. “Seninle geliyorum Kaptan. Ya da öyle bir çılgılık atarım ki birkaç dakika içinde yetkililer buraya doluşur. Böylesine küçük kasabaların limanlarında güvenlikleri olduğunu da biliyorum. Tabii etrafta başka gemiler de var. Yani kimsenin sesimi duymayacağını düşünmeye kalkma.”

Zhang birkaç kelime söyledi ve hemen ardından Li, “Kız seninle gidiyor Kaptan. Dikkatleri üzerimize çekmek istemeyeceğimizi anlıyorsundur.”

Elbette anlıyordu. İki cesedi arkalarında bırakmak istiyorlardı ve bu geminin saldırı ya da savunma yapmak için yeterli ekipmanı yoktu. Çinliler, Amerikan sularından tamamen çıkana kadar güvende değildi.

Amy olmasa o kadar kişi de gelmezdi belki ama şimdi Amy geldiği için altı adam da onlara eşlik ediyordu ve içlerinde Li Liang ve Zhang’ın kendi korumaları da vardı. Warren, Taishi’nin öğrettikleriyle bile bu adamları tek başına alt edebileceğini düşünüp kendini kandırmadı. Tam da bu sebepten onların hemen yanındaki Skylark gemisini gördüğünde inanılmaz derecede sevinmedi. Ve bu yalnızca bir Skylark gemisi değildi. O Amphitrite’ti. Georgina’nın gemisiydi ve durum tamamen Warren’ın lehine dönmüştü.

“Şansımız yaver gitti,” dedi Li’ye dönerek ve kız kardeşinin gemisinin sürme iskelesinin önünde durdu ve “Hey Amphitrite,” diye bağırdı.

Liang, Warren’ın yanına gitti ve “Arkadaşın bu gemide mi?” diye sordu.

“Olabilir,” diyerek kaçamak bir cevap verdi Warren. Bu sırada gözcünün ortaya çıkmasını bekliyordu.

Liang’ın onları çaktırmadan götürebileceği birkaç gergin dakika geçti ama Liang hiçbir şey yapmadı. Warren’ın şansı her saniye artıyordu. En sonunda tırabzanlarda beliren adamı bile tanıyordu.

“Kaptan Anderson, bu siz misiniz?”

“Benim Bay Cates.”

“İngiltere’de olduğunuzu duymuştuk.”

“Planlarda ufak bir değişiklik oldu ve işte buradayım. Hemen yan tarafa demir alan gemiyi fark ettiniz mi?”

“Fark etmemek mümkün mü Kaptan?”

“Eğer bir saat içinde geri dönmez ve size katılmazsam, o gemiyi yerle bir edin. O yüzden şimdi saatinize bakın Bay Cates. Tam bir saat.”

Bay Cates cevap vermeden önce bir saniye duraksadı. “Peki, peki Kaptan.”

Ama Warren’ın arkasından sinirli bir hırlama çıktı ve arkasını döndüğünde Zhang’ın adamının efendisini uyarmak için gemiye doğru koştuğunu gördü. “Onu geri çağır

Li,” dedi Warren, “yoksa emir saatini şimdi olarak değiştiririm.”

Sinirli bir hırlama eşliğinde daha adam onlara doğru yürümeye başladı. Warren Li’ye bakıp gülümsedi. “Anlayacağın üzere, bu da benim güvencem. Lanet olası vazoyu alabilirsiniz ama ne kızı ne de beni alamazsınız.”

“Peki güvenli bir şekilde bu gemiye döndüğünde tekrar emir vermeyeceğine dair bizim güvencemiz ne?” diye sordu Li.

“Sözüme güvenmek zorundasınız.”

“Kabul edilemez.”

“Ama elinizde olan sadece bu.”

Amy, Warren’a tekme atabilirdi. Warren adamlara zor bir şey yapmak dışında başka bir seğenek bırakmıyordu.

Amy Li’ye, “Bütün bu çile yüzünden onun gururunun kırıldığını biliyorum ve özellikle kendi topraklarında bunun bilinmesini istemeyecektir. Zorla buraya getirildiğini kimsenin öğrenmesini istemeyecektir ama cesetler ve bir gemi enkazı ile bu limanı neden kirlettiğini açıklamak zorunda kalırsa herkes neler olduğunu öğrenecektir. Vazoyu almanıza müsaade edecek May Liang. Buna inanabilirsiniz. Şimdi, gidelim mi?”

Warren ne kadar kısa sürecek olsa da intikamını yok ettiği için ona sinirli bir bakış attı. Li kıza inandı ve ilerleyebileceklerini işaret verdi.

Zamanlama her şey demektir ve doğruca Ian McDonell’in evine gitmek yirmi dakikadan az sürdüğü için Warren yolu dolandırıyordu. Yan sokaklara giriyor, geçitleri kul-

lanıyordu. Bu çabası ona on dakika kazandırmıştı ve limana dönmek için tam yarım saatleri vardı. Warren olmadan dönüş yolunu bulmaları çok zordu. Özellikle Li kendisine verilen bir saat içinde yelken açmayı düşündüğü için delice koşmayı düşünürken işleri çok zordu.

Mac'in evi Warren'inkinden pek uzakta değildi. Amy onunla birlikte olmasa kendisi de koşmayı deneyebilir, Zhang'ın havaya uçmasına yetecek bir süre için peşindekileri atlatabilirdi. Zhang'ın onun için planladıklarını bileerek bunu düşünmek onu mutlu ediyordu. Ama Warren ne olursa olsun Amy'nin hayatını riske atamazdı.

Mac'in kapısına gitmeleri ve İskoç'un yatağından kalkıp cevap vermesi arasında da beş dakika geçmişti. Kendisini uyandıranların kim olduğuna bile bakmadan, "Saat kaç haberin yok mu senin?" adamdan duyulan ilk homurtu olmuştu.

"Saatin kaç olduğunu biliyoruz Mac."

"Bu sen misin Warren?"

"Evet, daha sonra açıklarım. Şimdi biraz acelemiz var. O yüzden Tang vazosunu getirebilir misin?"

Mac, Warren'ın arkasındaki Amy'ye ve ardından Çinli adamlara baktı. "Vazoyu bankaya koydum. Orada daha güvenli olur diye düşündüm."

Warren sırtıttı. "Ben de bunu yapmandan korkuyordum ama yapmadığını biliyorum. Sorun yok Mac. Hadi vazoyu getir."

"Bunu yapmamı istediğinden emin misin?"

"Evet. O lanet olası şey başıma bir sürü bela açtı. Kendi

sahebine gönderiyorum. Ve fazla zamanımız kalmadı Mac, acele et.”

Mac kafasını salladı ve koridorda gözden kayboldu.

Antrede onu beklediler. Oraya açılan bütün kapılar kapalıydı. Mac’ın elinde etrafı görebilmesi için yalnızca bir tane mum vardı ve onun ışığı bile Li’nin kararsızlık içinde acı çektiğini görmeye yetiyordu.

Warren bitmediğini anladı. Li’ye iki ölüm emri verilmişti ve Çinliler kendilerine verilen emirleri yerine getirme konusunda takıntılıydı. Bu emri yerine getirip efendisini hayatta tutabilmek için çabalıyordu.

“Yapamayacaksınız,” dedi Warren Çinli’nin öfkeli bakışlarını kendine çevirmesine sebep olarak. “Asla zamanında dönemeyeceksiniz. Zhang’ın böylesine ufak bir intikam için ölmek isteyeceğini düşünüyor musun gerçekten? Buradaki en önemli şey o vazo mu?”

Li cevap vermedi ve o an Mac elinde vazoyla geri geldi. Li ona doğru uzandı ama İskoç vazoyu havaya, onun ulaşamayacağı bir yüksekliğe kaldırdı ve Warren’a verdi.

Amy, odadaki gerginliği sezmesine ve Warren’la bu ikilemin içinden çıkmadığını bilmesine rağmen, uğruna kıtaları aştığı ama bir anından bile pişmanlık duymadığı bir seyahate sebep olan bu antika vazoyu daha iyi görebilmek için bir adım yaklaştı. Bu vazo çok güzel bir sanat eseri idi ve antika porselenden yapılmıştı. O kadar inceydi ki neredeyse arkası görünecekti. Beyaz üzerine altın işlemeli, ufak detaylarında doğu motifleri işliydi. Değeri bütün bir miras ederdi ama şimdi değeri onların hayatıydı.

Warren da aynı şeyi düşünüyordu ve aniden Georgina’nın İngiltere’ye döndüğünde bu vazoyla ne yaptığını hatırladı.

Vazoyu elinde tuttu ve yavaşça sağa sola çevirdi. Ardından Liang'a baktı ve ölümcül bir ciddiyetle, "Bunu aniden düşürsem ne kötü olurdu, değil mi?" diye sordu.

Çinli adamın yüzü sarardı. «Hemen o an ölürsün,» dedi.

"Plan da bu değil miydi zaten?" diyerek cevap verdi Warren ve ardından genç kıza bakmadan, "Amy, Mac'in arkasındaki odaya gir ve kendini içeri kilitle. Hadi!" dedi. Daha sonra onu durdurmaya çalışan Liang'a "Bırak onu. Kız kardeşimin ona olan düşkünlüğü hariç o hiçbir zaman bunun bir parçası olmadı. Vazoyu alacaksın ama limana kız olmadan döneceğiz."

Tam olarak böyle yaptılar ve kilidi ya da barikat oluşturacak hiçbir şeyi bulunmayan bir kapısı olan odaya kendini kapatan Amy, yalnızca o yolundan çekilsin diye Warren'ın blöf yaptığını biliyordu ve hiç düşünmeden söylediği şeyi doğruca yerine getirdiği için çok sinirliydi.

Mac arkasından kapıyı açtı. "Şimdi dışarı çıkabilirsin genç kız."

"Tam da bunu yapacaktım," diye yanıtladı Amy. "Orada dikilip durma be adam. Eğer başka bir silahın daha varsa git onu da al. Son anda bir şey denemediklerinden emin olmak için limana dönmek zorundayız."

"Bu Warren'ın hoşuna gitmeyecektir sanırım," dedi Mac şüpheli bir ses tonuyla.

"Şu an neyin hoşuna gideceği umurumda değil sanırım. Beni bir dolaba kapattı!" dedi Amy homurdanarak. "Daha ne bekliyorsun? Hadi gidelim."

Otuz Sekizinci Bölüm

Her şey olduğunda Amy ve Mac yardım etmek için çok geç kalmıştı ama kimse yardıma ihtiyaç duymuyordu. Amphitrite'e geldiklerinde Warren iniyordu. Portekiz gemisi yeniden yelken açmak için fazla beklememiş, çoktan denizin karanlık sularına karışmıştı.

Amy, yardımına ihtiyaç duyulmamasından dolayı hayal kırıklığına uğramamıştı. Her şeyin bittiğini düşünerek kendini serbest bıraktı ve Warren'ın kollarına atladı. Warren'ın ona sarılmadığına ise dikkat etmemişti.

Warren, Amy'nin başının üzerinden Mac'e seslendi. "O burada ne yapıyor?"

"Kız kardeşiniz kadar buyurgan. Benden söylemesi."

Amy kızıl saçlı İskoç adama bakmak için geri çekildi. Bakışlarında öfke vardı.

"Ben buyurgan falan değilim. Hem öyle olsam ne fark

eder? Bize ihtiyacı olabilirdi ve öyle bir durumda burada olmasaydık ne yapacaktı? Söylesene, neden susuyorsun?”

“Boş ver Mac,” dedi Warren içini çekerek. “İnan bana bunu anlamaya çalışmak istemezsin.” Amy’ye döndü ve “Gel, sana yatacak bir yatak bulmamız lazım. Her şey sona erdi. Yarın eve gitmen için bir gemi bulacağım,” dedi.

Amy, Warren ‘yataktan’ bahsettiği için yumuşamıştı çünkü hâlâ aynı yatağı paylaşacaklarını düşünüyordu. Gemi bulmaya gelince, bunu kolaylıkla erteleyebilirdi. İngiltere’ye dönmeden önce Warren’in yaşadığı yeri biraz daha gezmek istiyordu.

Yan yana yürümeye başladıklarında, “Söylesene neler oldu? Li gerçekten de onları vurma blöfüne inandı mı?”

“Ortada blöf falan yoktu Amy.”

“Ciddi misin,” dedi Amy şaşırarak.

“Vazo bende olduğu sürece,” dedi Warren, “benden almayla çalışarak onu riske atamazlardı. Burada geldiğimizde Bay Cates’e silahların dolu ve hazır olup olmadığını sordum. Silahların kullanılır durumda olduğunu söylediğinde ise vazoyu Liang’a attım.”

“Attın mı? Bunu yapmış olamazsın.”

“Attım ve Liang’ın vazoyu yakalamadan önceki yüz ifadesi bütün yaşananları anlamlı hale getirdi.”

“Yaşananları anlamlı hale getiren başka şeyler de geliyor aklıma.”

“Gelmesin,” dedi Warren kısaca. Ardından hızını arttırdı. Amy ona yetişmeye çalışırken konuşmakta zorluk yaşıyordu ama bu alışık olmadığı bir şey değildi.

Amy kendini birdenbire büyük bir hayal kırıklığının içinde buldu. Warren bu durumdan bir şey elde edememiş, çok değerli bir vazoyu kaybetmişti. Warren, Amy'yi elde etmişti ama Amy, adamın buna önem verdiğini sanmıyordu çünkü Amy zaten en başından beri onu istediğini söylüyordu.

Warren'ın evine vardıklarında Warren, Amy'yi belli ki genç kızın eşyalarıyla ilgilenmesi için uyandırılan çalışanlarla tanıştırdı. Amy'ye Georgina'nın eski odasını ve onun eski geceliklerinden birkaçını verdiler. İçlerinde sabah deneyebileceği eski elbiseler de vardı.

Uyumadan önce bir şey yemek isteyip istemediği sorulduğunda Amy pilav dışında herhangi bir şeyi memnuniyetle yiyebileceğini söyledi. Sıcak banyosu hazırlanmış bir şekilde kendini beklerken, bunu açıklamaya çalışmadı. O an düşünebildiği tek şey o küvetin içine girebilmektir.

Yatma hazırlıklarını bitirdiğinde yatağa geçmeyi düşünmüyordu, en azından yalnız uyumayacaktı. Warren'ın yanına gelmesini bekliyordu ama adamın böyle bir şey yapmaya niyeti olmadığı için önünde uzun bir bekleyiş vardı. Bu gerçeği fark ettiğinde, Warren'ın yanına gelmemesi için kafasından birkaç bahane uydurdu ama hiçbirisi yeterli değildi. Amy onu aramaya başladı. Girdiği üçüncü oda Warren'inkiydi.

Warren da uyanıktı ve yatağa geçmemişti. Kollarını kavuşturmuş, elinde viski şişesiyle bir sandalyeye oturmuştu. Soğuk şömineye bakıyordu. Amy'nin içeri girdiğini duymamıştı. Amy, sonunda adamın onun yanına gelmeye niyeti olmadığını anladığı için dikkati üzerine çekmekten korkuyordu. Warren'ın odasına gelmek istememesiyle ilgili ne düşünmesi gerektiğini bilmiyordu ama bu durumun geçici olacağını düşünüyordu. Başka türlü olması mümkün değildi.

“Warren?” diye seslendi. Sorunun ne olduğunu öğrenmek istemişti.

Warren hafifçe kafasını çevirerek, “Burada ne yapıyorsun?” diye sordu.

“Seni arıyordum.”

“Beni bulduğuna göre yatağına dön Amy, her şey bitti.”

“Tatsız durum bitti evet ama ilişkimiz bitmedi.”

“Evet bitti.”

“Bunu söyleyemezsin.”

Warren ona bakmak için sandalyeden kalktı. Sendelememişti. Şişe hâlâ dolu gibiydi. Warren viskisini içemeyecek kadar derin düşüncelere dalmış olmalıydı.

“Lanet olsun,” diye bağırdı Warren. “Olmayacak bir şey için hayaller kurmayı ne zaman keseceksin?”

Amy bu ani saldırıyla kaskatı kesildi. “Evlilikten bahsediyorsan, sen evlenmeden yaşayabilirsen ben de yaşayabilirim.”

“Bundan şüphem yok,” dedi Warren sıkılı dişlerinin arasından. “Lanet olasıca ailen de yaşayabilir tabii.”

Warren haklıydı. Onunla yaşadığı bu günahkâr ilişkiden asla kurtulamazdı.

“O halde ilişkimize iki sevgili olarak devam edebiliriz,” dedi Amy. Bunun daha zor olduğunu biliyordu. “Kimse-nin bilmesine gerek yok.”

“Bir kez olsun dikkatini bana ver Amy,” dedi Warren yavaşça. “Senden bıktım. Bana verebileceğin şeye ihtiyacım yok artık.”

Warren daha önce de defalarca yaptığı gibi bilerek Amy'nin canını yakıyor, zalimce davranıyordu. Amy, Jeremy'nin bir zamanlar kendisine söylediği şeyi anımsayarak intikam almaya çalıştı.

“Öyle mi?” dedi üzerindeki geceliği çıkarırken. Gecelik ayaklarının dibine düşmüştü. Warren'ın müthiş bir doyumla hızla nefesini tuttuğunu işitti. “O halde son kez bak Warren Anderson, Neden vazgeçtiğine iyi bak.”

Amy tamamen çıplaktı. Warren kendini daha fazla kontrol edemiyordu. Amy'ye doğru bir adım attı -aslında tökezlemişti- ve genç kızın önünde dizlerinin önüne çöktü. Kollarını Amy'nin kalçalarına doladı ve yüzünü de karnına gömdü. Warren'ın iniltisi son derece samimiydi.

Öç almak Amy'nin aklından tamamen çıkmıştı. Warren verdiği kararları unutmuştu. Aralarında, ne zaman birbirlerine dokunsalar ortaya çıkan ateşten başka bir şey kalmamıştı. Pişmanlık duygularıyla yarın yüzleşebilirlerdi.

Yarın ikisi de tahmin etmeyecekleri sebeplerden dolayı pişmanlık duyacaklardı.

Otuz Dokuzuncu Bölüm

“Görünüşe göre geç kaldık,” dedi Connie.

“Bana bakma,” dedi Anthony. “Bizi yarı yolda hepimizi havaya uçuran fırtınaya sokan ben değildim. Bu onurun sahibi kardeşim.”

“Sızlanmayı bırak. Sevgili kardeşin az sonra katil olabilir.”

Bu doğru değildi ama gerçeğe oldukça yakındı. James yatağın diğer tarafında durmuş, uyuyan çifte bakıyor ve fırtınanın o ve avı arasına girmemiş olmasını diliyordu. Aradaki mesafeyi kapatmak tam iki haftalarını almıştı ama gecikmişti. Bu yüzden gemisi sabaha kadar limana yanaşamamıştı ve diğer gemiden tek bir iz bile yoktu. Bu sahtekâr piçleri köşeye sıkıştırma planları suya yatmıştı.

Nereus’un daha önce geleceğini tahmin etmiyordu. Warren’in Çinlilerle başarılı bir şekilde anlaşıp şu an evinde olabileceğini doğru tahmin etmişti. İki kardeş ve Connie

doğrudan oraya gitmişler ve Amy'nin iyi olduğundan emin olana kadar rahatlayamamışlardı. Andersonlar'ın hizmet-kârı onlara Amy'nin iyi olduğunu ve kaptan ile misafirinin hâlâ uyuduğunu söylemişti.

Ardından onlara kahvaltı hazırlamaya gitmişti. Andersonlar ise kayıp çifti bulmak için doğruca üst kata çıkmışlardı. Ama onları birlikte bulmayı beklemiyorlardı.

James şimdi yatağın kenarında öfkeyle dikiliyor ama Amy'nin masumiyetini lekeledi diye bu adamı öldüremeyeceğini de biliyordu. Çünkü o da aynı şeyi Georgina'ya yapmıştı. Warren'ın kendi kardeşine bunu yapmış ve onu hamile bırakmıştı. Onu katlanabileceğinden de fazla öfkeliendiren şey, bu aşağılık adamın şimdi aileye girecek olması ve bu durumun iyice pekişmesiydi. Eğer evlenirlerse Warren artık onun genelde varlığına katlanamadığı ve görmezden geldiği karısının kardeşi değil, aynı zamanda James yoluyla akrabası da olacaktı. Onun yeğeni olacaktı! Ah lanet olsun!

"İyimser davranıp evlendiklerini farz edebiliriz sanırım," dedi Anthony ama bu öneri ona iki nefret dolu bakış olarak döndü. "Hem belki doğrudur."

Connie kenara çekilmeden evvel, "Neden ona sormuyorsun?" diye sordu.

"Bence bir sakınca yok."

Warren'ı sert bir şekilde dürttü. Ona en yakın kişi olan Anthony dikkatini çekmek için elinin tersiyle Warren'a vurdu. Bu hemen işe yaradı ve Warren sarsılarak uyandı.

Anthony güvenli bir yere çekilmişti ama Warren'ın gördüğü ilk kişi o oldu. "Siz de nereden çıktınız böyle?"

“Benim daha iyi bir sorum var evlat,” diye cevap verdi Anthony. “Evlendiniz mi?”

“Bu nasıl bir soru böyle?”

“Çok yerinde bir soru oldu. Ah, yalnız uyumadığımı fark ettin sanırım.”

“Eee?”

“Onunla evlenmedim,” diye çıkıştı Warren.

Anthony dilini şaklattı. “Yalan söylemeliydin ya da en azından ‘henüz’ evlenmedik demeliydin. Bunu fark etmemen büyük aptallık.”

“Onun akıllı olduğunu kim söylemişti?”

Warren kafasını çevirdi, yatağın ucunda duran Connie’yi gördü ve hemen ardından da eniştesini. “Tanrım,” dedi Warren kendini tekrar yatağa bırakırken. “Lütfen bu bir rüya olsun.”

Cevap veren Amy oldu. Warren omzunu dürtüklediğinde sonunda uyanmıştı.

“Ne oluyor?”

“Misafirlerimiz var,” dedi Warren tiksinti dolu bir sesle.

“Ne misafiri, saçmalama.” Amcası Tony’yi kor gibi yanan öldürme isteği dolu gözlerle yatağın ucunda dikilirken gördüğünde, Amy konuşmayı kesti.

“İyi olduğuna sevindim,” dedi Anthony. “En azından genel olarak.”

Amy inledi ve yüzünü Warren'ın omzuna gömdü. Ama kâbus daha da kötüleşiyordu.

“Buna gerek yok sevgili kızım,” dedi James. “Bunun kimin suçu olduğunu biliyoruz.”

“Bu bir rüya,” diyerek Warren'ı telkin etti Amy. “Uyandığımızda gitmiş olacaklar.”

Warren içini çekti. “Bir kez olsun kendini kandırmasan Amy!”

“Ah çok güzel.” Amy adama bakmak için hafifçe doğruldu. “Müthiş. Geçen gece benden kurtulmaya çalıştığını hatırlamadığımı sanma. Bitti hı? Peki şimdi kim kimi kandırıyor?”

“Sorumluluğu daha iyi üstlenmiyor mu?” diye sordu Anthony.

“Bana biraz Regan'ı ve her durumu istediği gibi yönetme becerisini anımsattı,” dedi Connie.

“Maalesef erkekler konusundaki berbat zevkleri de birbirine benziyor,” dedi James.

“Çok komik baylar,” dedi Warren. “Ama Amy'nin hatırına dışarı çıkın, biz de giyinelim.”

“Pencereden kaçmayı düşünmezsin herhalde, değil mi?” diye sordu Anthony.

“İkinci kattan atlayacağımı mı düşünüyorsun?” diye cevap verdi Warren hızla. “Boynumu kırmak istemem, teşekkürler.”

“Ne güzel,” diyerek kıkırdadı Anthony. “Boynun şu an endişelenmen gereken en son şey.”

“Bu kadar yeter Tony,” dedi James ve Warren’a dönüp, “Hatırladığım kadarıyla böyle konuşmalar için çalışma odası tercih ediliyordu. Çok gecikme,” dedi.

Warren kapı kapandığı an yataktan fırladı ve kıyafetlerini giymeye başladı. Amy ise yavaş hareketlerle yatakta doğruldu ve çarşafı göğüslerine çekti. Yanakları hâlâ al aldı ve eski haline döneceğini düşünmüyordu.

Kendi anne babası onu böyle bulsa daha fazla dehşete düşemezdi. Bir adamı baştan çıkarmak hakkında konuşmak başka bir iş, bunu yaparken basılmak ap ayrı bir işti. Bir daha amcalarının yüzüne bakmak istemiyordu ama başka çaresi yoktu.

“Bilmesem bunu senin planladığını düşünürdüm,” dedi Warren ceketini giyerken.

Amy adamın sert tonunu duyduğu an kaskatı kesildi. Şimdi onunla baş edemezdi. Gerçekten yapamazdı bunu.

“Dün gece benimle sevişmen için seni ben zorlamadım,” dedi Amy.

“Zorlamadın mı?”

Adamın suçlaması etkili oldu ama daha çok Amy’nin, Warren’ın gözünden kendini görmesini sağladı. Kesinlikle haklıydı. Jeremy’nin söylediklerini hatırlayıp ona karşı kullanmıştı. Bu konuda, Warren’ı kazanma çalışmalarının başından sonuna kadar bencil davranmış ve bir kez olsun onun hislerini dikkate almamıştı. Onun önem verdiği tek şey adamın sonradan hissedeceklerinden emin olduklarıydı. Ama içgüdüleri ne kadar güçlü olursa olsun, emin olmak işe yaramamıştı. Hiç adil davranmamıştı.

Ona ne kadar üzgün olduğunu, onu bir kez daha istediğini yapması için yönlendirmeyeceğini söylemek için kafasını kaldırdı ama Warren çoktan gitmişti.

Birlikte alt kattaki çalışma odasına girerken Anthony, kardeşine, “Seni burada mı pataklamışlardı?” diye sordu.

“Kes sesini Tony.”

Anthony kafasına yatmayan hiçbir şeyi kabul etmezdi. Bu yüzden, “Hazır buradayken bana o uğursuz kileri de göstermelisin. Böylece bir gün Jack’e her şeyi anlatabilirim. Eminim dayısının babasını neredeyse öldürdüğü hikâyeyi duymak için can atacaktır.”

James öne doğru bir adım attı. Connie ise ikisinin arasına girdi. Warren ise içeri girerken, “Beni bekleyemediniz mi?” diye sordu.

İki kardeş çabucak toparlandılar. Connie ceketini düzeltti ve “İyi zamanlama,” dedi. “Boğazını sıkamak istedikleri kişinin sen olduğunu unutmak üzerelerdi.”

“Peki bu zevk kime ait olacak?” diye sordu Warren üçüne birden bakarak.

“Bana değil,” dedi Anthony. “Bunu ben kendim de yaşadım biliyorsun. Gerçi boğazıma çökecek başkaları yoktu. Aslında kimse yoktu. Bunu kendim yapmak zorunda kalmıştım.”

Warren James’e döndü. “İkiyüzlü mü davranacaksın?”

James derhal cevap verdi. “Hayır. Her şeyi düzgün yaparsan ellerimi senden uzak tutacağım. Bu durumda, senin gibi basılmış bir adamın fazla seçeneği yok zaten.”

Warren bunun farkındaydı ve kendine bu kadar öfkeli olmasının sebebi de buydu. Ailesi asla öğrenmediği sürece Amy'nin kollarında olmak ve ailesinin durumu öğrenmesi çok farklı şeylerdi.

“Onunla evleneceğim,” dedi sıkıldığı dişlerinin arasından. “Ama ne onunla yaşayacağım ne de sizden birinin bana karışmasına müsaade etmeyeceğim.”

“Pekâlâ, bu kadar yardımsever davranmana gerek yoktu,” dedi Anthony. “Sadece evlilik kısmıyla yetinirdik biz.”

“Benimle evlenmek istiyor musun?”

Warren arkasını döndüğünde Amy kapı girişinde dikiliyordu. Üzerine sadece kırış kırış olan elbisesini giymişti. Ayakları çıplaktı. O muhteşem siyah saçları Warren'ın parmakları dağıtmıştı ve onun büyük bir parçası olan kokusu gitmişti.

Warren, göğsündeki sıkışmayı fark ettiği için, Amy'nin kendi vereceği cevaba hazır olduğunu gördüğü için çok öfkeliydi. “Bunun cevabını zaten biliyorsun. Aksi bir şey söylemedim ya da ima etmedim, öyle değil mi?”

Amy bu cevaba hazırlanmış olabilirdi ama özellikle geçen gece paylaştıkları şeylerden sonra bunu duymak... Acısı dayanılmazdı. Göğsü ve boğazını ele geçirmişti. Ama Warren her zamanki gibi ukala bir tavırla orada dikilmeyi sürdürüyordu ve Amy, onu ne kadar üzdüğünü görmesindenense ölmeyi tercih ederdi.

“O halde tamam,” dedi Amy.

“Hiç sanmıyorum sevgili kızım,” dedi James. “Onun ne istediği hiç önemli değil şu an.”

“Elbette önemli, onunla evlenmeyeceğim.”

James kuşkuyla, “Baban bu konuda ne diyecek, bir fikrin var mı?” diye sordu.

Ancak Amy sadece, “Bana evlenme teklif etmezse onunla evlenmeyeceğim,” dedi.

“Çok ukala olduğunu biliyor muydun küçük kız?” dedi Anthony ve Amy dikkatini ona çevirdi.

Ardından James, “Sana evlenme teklif edecek Amy, sana söz veriyorum.”

“Öyle bir teklif sayılmaz. Gerçekten istemesi lazım ve benim de istediğini bilmem lazım. Daha önce de söyledim James Amca, eğer onu zorlarsanız onunla evlenmem. Şimdi konu kapanmıştır. Eğer ayarlayabilirsiniz en kısa sürede eve gitmek istiyorum.”

Amy bir kez daha dönüp Warren’a bakmamıştı. Geldiği gibi sessizce odadan çıktı. Ama arkasında bıraktığı hiddet elle tutulur gibiydi. En azından odadaki iki kişi için.

“Lanet olsun,” diye hırladı James.

“Bu seni oltadan kurtarıyor.” Bunu söyleyen Anthony’ydi ve ses tonu nefretini yansıtıyordu. “Ama bu aynı zamanda ondan uzak duracağın anlamına da geliyor. Yoksa seni kendi ellerimle parçalarım.”

Bir kez daha Amy’nin yanına yaklaşmak gibi bir fikri olmadığı için bu tehditler Warren’ı endişelendirmemişti. Fakat şu an hissettiği şey rahatlama mıydı, bundan emin olamıyordu. Eğer değilse, boğazını sıkın ve Amy’nin peşinden koşmasını istemesine sebep olan şey neydi? Tabi ki bu isimsiz duyguya kapılıp harekete geçmeyecekti.

Bu soruyu kafasından atmak için James'e döndü ve, "Bura bu kadar hızlı gelmeyi nasıl başardınız?" diye sordu.

"Senin geminle geldik."

Normal şartlar altında böyle bir şeyi duyduğu an Warren sinirden çıldırırdı ama şu an gemisini geri aldığı için memnun olmuştu. Şimdi onu istediği gibi kullanabilirdi. Derhal oraya taşınacaktı.

"İzninizle beyler. Kendinizi evinizde gibi hissedin. Ne-reus'a gidip ondan geriye kalanları görmek istiyorum."

Bu doğruca James'in denizciliğinin kalbini harekete geçirdi ve James misilleme yapmak için, "Fazla bir şey kalmadı," dedi.

Warren bu tuzağa düşmedi. "O halde bu koşullarda neden size İngiltere'ye kadar eşlik edemeyeceğimi anlarsınız," dedi.

"Sanki sen ve Amy'yi aynı gemiye bindirirmişiz gibi konuşma," diye homurdandı Anthony.

Warren bu tuzağa da düşmedi. "O halde birbirimizi bir daha hiç görmeyiz."

Hepsinin tek dileği buydu.

Kırkıncı Bölüm

Warren'ın kardeşleri yanlarına yeni yöneticiyi de alıp İngiltere'ye dönmek için erkenden yola çıkmışlardı. Warren şimdi yola çıksa denizde onlarla buluşabilirdi ve bu sayede açıklama yapmak için İngiltere'ye dönmesine de gerek kalmazdı.

Warren yola çıkmadı. Bunun yerine kendisi için dünyanın o tarafına hangi gemilerin gittiğini öğrendi. Bir gemi üç gün içinde limandan ayrılacaktı. Amy de onunla dönecek olmalıydı. O ve amcaları bu kadar erken gideceği için Warren'ın da Londra'ya dönüşünü aceleye getirmesine gerek yoktu. Kardeşlerine açıklamayı onlar yapar ve yeni yönetici Skylark bürosunda işe başlardı. Warren'ın, kendi akıl sağlığı için Amy'ye yakın olmak dışında Londra'da yapacak başka bir işi kalmamıştı.

Bu sebeple birkaç sene İngiltere'ye gitmeyecekti. Amy orada olduğu için kendi evine bile gidemiyordu. Böyle birtirmemeli ve Amy'ye her şeyi yalnızken geniş bir zamanda

açıklamalıydı. Onunla neden evlenmeyeceğini, sorunun onda olmadığını ve Warren'ın itiraz ettiği şeyin evlilik olduğunu açıklamalıydı. Marianne de dahil olmak üzere geçmişle ilgili bir sürü şey bildiğine göre, Amy bunu da biliyor olmalıydı. Yine de neden onun karısı olamayacağını bir kez daha söylemekten zarar gelmezdi.

Warren, Amy'nin son geceki halini aklından çıkaramıyordu. Görünüşünü değiştiren, onu on sekiz yaşından daha büyük gösteren ve Warren'da Amy'yi teselli etme isteği uyandıran acı, yenilgi ve inat ifadesini unutamıyordu. Amy onu kurtarmaya gelmişti. İstedikleri olmadığı sürece onunla evlenmeyi reddetmişti. Bunun için Amy'ye minnettardı, ya da minnettar olması gerekiyordu. İşin aslı Amy onunla evlenmeyi, ona sahip olmayı reddetmişti.

Tanrım! Warren bunun kendisini rahatsız etmesine izin vermeyecekti, öyle değil mi?

Warren kendini işe vurdu ve eski arkadaşlarıyla görüşmeye başladı. Amy'nin bir gemiye binip gittiği gün hiçbir şey duyamaz hale gelene kadar sarhoş oldu ve ertesi gün o kadar içmemiş olmayı dileyerek yataktan çıkmadı. Daha sonra yaşamına kaldığı yerden devam etmeye başladı. Evine döndü ama son yaşananların dayanılmaz anılarının asılı durduğu yatak odasına girmede. Aylarca sürececek olan bir Batı Hindistan seferi ayarladı, yükleri satın aldı ve şehirdeki son gecesini Maloryler hakkında konuşmaktan bilgece bir tavırla kaçınan Mac ile birlikte geçirdi.

Yelken açacağı günün sabahı, yazın son günlerinin tadını çıkarmak için limana gitti fakat ruh hali yüzünden kendini mutlu edecek hiçbir şey bulamadı. Amy gideli beş gün olmuştu ve onu düşünmemek giderek daha kolay bir hale gelmişti. Hayır, bu doğru değildi. Onu düşünmediği bir saniye bile yoktu. Ama işler Warren için giderek daha kolay olacaktı, öyle olmak zorundaydı çünkü Amy'nin hatıraları giderek daha fazla acı veriyordu.

Tıpkı daha önce olanlar gibi şehir gezintisi bu kez da olay-sız geçmemiştir. Limana giden köşeyi döndüğünde Marianne'i gördü ve eski duyguları onu boğacak kadar yüze-ye çıktı. Marianne şemsiyesine kadar sarılar içindeydi ve Warren onun boşanmış olduğunu duymasına rağmen, zengin bir adamın karısı gibi görünüyordu. Bu konuda bir şey düşünüyorsa bile bunun ne olduğundan emin değildi. Bu konuları düşünecek kadar zaman ayırmamıştır.

Limana gitmesi için onun yanından geçmesi gerekiyordu. Lanet olsun, bunu yapmayacaktı. Sokağı geçmek için geri döndü ama Marianne onu görmüştü. Ona seslendiğinde bedeni gerildi ama ileri gitmek için bir hamle yapmadı. Marianne'in yanına gelmesini bekledi. Onun yanına gelmesini sağladı. Bir zamanlar bu kadın ne isterse yapardı. Şimdi ise sarı saçları ve mavi gözleriyle her zamanki gibi güzel olsa bile Warren ona bakmaya dayanamıyordu.

"Nasılsın Warren?"

"Boş boş konuşmak için hiç vaktim yok," diye cevap verdi Warren ters bir şekilde. "Şimdi müsaadenle..."

"Bana hâlâ kızgın mısın? Keşke kızgın olmasaydın."

"Neden?" diye alay etti Warren. "Bıraktığın yerden devam etmeyi mi düşünüyordun yoksa?"

"Hayır. Hayır, ben istediğimi elde ettim. Herhangi bir adama bağlı yaşamayacağım. Bundan hiçbir şey için vaz-geçmem."

"Öyleyse neden konuşuyoruz?"

Marianne, Warren'ın sabırsız belirtisi olarak hatırladığı bir şekilde gülümsedi. Warren bunu unutmuştu, Marianne oldukça sabırlı biriydi ve hiçbir şey onu kızdıramazdı. Warren bunu şimdi duygusuzluk olarak görüyordu ve

Amy'nin sabrından ya da toleransından çok daha farklıydı çünkü Amy kesinlikle sabırlı biri değildi.

“Neredeyse evine gelecektim,” dedi Marianne. “Döndüğünü öğrendiğimde yani. Ama buna cesaret edemedim. Karşılaştığımıza sevindim çünkü Steven'ın çevirdiği dolaplar yüzünden senden özür dilemek istedim. Bunu sana daha önce söyleyemezdim ama artık boşandığıma göre rahatlıkla söyleyebilirim.”

“Buna inanmamı mı bekliyorsun?”

“İnanmasan da olur. Vicdanım rahat etsin yeter. Yine olsa aynısını yapardım ama şunu bilmeni istiyorum ki kendimi çok kötü hissediyordum.”

“Ne yapardın Marianne? Neden bahsediyorsun?”

“Her şeyi Steven ayarladı. Sen ve beni. Tanışmamızdan çok önce en ince ayrıntısına kadar düşünülmüş bir plan yaptı ve sen de tuzağına düştün. Genç ve saftın. Plan ise basitti. Sen bana âşık olacaktın ve ardından sevdiğin kadın seni en büyük düşmanın için terk edecekti. Bebek de plana dahildi, boşanma da. Dediğim gibi Steven her şeyi çok önceden planlamıştı. İhtiyacı olan tek şey ona yardım edecek bir kadındı ve beni buldu. Bana teklif ettiği şey, reddedemeyeceğim kadar iyiydi. Zengin ve bağımsız olmak, hiç kimseye hesap vermek zorunda kalmamak... Bu beni cezbetmeye yetti. Bu yüzden yaptım.”

Warren kadının söylediklerine inanmıyor bu yüzden sinirlenemiyordu. “Bebek de mi planın bir parçasıydı?”

“Evet. Çocuk üzerinde hak iddia etseydin Steven'ın söyleyeceği şeylerin çoğu doğrudu. Onunla yatıyordum. Bu konuda ısrarcıydı. Beni istediği için falan değil, yalnızca hamile kalmamı istiyordu. Gördüğün gibi çocuğun babasının kim olduğunu önemsemiyordu. Önemli olan tek şey, senin bebeğin babası olduğuna inanmandı.

“Peki bebeğin babası kimdi?”

Marianne umursamaz bir tavırla omzunu silkti. “Gerçekten bilmiyorum. Onunla evli kalmayacaktık, o yüzden kendimi Steven’a kaptırmamaya çalıştım.”

“Bebegi Steven mı öldürdü?”

Warren onu şaşırmıştı. “Böyle mi düşünüyordun? Hayır. İşin komik yanı da bu. Steven bebeği gerçekten çok sevdi. Kaza olduğunda üzüntüden deliye döndü.”

“Eminim.”

Marianne kaşlarını çatı. “Onun kazanmasına izin verdin. Her şeyin tam da planladığı gibi olmasına izin verdin.”

“Başka bir seçeneğim yoktu. Ne de olsa safın tekiydim.”

“Şimdiden bahsediyorum. Hâlâ ne kadar öfkeli olduğunu göremediğimi mi sanıyorsun? Neden her şeyi geride bırakıp hayatına devam etmiyorsun? O kadar süre yalnızca hâlâ beni sevdiğini düşündüğü için evli kaldığımızı bilmiyor musun? Anlaşmamıza göre birkaç yıl geçtikten sonra boşanacaktık ama senin canını biraz daha acıtmadan ben-den boşanmadı. Boşanmamızın tek sebebi, buralarda pek görünmemen ve sana acı verip bundan zevk alamamasıydı.”

“Planladığından daha uzun süre evli kaldınız o halde. Umurumda mı sanıyorsun?”

“Onu asla sevmediğimi bilmek istersin diye düşündüm. Bunca yıl o da bana karşı hiçbir şey hissetmedi.”

“Bunun adaletli olduğunu mu söylüyorsun?”

“Çevirdiği son dolaptan sıkılıp yeni bir plan arayışı içine girdiğini bilmek isteyebilirsin.”

“Sence ben aynı hatayı ikinci kez yapacak biri miyim?”

“Hayır, yalnızca işin içinde Steven olduğu müddetçe hiçbir şeyin bitmediğini söylemek istedim. Senden gerçekten nefret ediyor. Küçükken yaşadığı hor görmeler ve morarttığı gözünü hatırladığında onun delirdiğini düşünürdüm. Çocukluk kavgaları yüzünden babasının önünde nasıl utandığını ve babasının, seninle olan savaşları kaybettiği için onu nasıl aşağıladığını düşünür, öfkeden deliye dönerdi. Babasından da nefret ediyordu fakat bunu hiçbir zaman itiraf etmedi. Sanırım ikinize duyduğu nefreti birleştirdi. Senden nefret etmesi daha kolaydı. Bunun için suçluluk duymasına gerek yoktu.”

“Steven cehennem dibine kadar gidebilir. Umurumda değil. Bütün bunları para için yaptığını bana söylemeliydin Marianne, aynı şeyi sana ben de verebilirdim.”

Marianne bu hakaret karşısında öfkeleni ve yanakları kızardı. “Fakir olmanın, hiçbir şeye sahip olmamanın nasıl bir his olduğunu nereden bilebilirsin? İstedığın her şeye sahip olabilirdin. Seni aldatmaktan hoşlanmıyordum. O kadar sevecen ve eğlenceli biri olmanı beklemiyordum. Yani en azından eskiden öyleydin fakat bir anlaşma yapmıştım ve anlaşma şartlarına uymam gerekiyordu.”

“Evet, para için,” dedi Warren nefretle.

“Bu söyleyeceğim şey için senden para almayacağım Warren. Evinde kalan genç kadın var ya, bütün şehir onunla yatmana rağmen, onun seninle evlenmeyi reddettiğini konuşuyor ve Steven şu anda onun gemisinde. Dediğim gibi canını yakmak için başka bir şeylerin peşindeydi ve görünüşe göre bunu nasıl yapacağını bulmuş.”

Kırk Birinci Bölüm

Georgina geldiğinin bildirilmesini ve Amy'nin salona gelmesini beklemedi. Doğruca kızın üst kattaki odasına çıktı ve gerçekten çok sinirli olduğu için kapıyı çalmadan içeri girdi.

"Amy Malory, bugün kiminle birlikte olduğuna inanamıyorum. O adamın kim olduğuna dair bir fikrin var mı? Onunla nasıl olur da dışarı çıkarsın?"

Amy yatakta yuvarlandı. Georgina gelmeden önce annesinin en son getirdiği moda dergilerini karıştırıyordu. "Seni görmek de güzel George Yenge. Küçük Jack nasıl?"

"Bu taktiği amcaların üzerinde kullan genç hanım, benim üzerimde değil. Steven Addington'la birlikteydin."

"Evet biliyorum."

"Onun kim olduğunu bilmiyor musun?"

“Elbette biliyorum,” dedi Amy sakın bir şekilde. “Hatırlarsan bana ondan bahsetmiştin. O Marianne’le evlenen adam. Bu arada boşanmışlar.”

Georgina’nın ağzı açık kaldı. “Onun kim olduğunu biliyordun ama yine de sana kur yapmasına izin mi verdin?”

“Şimdilik.”

“Ama neden?” diye sordu Georgina. “Sakın bana o adamdan hoşlandığını söyleme.”

“Sence de yakışıklı değil mi?”

“Amy!”

“Ah Pekâlâ,” dedi Amy sızlanarak. “Aslında çok basit, gerçekten. Steven Bridgeport’ta gemiye bindiğimiz andan beri benimle ilgileniyor ve bana kur yapıyor. İlk başta bunun sebebini merak etmiştim. Özellikle de benim Warren’la evlenmeyi reddettiğimi bilmesi garibime gitmişti. Geri kalan şeyleri bilmeden bunu nereden biliyor olabilir?”

“Bilemez.”

“Aynen öyle. Warren’la birlikte olduğumu bilip bana neden kur yapıyordu?”

“Senin basit bir başarı olacağını düşünmüş olabilir mi?” diye sordu Georgina.

“Bunu ben de düşündüm ama sonra böyle olmadığını anladım. Steven benimle evlenmek istiyor.”

“Ne?”

Amy kafasını salladı. “Aynen öyle.”

“Sana evlenme mi teklif etti?”

“Hayır ama böyle bir şeylerden bahsetti. Sanırım teklif etmeden önce Warren’ın gelmesini bekliyor.”

“Bunun Warren’la ne ilgisi var?”

“Bu tamamen Warren’la ilgili. Onunla ilgili bana söylediklerini düşün. Warren’la çocukluktan beri düşmanlarmış. Aynı şey için kavga ederlermiş. Steven şimdi de Warren’ın beni istediğini düşünüyor ve bu yüzden o da beni istiyor.”

“Sanırım kulağa mantıklı geliyor,” dedi Georgina.

“Ama onun küçük casusu...”

“Ne casusu?”

“Kardeşinin evinde çalışanlardan biri. Evdeyken iki kez kızı konuşulanları dinlerken yakaladım. Sanırım amcaların geldiği gün her şeyi dinleyemedi. Yalnızca en kötü kısımları duydu. En azından Warren’ın benimle evlenmek istemediğini duymadığını düşünüyorum.”

“Neden?”

“Çünkü Steven, Warren’ı reddettiğim için ona ne kadar üzüldüğünü söyledi. Pis yalancı. Konuşmadan böyle bir sonuç çıkarmış olmalı.”

“Yanlış düşündüğünü söylemedin mi?”

“Neyin peşinde olduğunu bilmiyordum ve ne isterse düşünmesine izin verdim.”

“Peki bunu neden yapıyorsun?”

“Warren için.”

“Nasıl yani?”

Amy, Georgina'nın şaşkın yüzüne bakarak sırtıttı. "Benim planlarım işe yaramadı George Yenge. Açık sözlü ve dürüst oluşum hiç önemsenmedi. Bu yüzden Warren'ı geri getirmek için kıskançlık kadar eski bir yöntem deniyorum."

"Ah Tanrım! İşin içinde Steven varsa hiçbir şey bu kadar basit olamaz."

"Bu da işin iyi tarafı. O adama meydan okuması için Warren'a bir sebep vereceğim. Böylelikle içinde tuttuğu öfke-den kurtulabilecek."

Gerçekleri söylemek zorunda kalan Georgina içini çekti.

"Amy, Warren'ın seni istediğini varsayarak hareket ediyor-sun. Bridgeport'ta olanlardan sonra hâlâ nasıl böyle düşü-nebiliyorsun?"

"Kesinlikle haklısın. Steven'la evlenmemi hiç umursama-yabilir. Yalnızca içgüdülerime güvenerek hareket ediyorum."

"Warren Londra'ya bile dönmeyebilir. Bunun için hiçbir sebebi yok."

"Gelecek," dedi Amy.

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? Neyse boş ver, bili-yorum." Georgina kafasını iki yana salladı. "İçgüdülerin sayesinde."

Georgina kederli bir halde eve döndü. Amy'nin büyük bir hayal kırıklığına uğrayacağından emindi. Eğer kardeşini tanıyorsa, ki tanıyordu, Warren Amy'den mümkün oldu-ğunda uzak duracaktı ve bu da dünyanın öbür tarafına git-mek demektir. James'in çalışma odasından gelen sesi duy-duğunda bu yüzden şaşırılmıştı. Ses Warren'a aitti. Kapıyı açtığı anda karşısında kardeşini gördü.

“O halde neden bir şey yapmıyorsun?” dedi Warren. “Amy kendini aptal durumuna düşürüyor.”

“Bana akıllı başına gelmiş gibi göründü,” diye cevap verdi James. “Uğruna aptal durumuna düştüğü kişi sendin.”

“Bu adamın kim olduğunu biliyor musun? O bir kadınla evlendi ve sırf benden intikam almak için onu bir çocuk doğurmaya zorladı. Büyük ihtimalle Amy’nin peşine düşme sebebi de benden intikam almaktır çünkü onu kazandırsa benim canımı acıtacağını düşünüyor.”

“Bu senin canını acıtır mı?”

“Bu seni hiç ilgilendirmez Malory,” diye çıkıştı Warren ve ellerini öfkeyle saçlarının arasından geçirdi. “Bak, Addington ile karşılaşsam onu öldüreceğim. Hayatıma o kadar sert bir şekilde müdahale etti ki, yaptıklarını görmezden gelemeyeceğim.”

“Ne yapmamı istiyorsun bilmiyorum. Amy’nin, söz konusu kalbi olduğunda hiç kimseyi dinlemeyeceğini anlamış olman gerekirdi.”

“O halde adamı ondan uzak tut. Amy’nin amcası olarak bunu çoktan yapmış olman gerekirdi. Neden bir şey yapmadın?”

James bu saldırı karşısında hafifçe kaşını kaldırdı. “O adamın senin düşmanın olduğundan haberim yoktu. Bilseydim bile ne fark eder ki? Buraya gelene kadar mükemmel tavırlar sergiledi.”

“Az önce onun neler yapabileceğini söyledim.”

“Bunlar senin fikirlerin. Kanıtın var mı?”

“Eski karısı ben Bridgeport’tan ayrılmadan önce her şeyi itiraf etti. Steven’in, ben Marianne’e evlenme teklif edip,

o beni Steven için terk edene kadar kendisine para ödediğini söyledi. Bebeğin de anlaşmanın bir parçası olduğunu, benim bebeğin babası olduğumu düşünmemi sağlamanın anlaşmaya dahil olduğunu itiraf etti. Evlenmek kadar boşanmaları da planlıymış.”

James yüzünü ekşitti. “Sana inanmamı mı bekliyorsun? Daha doğrusu boşandığı adama iftira edecek kadar ondan nefret eden bir kadının sözlerine inanmamı mı bekliyorsun?”

“Canın cehennemel!” dedi Warren ve kapının yanında duran George’u fark ettiğinde kafasıyla hızlı bir selam verip fırtına hızıyla odayı terk etti.

Georgina kocasının masasına doğru ilerledi ve “Senin neyin var James? Başka biri az önce Warren’ın söylediklerini söylemiş olsa Addington’ı öldürmeye giderdin. Ona inanmıyor musun?” dedi.

“Tam tersi hayatım. Addington’ın kardeşinin söylediği gibi bir adi olduğundan hiç şüphem yok.”

“O zaman neden o adi adamı öldüreceğine dair yeminler etmiyorsun?”

“Kardeşini bu zevkten mahrum mu bırakayım? Sen de Warren’ın öfkeli hallerinin çok komik olduğunu düşünmüyor musun?”

Kırk İkinci Bölüm

Yüz kadar kişinin katıldığı, bahçe oyunları ile herkesin eğlenmeye çalıştığı, ev sahibinin işe yağmur yağmasın diye dua ettiği sıkıcı bir bahçe partisiydi. James, Amy ve Steven Addington'ın da orada olacağını öğrenmemiş olsaydı, Georgina gitmek istese bile o partiye gitmezdi.

James, Warren gelene kadar ilginç bir şeyler olacağını sanmıyordu ama içinde Warren'in geleceğine dair bir his vardı.

Bu his, saatler geçip akşam karanlığıyla birlikte giderek azalmaya başlamıştı. O kadar kişiyi doyurmak için sofralar kurulmuştu. Davetliler bir masadan diğerine geçerken sıkıcı şeylerden bahsediyordu. Hiçbiri James'in kulüpte duymadığı bir şey söylemiyordu. Warren evden çıkıp bahçeye doğru yürürken James karısını da alıp eve gitme niyetindeydi.

James'in gözleri derhal Amy'yi aradı. Küçük cadı, Addington ile bir masada oturuyordu. Eğlenir gibi bir hali yoktu. Adamın söylediklerini dinlemiyor gibiydi. James, Amy ile Addington'ın nerede olduğunu anlamasının ne kadar süreceğini görmek için Warren'a döndü. O kadar uzun değildi.

"Hergele," diye homurdandı James. "Böyle şeylerin herkesin önünde yapılmayacağını bilmiyor mu?"

Georgina kocasına doğru eğildi ve "Şimdi neden homur-danıyorsun?" diye sordu.

"Kardeşin yüzünden."

"Hangisi yüzünden?"

"Az sonra bizi eğlendirecek olan yüzünden."

Georgina hızla arkasına döndü ve Warren'ın kalabalık insan grubunun arasından geçerek Amy'nin masasına gidişini seyretti. Ayağa kalkmak için harekete geçti fakat James onu geri oturttu.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" diye sordu tez canlı karısına.

"Elbette onu durdurmaya gidiyorum."

"Dilini ısır George. Buraya sırf bunu görmek için geldim. Gerçi sadece meydan okuyacak ama kardeşinin bunu medeni bir şekilde yapmayacağını bilmem gerekirdi."

Georgina James'in sözlerine içerlemişti. "Henüz hiçbir şey yapmadı. Hem sen buraya geleceğini nereden biliyordun?"

"Belki de Amy ve kavalyesinin burada olacağına dair gizli bir not almıştır."

“Öyle bir şey yapmış olamazsın!”

James tek kaşını kaldırdı. Georgina’nın ümitsiz görüntüsünden etkilenmemiş ve onunla birlikte olduktan sonra Warren’ın Amy ile evlenmesi gerektiğini düşündüğünü söylemeye gerek görmemişti. Bu evliliği geciktiren tek şey Warren’ın evlilik teklif etme konusundaki yavaşlığı olduğu için James kendi yöntemleriyle, komik bir şekilde onu buna yöneltmişti.

Karısına söylediği tek şey ise, “Neden yapmayacakmışım?” demek oldu.

“James Malory!”

“Şşşt, sevgilim,” diye uyardı James. “Warren hedefine ulaştı.”

Warren gerçekten de hedefine ulaşmıştı. Selamlaşma ya da hal hatır sormakla vakit kaybetmedi ve Amy’yi yolundan çekmek için onu sandalyesinden kaldırdı. Ardından yumruğunu Steven’in yüzüne indirdi. Steven derhal ayağa kalktı ve sendeleyeme başladı.

Yanlarındaki kadınlar beklenmedik saldırı yüzünden çığlıklar atarken, erkekleri neler olduğunu görmek için oraya doluşmuştu. James de bunlara katılmış, Amy’nin yanına gelmişti. Amy kavgaya müdahale etmeye kalkarsa onu durduracaktı ama Amy’nin öyle bir düşüncesi yoktu.

“Erkeklerin senin için kavga etmesi nasıl bir duygu tatlım?” diye sordu James, Steven ikinci kez yere serildiğinde.

“Emin değilim,” dedi Amy. “Kimin kazandığına bakıp öyle cevap vereceğim.”

“Kimin kazanacağı belli değil mi?”

Amy cevap vermedi fakat James, Amy'nin dudaklarındaki gizli gülümsemeyi görmüştü. İçini çekti. Bu küçük cadı son derece sadık biriydi ve bu adiden vazgeçmeyecek kadar âşıktı. Neden çoğu kadın gibi şıpsevdi olmamış ve işler dönülmez bir noktaya gelmeden önce Warren'a olan ilgisini yitirmemişti?

Kavgayla etraftaki masalar devriliyordu ve ev sahibinin elinden olan biteni izlemek dışında bir şey gelmiyordu. Kavga şiddetini yitirmeye başlamıştı.

Warren, Steven'a Anthony'nin öğrettiği gibi vurdu ama en başından beri onu bozguna uğratmak gibi bir niyeti olmadığı belliydi. Adam kondisyonsuzdu, nefesi kesilmişti ve sonunda kendinden geçti.

Warren'ın onunla işi bitmemişti. Yakınında hâlâ ayakta duran masaların birinden bir kadeh aldı ve içinde ne olduğuna dikkat etmeden bardaktaki şeyi Steven'ın yüzüne döktü.

Steven öksürdü ve gözlerini açmadan önce birkaç saniye mırıldandı. Gözlerini açtığında Warren gömleğini tuttu ve onu havaya kaldırdı. "Kendi iyiliğin için ondan uzak duracaksın Addington. Bir sonraki gemiyle şehri terk edeceksin. Seni yalnızca bir kez uyaracağım. Hayatıma bir kez daha burnunu sokarsan ölmüş olmayı dilersin."

Warren bu tehdidi Steven'ı yere fırlatarak iyice pekiştirdi. Tek bir yumruk bile yememişti ama zaferini kutlamak için orada kalmadı. Amy ya da bir başkasına tek kelime dahi etmeden kalabalığın içinden geçerek partiyi terk etti.

"Nasıl hissettiğini bulabildin mi?" diye sordu James. Amy şaşkın şaşkın Warren'ın arkasından bakıyordu.

Amy derin bir nefes aldı. "Warren'a hakkını vermek lazım. 'İnatçı' kelimesine yeni bir anlam kazandırdı."

James kıkırdadı. “Değil mi?”

Amy bütün gece düşündü. Warren kavganın sonunda çekip gitmemeliydi. Dizlerine çöküp Amy’ye onunla evlenmesi için yalvarması gerekiyordu. Tamam, belki tam olarak böyle çarpıcı bir şekilde evlenme teklif etmesine gerek yoktu ama en azından onu sevdiğini söylemeliydi. Ama hayır, Amy’ye bir merhaba bile dememişti.

Amy ne kadar düşünürse düşünsün elindeki son kartı da oynadığını biliyordu. Aklına başka bir şey gelmiyordu ve umutları tükenmişti. İçgüdülerin canı cehenneme, diye düşündü. Kendi içgüdülerini bir yerlerde güvenilmez olmuştu.

İşin en kötü yanı ise onu bir daha görüp görmeyeceğini bilmiyor oluşuydu. Warren ona veda bile etmeden Amerika’ya gidecekti ve Amy bu kez ona engel olmayacaktı. Onu durdurmaya ya da peşinden gitmeye çalışmayacaktı. Sonu ne kadar güzel olursa olsun bir daha asla istemediği şekilde onu baştan çıkarmaya çalışmayacaktı.

Bu ilişkiyi tek başına yaşayamayacağını kabul etmeliydi. Warren kendini kusursuz bir şekilde ifade etmişti. Akli başına gelene dek kaç kez reddedilmesi gerekiyordu?

Aklının başına gelmesi canını yakıyordu. Canı gerçekten çok acıyordu.

Kırk Üçüncü Bölüm

James kulübe giderken yol üzerinde Gronsvenor Meydanı'ndaki köşke uğradı ama kardeşi dışarıda işlerini hallediyor ve Charlotte ev işlerini görüyordu. Amy ise ziyaretçiler tarafından rahatsız edilmek istemiyordu.

Arabasına dönerken kıkırdadı. Kâhya aynen böyle söylemişti. Amy 'ziyaretçiler tarafından rahatsız edilmek istemiyordu' ve James, küçük cadının tam olarak bunları söylediğinden emindi. Dürüstlük ve açık sözlülüğü en uç noktalarda yaşıyordu.

Başka bir at arabası köşkün önünde durduğunda kendi arabasına binmek üzereydi. Warren hızla arabadan atlayıp eve doğru koşmasaydı James gelenin kim olduğunu fark etmeyecekti. Arkasını döndü ve Warren'ın önünü kesti.

"Hiç şansın yok," dedi James. "Bugün ziyaretçi kabul etmiyor."

"Benimle görüşecek," diye cevap verdi Warren kısaca ve eniştesinin etrafından dolanmak için adım attı.

“Bekle bir dakika. Buraya ona evlenme teklif etmeye gelmedin, değil mi?”

“Hayır.”

“Bunu duyduğuma sevindim,” dedi James adamı sinir etmekten kendini alamayarak. “Dün gece ona âşık olduğunu kanıtladıktan sonra ben de evlenme teklif etmenden korkuyordum.”

Warren’ın bedeni gerildi. “Addington bunu hak etmişti.”

“Elbette sevgili Warren. Zaten sen de bütün yolu ona hak ettiği dersi vermek için geldin değil mi?”

“Sana da dersini vermemi ister misin?”

“Dün akşamki zaferinden sonra kendini şanslı hissediyordun galiba. Pekâlâ, hadi o zaman. Bunun için geç bile kaldık.”

Ceketlerini çıkartıp yolun ortasından kenara çekildiler. İlk vuruşu her zamanki gibi James yapmıştı. Warren birkaç adımı geriye doğru sendeledi.

“Dersine daha iyi çalışmalıydın,” diye sataştı James.

Warren öfkelenmedi. “Neden bir daha denemiyorsun?” demekle yetindi.

Bu kez hazırды ve James yaptığı hamleyle birlikte omzunun üzerinden yere yuvarlandı. “Ne diyordun?” Bu kez sataşma sırası Warren’daydı.

Daha sonra ikisi de konuşmayı kesti. Bu dünkü gibi basit bir kavga değildi. Warren, Taishi’den yeterince şey öğrenmemiştir ve hücumla ilgili bir şey bilmiyordu ama kendini James’e karşı savunabiliyor, onun dengesini bozabiliyordu. James kendine gelmeden bir yumruk atabiliyor ve

o dengesini kaybettiği zaman kendine gelene dek James'in yumruklarından kaçabiliyordu.

On dakika boyunca acımasız bir şekilde kavga ettiler. Hemen hemen aynı anda, aynı sonuca vardılar. Bu kavganın bir kazananı olmayacaktı.

“Lanet olsun ki berabere,” dedi James sinirle. “Buna inanmıyorum.”

Warren ceketini aldı. “Seni bilmem Malory ama ben elimdekiyle yetineceğim. Berabere olmak şu an için bana yeter.”

“Şimdilik,” diye homurdandı James ve gözlerini kısarak Warren’a baktı.

“Bu hareketleri sana Tony öğretmiş olamaz.”

“Miçom öğretti.”

“Miço mu? Çok komik.”

Warren da öyle düşünüyordu ama neşeli hali James’in gidişiyle sonlandı. Onu buraya getiren öfkesi, kâhyayı kapıyı kırmakla tehdit edene kadar adamın Amy’yle görüşemeyeceğini kati bir şekilde dile getirmesiyle canlanmaya başladı.

Şimdi salonda ileri geri yürüyor, adamın Amy’ye geldiğini haber vermeye mi yoksa onu dışarı atmak için yardım toplamaya mı gittiğini merak ediyordu. Yanağı acıyor, elleri yanıyor ve midesi bir balyoz darbesi yemiş gibi canını yakıyordu. James’in moraran gözü ve patlamış dudağından en az kendisi kadar zevk almasını diledi.

Amy salona geldiğinde nefes nefeseydi. Merdivenleri koşar adımlarla inmişti. Warren’ı kendi gözleriyle görene kadar birinin onunla oyun oynamadığından emin olamamıştı. İşte buradaydı, ah Tanrım, Steven’in ona dün bir kez olsun vurmadığına yemin edebilirdi.

Warren selamlaşmak için tek kelime etmeden ona doğru ilerledi. Amy'nin kalbi küt küt atmaya başlamıştı. Warren Amy'nin yanına gittiğinde kapıyı kapattı, genç kızın elini tuttu ve onu koltuğa çekti. Warren oturup Amy'yi de yüz üstü kucağına yatırmadan önce Amy hiçbir şeyden şikâyetçi değildi.

“Bekle,” diye çığlık attı Amy. “Ne yapıyorsun sen? Hayır, beni uyarman... Warren!”

İlk şaplağı çınlayan bir ses çıkarmıştı. “Bu beni bilerek kışkırtmaya çalıştığın içindi,” dedi Warren.

“Ya bilerek yapmadıysam?” diye feryat etti Amy.

“O zaman bu da beni bilmeden kışkırdığın için.” Bir şaplak daha attı. “Bunu çok önce,” bir kez daha vurdu, “yapmış olmalıydım,” ve bir kez daha. “Odama gelmek için Taishi'yi kandırdığında bunu yapmam gerekiyordu.” Bir şaplak daha indirdi.

Bunu söylememesi gerekiyordu. Şimdi o gece paylaştıkları hazzı dair bütün anılar beynine hücum etmişti. Bir kez daha vurmadı. Bunun yerine inledi ve Amy'yi döndürdü.

“Feryat etmeyi kes,” dedi Warren kısık bir sesle. “İkimiz de canını yakmadığımızı biliyoruz.”

Amy'nin çıkardığı sesler aniden kesildi. Warren'a bakıyordu. “Ama canımı yakabilirdin.”

“Hayır yakamazdım.”

Kapı hızla açıldı. İkisi de kâhyaya dönüp aynı anda, “Çık dışarı!” dedi.

“Ama Leydi Amy...”

“Sadece bir fare gördüm,” dedi Amy adamın sözünü keserek. Yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu. “Çoktan kaçtı ama riske girmek istemiyorum.”

Aldığı önlemi göstermek için ayaklarını koltuğun üzerinde topladı. “Çıkarken kapıyı kapat.”

Gözleri fal taşı gibi açılan kâhya kendine söyleneni yaptı. Amy Warren’a döndüğünde adam kaşlarını çatıyordu.

“Her zaman böyle masumca yalan söyler misin?”

“Bu konuda endişe etmene gerek yok çünkü sana karşı her zaman dürüst olacağıma dair yemin ettim. Ama şüpheli biri olduğun için buna inanmanı beklemiyorum. Buraya yalnızca popomu ısıtmak için mi geldin?”

“Hayır, yarın yelken açacağımı söylemek için geldim.”

Amy’nin kalbine bir ok saplanmış ve hedefi on ikiden vurmuştu. Warren’ın kucagından indi. Warren’ın kendisini durdurmaya çalışmasını diledi ama adam hiçbir şey yapmadı.

“Yakında gideceğini biliyordum,” dedi Amy.

“Fikrimi değiştirmeye çalışmayacak mısın?”

“Bunu yapmamı ister miydin?”

“Yapacağın hiçbir şey fikrimi değiştiremez,” diye ısrar etti Warren.

“Farkındayım. Kendimi kandırıp duruyordum. Ve bir kere bile olsun senin duygularını hesaba katmadığım için sana karşı haksızlık ettim. Çok bencilim, değil mi?”

Bunlar Warren’ın duymayı beklediği sözler değildi ve Amy’nin sözleri garip bir şekilde içini yakıyordu. “Ne demeye çalışıyorsun Amy? Benden vazgeçiyorsun, öyle mi?”

Amy gözyaşlarına boğulmadan önce arkasını döndü. Bu gerçekten çok acı veriyordu. “Başka ne yapabilirim ki?”

Warren bir anda yanına geldi ve Amy’yi hızla kendine çevirdi. Parmakları omuzlarına saplanmış gibiydi. “Kahretsin! Benden vazgeçemezsin!”

“Ne?”

Bunu söylemek istememişti. Bunu kastetmemişti. Aslında bu sözcüklerin nereden geldiğini bile bilmiyordu.

“Ah hayır, yapamazsın,” dedi Amy çabucak ve kollarını Warren’ın boynuna doladı.

“Sözlerini geri alamazsın Warren Anderson. İtiraf ettin artık. Söylemeni bekliyorum.”

Warren bir an için umutsuz göründü. Onu buraya getiren şey öfkesiydi ama bu yalnızca bir bahaneydi ve itiraf etme zamanı gelmişti. Amy ona bakarak gülümsüyordu. Gözlerinden ona verdiği kahkaha, mutluluk ve aşk dolu sözler okunuyordu. Warren bütün bunları ne de Amy’yi istediğini daha fazla inkâr edemezdi.

Söylemeyi asla düşünmediği sözleri söylemek o kadar da zor değildi. “Biz evleniyoruz.”

Amy kafasını iki yana sallayarak Warren’ı şaşkına çevirdi. “Bana evlenme teklifi edene kadar hayır, evlenmiyoruz.”

“Amy!”

“Bunun için seni dizlerinin üzerine çöktürmediğime dua et,” dedi Amy sert bir tavırla.

“Eee?”

“Benimle evlenir misin?”

Amy nefesini tuttu, uzun zamandır duymak istediği şeyleri sonunda duymuştu. Ama bu kadar kolay kurtulmasına izin vermeyecekti. “Başka?”

“Nasıl yaptın bilmiyorum ama kalbimi, beynimi ve korkarım ruhumu istila ettin.” Söyledikleri kesinlikle doğruduydu. Amy bunu Warren’ın bakışlarında ve nefes kesici gülümseyişinde görebiliyordu. “Sana aşığım Amy. Aslında bir gün daha sensiz olmaya dayanamam.”

Amy’nin yüz ifadesi yumuşadı ve Warren’e iyice sokuldu. Warren’ın kolları etrafını sararak genç kızı daha da yakınına çekti. “Düşündüğün kadar zor muymuş?”

“Of evet,” dedi Warren ama gerçekte hiç de zor değildi.

“Sana söz veriyorum, zamanla daha kolay olacak.”

Warren’ın bundan şüphesi yoktu fakat Amy’ye yaşattığı onca şeyden sonra nefesini tutup vereceği cevabı bekledi. “Cevabın nedir?”

Amy Warren’la şakalaşamayacak kadar mutlu ve aşkla doluydu. “Cevabı aylardır biliyorsun. Sadece duymaya hazır değildin.”

Warren’ın bedeni gevşedi ve neşe dolu bir kahkaha atarak Amy’ye sıkıca sarıldı. Ardından Amy’yi ayaklarını yerden kesecek ve daha birçok şey yapacak bir şekilde öptü.

Kırk Dördüncü Bölüm

Charlotte, nişanı ilan etmek için aile üyeleri ve dostlarının katıldığı bir yemek düzenlemişti ama bundan daha önce tebrikler gelmeye başlamıştı ve hem James hem de Anthony bu davete katılmaları konusunda karılarından kesin uyarı almıştı.

Buna rağmen gerçeği bilmeyenler, onlara bakarak neler düşündüklerini bilemezdi çünkü yüzlerinden bir şey anlaşılmıyordu. Anthony, kimsenin bilmediği bir şey söyleyip Warren'ı kahkahalara boğarken onun elini sıkıyordu.

Jeremy yemek boyunca üç kez Amy'yi köşeye sıkıştırmış ve ona hamile olmadığı konusunda kesinlikle, gerçekten, şüpheye yer vermez bir şekilde emin olup olmadığını sormuştu. Amy, düğün gününde ona merhamet gösterecek ve girdikleri iddia konusunda o kadar da ciddi olmadığını söyleyecekti. Ama belki de bunu yapmazdı. Bir ay boyunca cinsel anlamda perhizde olmak bu genç adama iyi gelebilirdi. Bu sürede, eğer bir sonraki dönem okuldan atılmazsa, derslerine odaklanabilirdi.

Drew evlenmek için onu seçmediğini söyleyerek Amy'ye sataşüyor ve bunu yalnızca Warren'ı delirtmek için bilerek yapıyordu. Ama Warren'ın saldırgan tavırları ve öfkesi son günlerde bariz bir biçimde yok olmuş, abisini sinir edemeyeceğini fark eden Drew sonunda pes etmişti.

Amy Warren'la nihayet yalnız kaldığında "Malory ailesine girişin konusunda ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Hoşgörülü bir adam olmamın iyi bir şey olduğunu düşünüyorum."

Warren'ın bu alaycı tavrıyla kakhaha atan Amy, "Az önce Tony Amca sana ne söyledi?" diye sordu.

"Kardeşinin siyah gözünü takdir ettikten sonra benden ders almak istediğini söyledi."

Bahsi geçen siyah gözü Amy de fark etmişti. "Bundan sonra James amcayla kavga etmeyeceksin, öyle değil mi?"

"Aklımdan bile geçirmem. O artık benim de amcam olacak. Ona saygılı davranmaya karar verdim."

"Ah Tanrım, seni öldürecek."

Warren kakhaha attı ve Amy'ye sarılarak sırtını kendine doğru yasladı Amy içini çekerek kollarını onunkilerin üzerine doladı. İçten içe, bir insan bundan daha mutlu olabilir mi diye düşünüyordu.

Ailesiyle dolup taşan odaya bakarak, "Burası bana seni ilk gördüğüm ve sana âşık olduğum geceyi hatırlatıyor. O gece beni fark etmemiştin," dedi.

"Fark ettim ama o zamanlar çok küçüktün."

"Yeniden bunu tartışmayacağız öyle değil mi?"

Warren kıkırdıyordu. “Kesinlikle hayır.”

Amy, Warren’ın kulağına eğilerek fısıldadı. “Bekleyemeyeceğim.”

“Ne için bekleyemeyeceksin?”

“Seninle yeniden seks yapmak için. Senin yanında olup da seni istemeden duramadığımı biliyorsun.”

Warren bu sözler üzerine kaskatı kesilmiş, vücudu ısıttığı şeye tepki vermişti. Yumuşak bir tavırla genç kızın söylediklerini düzeltti. “Ona sevişmek denir.”

“Ah sonunda gerçeği kabullendin,” diye sataştı Amy.

“Gece pencereni açık bırak.”

“İçeri mi gireceksin?”

“Aynen öyle.”

“Ah ne romantik. Ama kesinlikle olmaz. Düşüp boynunu kırmamı istemiyorum. Bu riski alamam. Bahçede buluşuruz.”

“Gül bahçesinde sevişmek için mi? Hoşuna gitmeyecektir.”

Amy kız kardeşiyle çiçekler hakkında yaptığı konuşmayı hatırlayarak gülümsedi. “Çiçeklerin altında, tüylü bir gömleğin üstünde, yanımızda çiçekler varken ve...”

“Böyle konuşmaya devam edersen seni hemen buradan dışarı sürükleyeceğim,” diye homurdandı Warren.

Amy ise kıkırdıyordu. “Bunu yapmak istemezsin. Amcalarım yanlış bir fikre kapılıp beni kurtarmaya gelebilirler ve bu da her şeyi berbat eder. Sence de öyle değil mi?”

Hayal kırıklığına uğrayan Warren, “Seni kaçırmama ne dersin?” diye sordu son derece ciddi bir ses tonuyla.

“Aslına bakarsan... bu kulağa mükemmel geliyor. Ama sen mi beni kaçıracaksın yoksa ben mi seni?”

Warren kahkahalara boğulmuştu.

Odanın diğer ucundan Warren ve Amy’yi izleyen James karısına, “Tanrım, Amy bu zavallı adama ne yapmış böyle?” diye sordu.

Georgina kardeşindeki bu değişime gülümseyerek cevap verdi. “Warren artık mutlu bir adam. Amy onu mutlu edeceğini söylemişti.”

“Bu midemi bulandırıyor George.”

Georgina hafifçe kocasının yanağına dokundu. “Buna bir son ver artık James.”

JOHANNA LINDSEY,
kitapları 60 milyon kopya
satmış olan, romantik kurgunun
en popüler yazarlarından
biridir. İlk romanları bile New
York Daily News'te "harika"
olarak değerlendirilen yazar,
büyük bir başarı elde etmiş ve
özellikle kadınlar tarafından çok
sevilmiştir. New York Times'ın
çok satanlar listesinde hep
ilk sıralarda görülen Lindsey
kaleme aldığı her romanında
sadelığönem vermiştir.
Yazar ailesi ile birlikte
Maine'de yaşamaktadır.